

Cửu Thiên Ký
Tam Độ Ký

Cửu Thiên Ký

Tam Độc Ký

Ấn bản mùa xuân, tháng 2, năm Kỷ Hợi
Cửu Thiên Môn năm thứ 11

Dẫn nhập

Tam Độc Ký là câu chuyện tiên hiệp về trận chiến trường kỳ giữa thiện ác, chánh tà, vô minh cùng minh triết. Trong cuộc sống đầy những tranh đua thiệt hơn, vẫn còn đâu đó những người luôn xả thân vì chính nghĩa, sống hết mình vì sự yên bình, hạnh phúc của chúng sinh đại đồng. Qua những lần đấu tranh khốc liệt ấy, lưu lại tâm cảm muôn sinh là tình thương đại đồng, sự tha thứ, bi mẫn, tâm tình thuần lương vô nhiễm của những người luôn hướng về thuần chân thanh tịnh. Những món độc của lòng người, những tham sân si của Tam Giới... đều có thể được tịnh hóa bởi lòng vị tha, đồng cảm tương liên.

Bối cảnh câu chuyện là cõi Hạ Giới thuộc khu vực Đông Thắng Thần Châu, nơi con người thường

chìm đắm trong vòng xoáy của quyền pháp, thần thông màu nhiệm, nơi mà chư linh của Trung Giới và Thượng Giới dễ dàng thông nhập, tương tác với Hạ Giới.

Độc giả có thể nhìn thấy hình ảnh của bản thân mình, hoặc tính cách của những người thân, bạn bè mình đâu đó trong câu chuyện. Tuy mỗi người mỗi cảnh, trải nghiệm của mỗi người với cuộc sống này đều là sự đặc biệt, là duy nhất chẳng ai giống ai. Nhưng sự khổ, hay tình thương, lòng vị tha, giác ngộ, hồi tâm... lại có những cung bậc cảm xúc giống nhau đến lạ. Nhờ đó chúng ta mới có thể đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu vậy.

Quyển sách là một tác phẩm trong bộ Cửu Thiên Ký, mở ra cho độc giả những trang huyền sử bí hùng của Cửu Thiên Môn, một môn phái Đạo Gia xuất hiện từ rất lâu đời. Hy vọng qua câu chuyện này, tác giả có thể truyền tải thông điệp về thuần chân, tha thứ và yêu thương đến độc giả. Khi chúng ta để tâm hòa ái vào mọi lý sự nhân duyên, mọi vướng mắc, chướng ngại đều sẽ ổn, đều được an bài bởi số phận.

Sáng nhật vô ưu chiều xá lợi
Thong dong tự tại giữa mù khơi
Đêm về am nhỏ ngâm vô tự
Bạt tiếng u minh bạt tiếng đời...

Thủy Liên Tử
Tháng 2, năm Kỷ Hợi

Chương 1

Tam Độc

Sáng hôm ấy, thiên không thanh tịnh.
Tại một vùng rừng núi yên tĩnh, xa lánh với
phồn hoa thế tục.

Tiếng gió khẽ xào xạc qua từng khe lá, tiếng riu rít
thì thầm của chim muông cầm thú. Ánh bình minh
dịu dàng ấm áp, soi rọi qua từng khung cửa sổ nơi
thiền đường của Lôì Âm Cung.

Chư môn nhân hành giả nơi này đều tập trung
đầy đủ trong buổi công phu sáng sớm. Sau buổi tọa
thiền, mọi người vui vẻ trò chuyện, chia sẻ cùng
nhau về những vấn đề trọng yếu trong lúc hành
thiền, làm sao để có thể định tâm định trí thật tốt
trước những vọng niệm. Bất chợt, tiếng gõ cửa
ngoài sân như những giọt mưa rơi tí tách vào mặt

hồ phẳng lặng của không khí thanh tịnh nơi đây. Trong hàng ngũ chư môn nhân, một tiểu đệ cỡ chừng mười sáu tuổi ra mở cửa cho vị khách lạ kia.

Cũng như khối kiến trúc của cả thiền thất và các vật dụng khác được sử dụng tại Tịnh Tâm Đường, cánh cửa nơi đây được làm từ mấy đoạn trúc nhỏ nhắn kết nối với nhau bởi những sợi mây bện chặt. Cánh cửa ấy vừa được kéo sang một bên, một hương thơm vừa nhẹ nhàng, vừa quyến rũ làm mê đắm lòng người xông vào mạnh mẽ khiến cho mọi ánh mắt trong thiền thất đều đổ dồn về phía cổng.

Là ai mà có đủ sức làm rung động bao trái tim đang lặng yên thiền định?

Là ai mà khiến cho cả nam tử lẫn nữ nhân đều phải ngấm nhìn đắm đuối?

Là ai mà có sức quyến rũ đến kỳ dị, như ma lực mãnh liệt hoành hành nơi Lôi Âm Cung này?

Một luồng dị khí xông lên khắp cung, vị Chưởng Cung định thần nhìn về hướng ấy. Một thân ảnh nữ nhân với chiếc áo trắng tinh khiết, khăn choàng màu đỏ son cùng với chiếc giỏ hoa đầy màu sắc rực rỡ. Khuôn mặt nàng vô cùng thanh tú, khả ái, đôi mắt to đen láy diễm lệ khiến cho tiểu đệ ra mở cổng kia chẳng thể thốt nên được lời nào, chỉ biết trở mắt nhìn say đắm. Không khí trở nên im lặng một cách lạ thường, từ thân ảnh tuyệt mỹ

ấy, một giọng nói trong trẻo nhưng đậm vẻ u buồn nhẹ nhàng thốt lên:

“Huynh đệ có thể vui lòng cho tiểu nữ đây diện kiến tôn chủ được không?”

Giọng nói ngọt ngào ấy không chỉ lôi kéo thần thức của vị tiểu đệ kia mà còn làm cho cả thiên thất đều như bưng tinh trong cơn say chẳng biết lối về của chư môn nhân. Hơi ngại ngùng, đỏ mặt một chút, vị tiểu đệ kia rói rít:

“Xin lỗi nữ thí chủ, tại hạ đây thật khiếm nhã quá. Mong thí chủ lượng thứ!”

Xin mời thí chủ vào trong, Chương Cung tôn huynh đang trong buổi thiền định cùng với chư môn nhân. Tại hạ đi trước trình báo với tôn huynh và dẫn đường cho nữ thí chủ.”

Luồng dị khí ngày càng lan tỏa sâu đậm khắp cả Lô Âm Cung này, trong lòng của chư môn nhân đều có một mối nghi hoặc đang dần lớn lên theo từng tiếng bước chân nhẹ lướt của tiểu đệ kia cùng thân ảnh tuyệt thế giai nhân nọ. Tiếng bước chân rõ dần và dừng lại ngay chỗ bậc thềm của thiên thất. Chẳng đợi tiểu đệ kia phải lên tiếng, giọng nói trầm ấm của vị Chương Cung vang lên, nhẹ nhàng uy nghiêm:

“Hiện đệ mau mời nữ thí chủ đến đây, chúng ta đang đợi!”

“Vâng, thưa tôn huynh!”

“Xin mời nữ thí chủ tự nhiên dòi gót, tôn huynh đang đợi người.”

“Đa tạ vị huynh đài, tiểu nữ xin mạo phép.”

Từng bước chân nhẹ nhàng thướt tha trên mặt sàn gỗ. Mỗi bước đi của nữ tử này đều làm bao ánh mắt phải ngấm nhìn mê mết. Chẳng mấy chốc thì thân ảnh bạch y điểm xuyết màu đỏ son kia đã đến trước mặt vị Chương Cung. Hai tay mỹ nữ kết Hiệp Chương Ấn, lặng lẽ cúi đầu, nàng lại cất lên giọng nói ngọt ngào như hát của mình:

“Xin kính chào tôn chủ!

Tiểu nữ đây có một nghịet chương nặng nề. Kính xin tôn chủ mở lòng từ bi quảng đại, hóa giải giúp tiểu nữ vượt qua kiếp nạn này.”

Đôi mắt vị Chương Cung vẫn nhìn về phía trước, thấu triệt không gian và thời gian chẳng hề lay động. Giọng nói trầm ấm của ngài chột vang lên:

“Nữ thí chủ, xin mời an tọa.

Thí chủ có thể nói rõ hơn chẳng? Bản Đạo có thể giúp gì cho người?”

“Xin đa tạ tôn chủ đã mở lòng thương xót tiểu nữ.”

Nói xong, nàng cuối đầu lặng lẽ quỳ xuống đối diện với vị Chương Cung. Lúc này, Chương Cung

đã cảm ứng và xác định rõ ràng hơn luồng dị khí từ thân ảnh nàng tỏa ra. Mùi hương hoa huệ thoang thoảng từ người nàng đang xung đột cùng với một mùi hăng hắc như vật gì đó đang bị cháy khét. Cả hai mùi hương đó được mùi bách hoa nồng nàn quyến rũ từ giỏ hoa đầy màu sắc tinh tế rục rờ kia che khuất. Âm khí cùng hòa khí đấu tranh một cách dữ dội trên thân ảnh mỹ nữ này.

Nàng lại cất tiếng ngọt ngào trong sự uất ức. Lúc này, đôi mi nàng đã hoen ướm, từng hạt châu sa rời khỏi bờ mi diễm lệ theo từng lời kể của nàng.

“Tiểu nữ sống ở bìa rừng, gần ngôi làng nhỏ cạnh Lô Âm Cung đây...”

Cha mẹ tiểu nữ đã mất sớm... Hằng ngày tiểu nữ đều hái ít quả dại trong rừng sinh sống qua ngày... và vào làng xem có ai cần giúp gì thì tiểu nữ phụ giúp một tay.

Tiểu nữ đã kết thân cùng một chàng trai trong làng... Chàng là người chăm chỉ, ngày ngày đốn củi kiếm sống... chăm sóc cho mái ấm của phu thê tiểu nữ... Phu thê tiểu nữ sống rất hạnh phúc... vui vẻ bên nhau...

Thế nhưng... cách đây chừng một tuần trăng... chàng trở về nhà bế theo một cô nương tuyệt sắc...

Trên thân hai người đều có vết máu loang lổ... tiểu nữ chăm sóc tận tình trong sự lo lắng vô

cùng... Chàng kể rằng đã cứu nàng ấy thoát khỏi bọn xấu muốn làm hại nàng, nên cả hai mình đầy vết máu...

Khi nữ tử ấy tỉnh dậy, đã cảm tạ phu thê tiểu nữ hết lòng... và muốn nhanh chóng lên đường về nhà vì sợ gia đình mình lo lắng... Vì lo cho nữ tử ấy gặp nguy hiểm, nên phu thê tiểu nữ quyết định... để chàng đưa nữ tử ấy về nhà bình an...

Khoảng mười ngày trước... sau khi chờ đợi mãi mòn, bỗng dung có một phu nhân đến gõ cửa nhà tiểu nữ... báo tin phu quân mình sắp kết hôn cùng công nương là con gái yêu quý của thành chủ Thiên Lạc Thành ở vùng đất này...

Nữ tử kia... đã vong ân tiểu nữ...

Phu quân... bội ước... phụ tình tiểu nữ..."

Kể đến đây, tiếng nấc nghẹn ngào đã làm nàng không thể tiếp lời được nữa. Hai tay nàng ôm mặt nức nở, tấm khăn đỏ son kia đã thấm đẫm bi lụy của nàng. Tiếng khóc than ai oán, nghẹn ngào của nàng đã làm cho tâm tư bao người nơi thiên thất đang dõi nhìn nàng khó có thể cầm lòng đặng.

Đau xót...

Nặng trĩu tâm can...

Chưởng Cung liền nhẹ nhàng đưa song thủ kết ấn, tay phải bắt Vô Úy Ấn, tay trái dụng Thí Nguyên Ấn, an ủi nàng mấy lời:

“Nữ thí chủ xin dẫn lòng, bớt đau buồn, đừng sợ chi cả. Xin hãy bình tâm kể rõ sự tình.”

Lúc này tuyệt thế giai nhân kia mới lắng dịu tinh thần, tiếp tục tự tình của mình:

“Nhờ ơn của phu nhân ấy, tiểu nữ đã biết được phu quân mình cùng nữ tử kia sắp kết hôn...”

Lẽ ra tiểu nữ không nên cho phu quân mình hộ tống nữ tử kia... thì... hai người bọn họ đâu thể trở thành đôi gian tình như ngày nay...

Phu nhân kia còn tặng cho tiểu nữ giỏ hoa cùng thanh đoản đao này...

Chỉ cần bị nó làm xước da thôi... nạn nhân sẽ... sẽ... trúng độc... chết trong vòng bảy ngày.”

Vừa nói, tay nàng vừa run run lấy cây đoản đao nhỏ chừng bảy lóng tay. Tuy nhìn nó nhỏ gọn có thể cầm nắm nhẹ nhàng trong lòng bàn tay thiếu nữ, nhưng từ nó lại toát ra một luồng ám khí nặng nề, u uất vô cùng dữ dội. Tuyệt thế giai nhân tiếp tục kể. Lúc này, mọi ánh mắt đều không còn đổ dồn về nàng, đã chuyển hướng vào giỏ hoa và cây đoản đao đầy ám khí ấy. Giọng nói thanh nhẹ khi nãy giờ đây đã trở nên khàn đục đầy căm phẫn, uất hận:

“Dù tiểu nữ được căn dặn kỹ lưỡng... chỉ cần luôn mang giỏ hoa này bên người và dùng thanh đoản đao gây thương tích cho cặp gian tình kia...”

Một nhát nhẹ là kết thúc tất cả... chỉ trong bảy ngày... cả hai kẻ ấy... sẽ phải đau khổ mà chết...

Có lẽ... lúc ấy... tiểu nữ cũng sẽ tự tận theo họ...

Nhưng tiểu nữ chân yếu tay mềm, một thân một mình vào chốn thành đô náo nhiệt thật vô cùng khó khăn...

Nên tiểu nữ rất mong... buổi diện kiến hôm nay... tôn chủ có thể trợ giúp tiểu nữ rửa mối tình thù này...

Tiểu nữ đa tạ lắm thay!”

Lời vừa thốt ra, tuyệt thế giai nhân kia đã cúi đầu bái lễ vị Chương Cung. Tiếng than khóc nghẹn ngào khiến mọi người cảm thấy xót xa cho thiếu phụ gặp nỗi oan trái, đau khổ dày vò cùng thù hận che lấp đi bản tánh lương thiện của mình.

Chỉ có thể lặng im nhìn nỗi đau của nàng...

Vì có gì mà ra nông nỗi như thế...

Lặng yên một chốc, vị Chương Cung nhẹ nhàng khuyên bảo:

“Này thiện nữ!

Đừng để vô minh che lấp chân tánh thuần lương thanh khiết của mình!

Nữ thí chủ hãy nhìn rõ sự thật đây!”

Vừa nói xong, song thủ vị Chương Cung thay đổi từ Thí Nguyễn Ân và Vô Úy Ân biến thành

Hiệp Chương Ân, rồi kết thành Pháp Giới Ân. Không gian thiên thất trở nên tối sầm lại, bóng tối bao trùm khắp nơi. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên:

Ầm... Ừm...

Mọi người lại nghe thấy những tiếng sấm rền vang cùng những lần chớp giạt giãng bủa khắp nơi. Mây gió cuộn cuộn, cả gian thiên thất liền biến thành không gian khu rùng, tiếng le hét hung hãn của mấy tên hắc y nhân cùng tiếng kêu cứu thất thanh của nữ tử vang vọng thảm thiết. Mọi người còn đang bàng hoàng, đã nghe tiếng của Chương Cung cất lên:

“Mọi người đừng sợ chi cả. Ta đang xem lại những gì đã diễn ra cách đây một tháng đối với công nương kia và phu quân của nữ thí chủ đây.”

Cảnh tượng thoáng chốc đã hiện ra thật rõ ràng như mọi người đang chứng kiến tại hiện trường khi ấy. Chàng tiêu phu với chiếc rìu trong tay đã dũng cảm xông pha cứu nguy công nương kia thoát khỏi móng vuốt tử thần. Sau đó tráng sĩ ấy bế công nương về nhà, được hiền thê mình chăm sóc cả hai, rồi chàng cùng công nương lại lên đường trở về thành đô nơi công nương cư ngụ. Những chuyện này mọi người đều đã biết hết qua lời kể của tuyệt thế giai nhân đang ngồi khóc trong thiên thất ấy.

Cảnh tượng thay đổi liên tục, giờ đây là trong Thiên Lạc Thành, tại căn phòng của công nương kia. Công nương đang đứng ngắm sao ngoài cửa sổ, một luồng thanh quang xuất hiện trong phòng. Nàng quay người lại, luồng thanh quang ấy đã hóa thành một thiếu phụ xinh đẹp với bộ hắc y khoác trên mình cùng chiếc khăn choàng màu xanh. Phu nhân ấy tiến đến bên công nương, nhẹ nhàng rót vào tai nàng những lời êm dịu đến lạ lùng:

“Này công nương xinh đẹp, phải chăng nàng đang thầm thương trộm nhớ về một nam tử?”

“Ta... chỉ là cảm kích tấm lòng của chàng đối với ta... Ta chẳng biết có thể đền đáp cho chàng thế nào mới xứng đáng...”

“Công nương đừng cố giấu tình cảm của mình!

Thành chủ chẳng phải đang chiêu mộ con rể cho mình đấy sao? Chỉ có ngai vàng đầy quyền lực và danh vọng mới có thể đáp đền ơn cứu mạng của chàng.”

“Nhưng lúc chiều, khi thành chủ ngỏ lời về việc đền ơn... ngay cả việc gả ta cho chàng... chàng cũng đã từ chối vì đã có hiền thê đang đợi ở nhà...”

Ta cũng chẳng muốn phá hoại hạnh phúc của họ đâu... Ta nợ họ quá nhiều rồi!”

“Công nương hiền hậu khả ái à! Nàng đừng ngây thơ như vậy chứ!

Cái gì mình thích, mình phải chiếm giữ lấy cho mình! Người ta thường nói rằng trong tình yêu không có sự nhân nhượng đó sao? Nhân nhượng là tự mình hạ thấp giá trị bản thân và từ bỏ tình yêu chân chính của mình đẩy công nương xinh đẹp của tôi!”

“Ta... ta... chẳng biết nữa...”

Mà nàng là ai... tại sao lại đến đây nói cho ta nghe điều này?”

“Ta là nữ sứ giả xinh đẹp của tình yêu thương, hy vọng và nỗi nhớ mong. Nhân gian thường hay gọi ta là Sĩ Tình Phu Nhân trong bộ ba Tam Tuyệt Phu Nhân, thường hay cứu rỗi và giúp cho chúng sinh được hạnh phúc với những mong muốn của họ!”

“Vậy nàng có thể giúp gì được cho ta trong việc chiếm giữ trái tim tráng sĩ kia?”

“Chỉ cần công nương nói muốn, ta sẽ giúp công nương ngự trị trong tâm trí hắn!”

“Ta... vâng... ta muốn điều đó...”

Hãy giúp ta với hỡi nữ sứ giả!”

“Mong muốn của công nương là mệnh lệnh đối với tôi. Tôi sẽ thực hiện nó ngay đây, công nương hãy an lòng chờ tin vui vào sáng mai!”

Vừa dứt lời, thiếu phụ đó lại hóa thân thành luồng thanh quang biến mất ngay trước mắt công nương.

Vì điều gì khiến một con tim khắc khoải đợi mong. Vì đâu mà nảy sinh mong muốn chiếm hữu tột cùng. Phải chăng cũng vì mấy chữ si tình, báo ân...

Cảnh sắc lại thay đổi, giờ đây là trong gian phòng ngủ của chàng trai dũng cảm, phu quân của tuyệt thế giai nhân. Chàng đang đứng ngồi không yên, mãi đi qua đi lại trong căn phòng của mình chẳng tài nào ngủ được. Ngay lúc ấy, có hai luồng sáng một xanh một vàng từ ngoài cửa sổ bay vào giữa phòng. Chàng trai trẻ ngạc nhiên nhìn vào hai luồng sáng ấy, trong thoáng chốc, nó biến ra hai thiếu phụ xinh đẹp khoác trên mình bộ hắc y. Dường như hai người giống nhau như hai giọt nước đến kỳ lạ, chỉ khác mỗi chiếc khăn choàng một người màu vàng, một người màu xanh.

Vừa ngạc nhiên nhưng lại đầy sự phẫn nộ, chàng trai trẻ quát vào hai thân ảnh vừa hiện ra trước mắt mình:

“Hai cô nương là ai? Sao lại vào đây trong đêm hôm khuya thế này, không sợ miệng đời dị nghị sao?”

“Này chàng trai dũng cảm, bình tĩnh lại nào. Chúng ta là sứ giả của quyền lực và tình yêu. Chúng ta đến đây để đem niềm vui sướng hạnh phúc đến cho chàng!”

“Ta không cần những thứ đó!

Hiền thê của ta đang chờ ta ở nhà, các người nếu có cách gì để ta về nhà ngay lập tức bây giờ thì ta cảm ơn. Còn như không có, vui lòng biến khỏi mắt ta như cách mà các người đến đây, trước khi ta trở nên bất lịch sự với phụ nữ!”

“Khẽ nào chàng trai trẻ! Ta đến đây để giúp người mà!”

Vừa nói, một thiếu phụ tiến gần đến chàng trai, lấy từ trong tay áo mình ra một đóa hoa hồng tươi đẹp đưa vào mũi chàng. Đôi mắt chàng trai liền trở nên đờ đẫn muốn díp lại, chàng chẳng còn phản kháng gì nữa. Thiếu phụ còn lại liền đến bên cạnh và rót vào tai chàng:

“Ngày mai chàng hãy đồng ý kết hôn cùng công nương nhé. Quyền lực, danh vọng và tình yêu đều đang chờ đón chàng. Chàng sẽ có tất cả chỉ bằng một cái gật đầu, một câu đồng ý mà thôi! Nhớ đấy!”

“Vâng... ta biết rồi...”

Trả lời một cách chậm rãi với đôi mắt vô hồn, chàng trai trẻ đã chẳng còn biết gì nữa ngoài quyền

lực và tình yêu mê muội. Hai thiếu phụ kia liền hóa thành hai luồng sáng bay ra ngoài cửa sổ, bay lên tòa tháp cao nhất của thành đô, nơi ấy có một thân ảnh hắc y với khăn choàng màu đỏ đang đợi sẵn.

“Mọi việc đều suông sẽ hết chứ các tử muội?”

Thân ảnh hắc y kia cất tiếng nói ngọt ngào hỏi thăm hai người vừa hiện ra trong hai luồng sáng.

Trả lời bằng giọng lẳng lơ, một người đã lên tiếng cùng với giọng cười đắc ý:

“Si Tình Phu Nhân này đã dùng đến Mê Tâm Hoa thì còn kẻ nào có thể thoát được hủ tử tử yêu quý của muội? Ha ha ha!”

Người còn lại liền tiếp lời:

“Nhưng nếu không có Tham Quyền Phu Nhân ta đây, hai muội cũng khó lòng dụ dỗ những kẻ ngu muội kia được nhá! Ha ha ha!”

Tràng cười khoái trá lần này làm không khí lạnh lẽo đêm khuya nơi đỉnh tòa tháp càng trở nên ghê rợn hơn.

“Vậy bây giờ, phần việc còn lại của Sân Hận Phu Nhân muội đây sẽ đến gặp ả thê tử của tên tiều phu kia. Ta sẽ cho ả biết về sự thật đáng căm phẫn đang diễn ra giữa phu quân ả và công nương tôn kính của vùng đất này! Ha ha ha!”

“Sân Hận tử này, hãy cầm lấy giỏ hoa Mê Tâm Hương cùng thanh đoản đao Vô Tình này, mọi việc sẽ đầu vào đó!”

Nói xong, Si Tình Phu Nhân lấy từ trong tay áo mình ra một giỏ hoa đầy hương thơm ngào ngạt cùng với một thanh đoản đao nhỏ gọn nhưng ám khí nặng nề vô cùng.

“Phải! Cả vùng lãnh thổ rộng lớn này, vì ba kẻ mê muội kia, sẽ chìm trong đau khổ tột cùng của tranh đấu, muộn phiền! Ha ha ha. Chúng ta sẽ có khối kẻ làm nô lệ cho mình thôi!”

Khung cảnh lại thay đổi trước mắt mọi người trong thiên thất. Lúc này là một buổi sáng, tại đại sảnh trong cung điện của thành chủ, mọi người tề tựu đông đủ dự lễ thành chủ ban thưởng tạ ơn chàng trai dũng cảm đã cứu công nương. Thành chủ cất tiếng nói vang dội khắp đại sảnh:

“Đây là tráng sĩ dũng cảm đã cứu ái nữ của ta thoát khỏi móng vuốt tử thần. Nay ta muốn gả công nương cho chàng trai này.

Ngươi có đồng ý lấy con gái ta làm thê tử không?”

Nói đến đây, thành chủ quay sang nhìn chàng trai và chờ đợi.

“Vâng, tại hạ đồng ý! Đa tạ ân đức của thành chủ!”

Cả đại sảnh đều vang lên tiếng huyên náo ồn ào, tiếng vỗ tay hò reo chúc mừng vang lên không dứt.

Cảnh sắc trong thiên thất lại đổi thay, lúc này là vào buổi chiều tối, tại căn nhà nhỏ bên bìa rừng, tuyệt thế giai nhân kia đang ngồi ngóng chờ tin tức phu quân qua khung cửa sổ. Tiếng gõ cửa làm nàng chột giật mình khỏi cơn suy tư mong nhớ. Nàng ra mở cửa, trước mặt nàng là một thiếu phụ xinh đẹp khoác hắc y, trên tay cầm một giỏ hoa đầy màu sắc và hương thơm ngào ngạt. Trong giỏ hoa ấy có sẵn một thanh đoản kiếm nhỏ nhắn.

Tuyệt thế giai nhân cất tiếng hỏi người khách lạ kia:

“Nàng là ai, đến đây có việc chi không? Tôi có thể giúp gì cho nàng?”

“Chào cô nương xinh đẹp, ta là Sân Hận Phu Nhân, một trong Tam Tuyệt Phu Nhân mà người đời ngưỡng mộ! Ta đến để báo cho nàng một tin buồn về phu quân của nàng, nàng có muốn nghe không?”

Giọng điệu có vẻ lo lắng muộn phiền, tuyệt thế giai nhân liền hỏi ngay:

“Vậy nàng cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với phu quân của ta rồi?”

“Chàng sắp kết hôn cùng công nương, là ái nữ của lãnh chúa vùng này, là cô nương mà mấy hôm

trước hai người đã cứu thoát khỏi bàn tay tử thần đó!”

“Sao... sao lại có thể như thế được...”

Không... tôi không tin đâu!”

“Ta đến để báo cho nàng hay tin vì thấy nàng mòn mỏi chờ đợi trong khi hẳn ta cùng ả tiện nhân kia lại được vui vẻ, sung sướng trong quyền lực và danh vọng.

Bọn họ đã quên mất nàng rồi, thiếu phụ đáng thương à!”

Tuyệt thế giai nhân giờ đây đã rơi vào trạng thái hỗn loạn, hai tay nàng ôm đầu, nói chẳng nên lời:

“Tại... tại sao lại như thế... ta...”

Là vì điều gì mà cứu nữ tử kia... Lại vì điều gì chờ đợi mãi mòn tiêu tụy mấy ngày nay...

Thế mà bọn họ... bọn họ... Sao họ lại có thể như thế được chứ?”

“Nàng đừng lo, ta sẽ giúp nàng trả thù!

Hãy nhận lấy giỏ hoa này, nó sẽ khiến những ai ngửi thấy mùi hương từ nó đều phải mê muội đầu óc, say đắm và luôn nghĩ về nàng. Khi nàng đến bên cạnh ả tiện nhân và tên gian phu kia, bọn chúng ngửi thấy mùi hương của Mê Tâm Hoa rồi, lúc đó nàng dùng thanh đoản kiếm này gây tổn thương chúng. Chỉ cần một vết xước nhỏ thôi, cũng đủ làm chúng phải đau khổ mà chết trong bảy ngày.

Vì ma lực của Mê Tâm Hoa khiến chúng phải suy nghĩ tương tư, còn ma lực của Vô Tình Dao lại là vút bỏ, lạnh lùng vô cảm đối với mọi cảm tình nhân thế.

Hai thứ này cùng tác động lên một người sẽ gây ra phản lực cực đại, trong vòng bảy ngày đau khổ vì tình rồi chết. Đây gọi là Thất Tình Tự Tuyệt Tận Tất Tử, tuyệt pháp mà Tam Tuyệt Phu Nhân bọn ta luyện thành từ hàng trăm ngàn năm nay!”

“Hay lắm... ha ha ha... Ta phải trả thù!

Ta hận... ta hận bọn chúng...

Bọn chúng phải lấy cái chết để đền tội cho những ngày đau khổ trong tuyệt vọng mong chờ của ta...

Thù này nhất định phải trả... ha ha ha...

Đa tạ phu nhân... ha ha ha... Đa tạ phu nhân đã cho ta pháp bảo để gỡ cái gai trong tâm can ta.

Đa tạ! Ha ha ha!”

Tuyệt thế giai nhân tay nhận lấy giỏ hoa và cảm tạ thiếu phụ hắc y kia trong cơn mê loạn tâm trí bởi hận thù chết chóc.

Có một kẻ lặng lẽ nở nụ cười nham hiểm...

Có một kẻ đáng thương vừa rẽ hướng về vực sâu thăm thẳm chẳng lối về...

Có những kẻ đau xót dõi nhìn cảnh tượng thương tâm ấy mà dòng lệ chẳng thể ngừng rơi...

Thiếu phụ nọ liền hóa thành luồng sáng đỏ bay đi, tan biến vào không trung. Cảnh sắc dần dần tối sầm lại, mây gió vẫn vũ, tiếng sấm nổ, những quãng sáng chớp tắt chói lòa mắt mọi người.

Bùm... Um...

Một tiếng nổ thật to, cả gian thiên thất đã trở lại quang cảnh bình thường. Mọi người đều đang ngồi lặng im, cả tuyệt thế giai nhân kia cũng đã ngừng rơi lệ. Chưởng Cung liền lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng đến ngột ngạt nơi đây.

“Này thiên nữ, đã thấu rõ nguồn cơn của sự tình chưa? Phu quân của nàng đã một lòng một dạ với nàng, còn công nương kia cũng vì cảm kích mối ân tình cứu mạng nên mới có tư tình mà thôi.

Tất cả mọi cơ sự rắc rối đều do Tam Độc Phu Nhân gây ra, nữ thí chủ mau buông bỏ tà niệm, quay đầu là bờ! Bần đạo sẽ giải quyết chuyện này một cách ổn thỏa!”

Nói xong, vị Chưởng Cung lặng lẽ nhìn thẳng vào tuyệt thế giai nhân kia, chờ đợi những biểu tình của nàng trong sự yên tĩnh cùng ánh nhìn hòa ái.

Đã lần lửa phong vân giăng lối
Luyện tóc tơ vò rối cơ duyên
Lôi Âm sấm khởi đưa thuyền
Soi đường nhân nghĩa nào phiền tiêu tan.

Chương 2

Lôi Sư

Tuyệt thế giai nhân đã bình tâm trở lại sau khi được chứng kiến tận mắt những gì đã diễn ra khiến cuộc sống của mình trở nên hỗn loạn, mất phương hướng và đầy đau khổ tuyệt vọng. Nàng thôi không khóc nữa, ngòl lặng im hồi lâu. Bất chợt, từ thân thể nàng phát ra một luồng ám khí vô cùng dữ tợn khiến chư môn nhân đều phải thận trọng đề phòng bởi sự ngọt ngào dị thường ấy.

Luồng ám khí tích tụ ngày một dày đặc trên không trung, dần dần hiện thành hình một cự xà bầy đầu vô cùng hung tợn màu xám đen, cái đuôi dài cuốn quanh người nàng. Đôi mắt của tuyệt thế giai nhân lúc này chẳng hề lay động, nàng đã rơi

vào trạng thái vô thức từ lúc luồng ám khí bắt đầu phát xuất ra khỏi người nàng.

“Ám Xà Vương! Thất Đầu Xà!”

Chưởng Cung có chút ngạc nhiên, mấy lời vừa thốt ra ấy đã làm cho chư môn nhân đều biểu lộ nét kinh hoảng trên gương mặt mình. Bảy cái đầu của cự xà ngọc cao lên, bành mang ra và chuẩn bị tấn công vào mục tiêu trước mặt là vị Chưởng Cung đang dõi theo từng hành động của nó. Ánh mắt nó sáng quắc, cả bảy cái đầu đều nhắm hướng Chưởng Cung lao bổ xuống. Tiếng gió rít mang theo âm thanh của sát khí cuồng loạn dồn dập chói tai...

Nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực, bàn tay phải của vị Chưởng Cung bắt Vô Úy Ấn chắn trước mặt mình. Một quang sáng trắng tinh khôi liền bao phủ toàn thân vị Chưởng Cung, Ám Xà Vương lao vào kết giới liền bị bật văng ra xa. Ngay lúc ấy hai tay của vị Chưởng Cung vỗ nhẹ một cái, tiếng sấm liền nổ lên rền vang chấn động cả thiên thất. Trên không trung trước mặt Chưởng Cung liền xuất hiện những tia chớp trắng vàng đan xen nhau. Nó tụ tập thành một khối cầu sấm sét, dần dần hóa thành hình một mãnh thú mang dáng dấp giống sư tử, khắp toàn thân là màu lông vàng ánh bạc với những tia sét phát xuất liên hồi.

“Um...”

Vừa xuất hiện, vị Linh Thú ấy liền vươn mình ngẩng đầu gầm lên một tiếng rền vang, chấn động cả đất trời. Mấy môn nhân trong cung vui mừng la lên:

“Là ngài Lôi Sư, Hộ Pháp Trấn Cung của Lôi Âm Cung trong bốn môn!”

Bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ đều đổ dồn về vị Hộ Pháp vừa xuất hiện vô cùng dũng mãnh với thần uy khí thế cao ngút trời ấy.

Chớp giăng, lôi điện phát xạ khắp nơi. Âm Xà Vương bị hất văng ra khi nãy đã định thần lại. Ngó thấy Lôi Sư đột ngột xuất hiện, nó cũng hơi chùn cổ bành mang ra đề phòng. Bảy cặp mắt đầy sát khí hướng về Lôi Sư, bảy cái lưỡi thè ra thụt vào cùng những tiếng rít rít ma quái rợn người làm không ít môn nhân phải lùi ra xa khỏi khu vực nguy hiểm này.

“Không ngờ lại có thể gặp được Kim Mao Sư Vương tại nơi này! Được biết uy danh ngài đã lâu, hân hạnh hội ngộ!”

Âm Xà Vương nhìn Lôi Sư, nói giọng trầm đục với vị Hộ Pháp. Lôi Sư nhìn thẳng vào cự xà, trầm ngâm tiếp lời:

“Ám Xà Vương! Vì sao lại có mặt nơi đây?

Nếu đã biết về nhau, có thể giữ hòa khí tránh gây thương tổn!”

“Ha ha ha! Này Sư Vương, có duyên gặp gỡ thế này, chúng ta so tài cao thấp một phen!”

Hai Linh Thú nhìn thẳng vào mắt nhau, một bên phát xuất ra bao luồng hơi tà ác qua từng hơi thở, một bên thì khắp toàn thân điển quang chớp giạt liên hồi. Trong chớp mắt, cả hai thân ảnh đều vụt biến mất, hiện thân phía ngoài sân vườn. Ám Xà Vương xông vào Lô Sư giằng co với nhau, làm chấn động cả Lô Âm Cung.

Bên trong thiên thất, nhìn biểu tình của tuyệt thế giai nhân kia giờ đây đã như người vô hồn, hai tay Chương Cung liền kết Hồi Tâm Ấn, những ký ức tươi đẹp dần ùa về trong tâm thức của nữ tử ấy. Những ngày tháng ấu thơ, cuộc sống tự lực một mình giữa biển đời vô tận, ung dung tự tại vui sống hằng ngày với việc giúp đỡ bá tánh.

Này hồn nhiên...

Kìa niềm an ủi ngọt ngào...

Thời ấu thơ... êm đềm quá!

Khi có gia đình, phu thê vui vẻ bên nhau, cùng chung tay xây đắp gia đình nhỏ bé của mình và giúp đỡ những ai gặp khó khăn. Cuộc sống thật thanh tịnh, yên bình biết bao.

Biết đủ...

Sẽ chia vui vẻ bên nhau...

Tiếng thù hận điên cuồng phải lặng im...

Không gian trống rỗng của cõi lòng vô tận đã được lấp đầy.

Vô minh!

Không còn nữa!

Hồi ức đau buồn cùng giả dối, thù hận si mê đã tan biến hết.

Chỉ còn những bình yên, an vui tự tại...

Tâm thức tuyệt thế giai nhân kia dần dần lắng dịu, đôi mắt nàng đã không còn ở trạng thái vô thức nữa. Thần sắc tươi vui hơn, nàng nở một nụ cười nhẹ lướt trên gương mặt khả ái thanh tú của mình như làn gió xuân khẽ làm lay động cánh hoa trước ánh bình minh. Ngay khi tâm tình ấy thể hiện, thanh đoản đao liền tiêu biến thành tro bụi. Giỏ hoa màu sắc rực rỡ kia cũng khô héo ngay tức khắc, mùi hương dị thường cũng tan biến ngay sau đó.

Bên ngoài thiền viên, hai Linh Thú đang chiến đấu quyết liệt với nhau thì Âm Xà Vương bỗng rú lên đau đớn. Cả thân hình đồ sộ của hắn, bảy cái đầu to lớn cùng cái đuôi dài vùng vẫy lồng lộn lên trong thiền viên khiến cho hoa cỏ và những vật dụng gần đấy đều đổ vỡ bởi sức mạnh đó va đập.

Ngay trong sát na ấy, Lôi Sư liền ngưng thần, toàn thân đại phát kim quang rực rỡ, ánh sáng ấy chiếu thẳng vào Âm Xà Vương. Điện quang cực mạnh ấy khiến Âm Xà Vương tê liệt toàn thân không thể nhúc nhích được. Nhắm tình hình đương cự không nổi nữa, hắn liền hóa thân thành luồng ám khí lao vào thiên thất. Lúc bấy giờ, Lôi Sư lại vươn mình gầm lên một tiếng thật hùng dũng:

“Khai Thiên Lôi Âm Trận phát động!”

Tiếng gầm vang rung chuyển cả không gian. Trời đất như va chạm vào nhau bởi thanh âm chấn động ấy. Chớp giạt liên hồi, mây tím vùn vũ bỗng chốc hiện ra che kín cả bầu trời. Bao luồng điện quang lóe sáng giăng khắp nơi, lôi điện từ thiên không liền tua tủa giáng xuống luồng ám khí đang nặng nề di chuyển vào thiên thất. Chỉ thoáng chốc, luồng ám khí đã bị thu nhỏ dần lại, biến thành một con hắc xà nhỏ chừng một thước nằm thu mình cuộn tròn trước cửa thiên thất hoàn toàn vô hại.

Sau khi triệu hồi sấm sét từ thiên không chế ngự Âm Xà Vương, Lôi Sư thu mình nhỏ lại, thị hiện hình tướng một đạo nhân uy dũng, toàn thân khoác đạo bào trắng tinh khôi có mấy đường viền hoàng kim lấp lánh. Gương mặt nam nhân ấy độ chừng hơn ba mươi, mái tóc dài ngang lưng bỗng bành trong ánh kim quang đang phát khởi toàn thân. Lôi

Sư đến bên hắc xà đang nằm, chậm rãi ngồi xuống đưa tay ra kết thành Thí Nguyệt Ấn rồi nói:

“Này hỡi Âm Xà Vương, vì duyên cớ gì lại đến chốn này gây loạn?”

“Tam Độc Phu Nhân nhờ ta giúp họ gây hỗn loạn nhân gian... Người biết đó, nhân gian càng hỗn loạn thì ta càng có nhiều chỗ đứng trong lòng họ, sức mạnh ta càng tăng cao. Ha ha ha!”

“Sức mạnh ư? Chỉ vì bản thân có thêm quyền lực mà hiền hữu sẵn sàng gây hại cho chúng sinh sao?”

Ta khuyên hiền hữu nên buông xả những chấp niệm như thế. Tranh tranh đấu đấu biết đến bao giờ ngừng nghỉ được, chẳng phải mệt mỏi, uổng phí sự sinh tồn của mình lắm sao? Chi bằng trở về trú xứ của mình tịnh tâm tu luyện, cũng có ngày thành tựu được.”

Âm Xà Vương vẫn tỏ thái độ ngông cuồng, vươn mình lên cao phùng mang đầy đe dọa, rít lên mấy tiếng cười lớn:

“Ha ha ha! Các người ở đây, thường thức những sự thanh bình an lạc, đắm mình trong bốn mùa ngập tràn ánh bình minh hiền hòa, làm sao hiểu được bọn ta như thế nào mà thuyết giảng?”

U Minh Giới chỉ có một màu ảm đạm u tối, năm này qua tháng nọ cũng chỉ có như thế, chẳng hề có

chút ánh sáng. Ở đó, sức mạnh là tất cả. Nếu yếu đuối, tự nhiên sẽ bị kẻ khác thu phục, phải phục tùng chúng nếu không muốn bị chúng ức hiếp, đem ra làm trò tiêu khiển...

Hôm nay ta đã đại bại nơi này. Muốn chém muốn giết tùy ngươi, đừng nhiều lời!”

Lôi Sư vẫn đưa tay về phía Âm Xà Vương, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

“Tiêu diệt hiền hữu thì chúng ta được lợi gì đâu? Sao phải tàn hại nhau để gây thêm sâu, chuốc oán trong Tam Giới chứ!

Ta thấy hiền hữu nếu trở về U Minh Giới cũng sẽ tiếp tục bị cuốn vào những cuộc chiến vô nghĩa đầy phiền não. Chi bằng chúng ta giữ hòa khí với nhau trong tình thân ái. Hiền hữu lưu lại nơi này với ta, có thể ném trái những bình yên của cuộc đời, bốn mùa an lạc, vô tư vô ưu, như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

“Ở lại đây ư... Có thể sao...”

Ngươi không sợ ta cắn chết ngươi ngay lúc này sao? Lại dám đưa tay đón nhận ta như thế?”

“Ta tin hiền hữu!”

Chỉ một câu ngắn gọn dứt khoát như thế của Lôi Sư, nội tâm của Âm Xà Vương đã có những biến động dữ dội. Hắn trầm nghĩ:

“Vì sao một kẻ bị tấn công thiếu chút nữa đã vong mạng lại có thể tha thứ cho kẻ muốn hại hắn?

Vì sao hắn lại thị hiện nhân dạng yếu đuối trước ta, lại dám đưa tay ra gần ta đến vậy...

Quả thực, chỉ một nhát cần của ta đủ làm cho hắn trúng kịch độc vô phương cứu chữa...

Vì sao...

Vì sao hắn lại đối tốt với ta...

Thứ biểu tình này, thực khiến ta cảm thấy như tia nắng ấm áp soi rọi nơi u minh tâm tối...”

Xưa nay dù ở U Minh Giới hay những kẻ y đã từng tiếp xúc qua khắp nơi trong Tam Giới, chưa từng kẻ nào đối với y như vậy. Bàn tay ấm áp đang đưa ra tiếp nhận một Xà Vương tàn độc như hắn, có thể bị hắn cần chết bất cứ lúc nào. Nhưng chính biểu tình ôn nhu, tin tưởng hắn, cho hắn cơ hội được ngắm nhìn tứ quý giao hòa, đắm mình trong bình minh và tận hưởng hoàng hôn khi một ngày kết thúc. Những điều như thế, Xà Vương thật sự muốn trải nghiệm...

Tuệ nhãn của Lôi Sư đã nhìn thấu tận tâm can hắn. Nụ cười ôn hòa và bàn tay đang đưa ra đón nhận chẳng hề lo sợ bị hắn cần, đã đủ để hắn hiểu được chân tình ấm áp giữa đời này là gì. Trước thiên thất, có một tâm hồn cô độc lạc lõng chợt nhìn thấy lối về...

“Nếu thực sự có thể như thế, ta sẽ lưu lại đây với huynh, cùng nhau bảo hộ cho bá tánh nơi này!

Đa tạ đã tin tưởng, tiếp nhận ta...”

Dứt lời, hắc xà nhỏ nhắn ấy liền trườn lên bàn tay của Lôì Sư đang đưa ra tự nãy giờ. Lôì Sư khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, hoan hỷ vô cùng. Cả hai liền hóa thành luồng kim quang tan biến vào hư không trước mắt mọi người. Lôì Âm Cung lúc này đã thanh tịnh trở lại, dị khí xâm phạm cung không còn nữa, mọi người đều cảm thấy an yên, dễ chịu như mọi khi.

Lôi điển kim quang chiếu địa hoàn
Âm ba vang vọng khắp không gian
Khai Thiên định lối đường quy hiệp
Tâm đức nguyện lòng hồi bản nguyên
Chú khởi tâm khai tòng Đạo Pháp
Lôi Âm Pháp Vũ cứu u hồn
Âm vang dẫn nẻo hồi Thiên Mẫu
Cung Ngọc quần linh hội Chí Tôn.

Chương 3

Lôi Âm Cung

Sau khi Âm Xà Vương cùng Lôi Sư biến mất, lúc ấy khắp Lôi Âm Cung lại có một làn hương thoang thoảng, nhẹ nhàng, thanh khiết. Chư môn nhân vẫn còn chưa hết bàng hoàng về những gì vừa diễn ra. Tuyệt thế giai nhân kia hiện giờ đã bình tâm, thần sắc tinh tảo, đôi mắt sâu thẳm đen tuyền của nàng đã thực sự ngưng lệ, tràn đầy sức sống. Vị Chương Cung hỏi nàng:

“Xin thất lễ, bản đạo nên xưng hô với nữ thí chủ sao cho phải đây?”

Tuyệt thế giai nhân kia mỉm cười nhẹ nhàng đáp lời:

“Xin tôn chủ đừng khách sáo!

Tiểu nữ danh xưng Từ Ái. Đa tạ tôn chủ đã giúp đỡ tiểu nữ vượt qua đờng bể khổ trầm luân của hận tình mê muội.

Thực vô cùng đa tạ ân đức của ngài!”

Nói xong, nàng lại cúi đầu bái tạ vị Chưởng Cung ấy, vị Chưởng Cung cũng nhẹ nhàng cúi đầu đáp lễ. Chư môn nhân có mặt đều vô cùng cảm mến và kính phục trước sự tinh tế của hai nhân vật đang ngồi đối thoại nơi Tịnh Tâm Đường này. Người ra ơn mà chẳng dám nhận sự báo ân, kẻ mang ơn thì trọng ân nghĩa vô cùng. Thoáng chốc nhìn nhau, Chưởng Cung lại nói thêm:

“Bần đạo chắc rằng Tam Độc Phu Nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu.

Từ Ái thí chủ hãy an lòng tịnh dưỡng nơi đây, đợi khi bần đạo giải quyết hoàn tất đại sự lần này thì ngày phu thê đoàn tụ chẳng còn xa nữa!”

“Tôn chủ nói chí phải. Nếu có thể ở lại đây lánh nạn và chờ phu quân của mình là phúc phần tiểu nữ... Tiểu nữ nguyện xin được phụ giúp công việc nơi đây trong thời gian tạm trú ạ.”

“Được chứ! Từ Ái thí chủ tự nhiên!”

Nói xong, vị Chưởng Cung ấy nhờ một tiểu đệ dẫn Từ Ái đến khu phòng khách để nghỉ ngơi. Lúc

bấy giờ, trời cũng đã xế trưa, sắp đến giờ dùng bữa, mọi người cũng giải tán và chuẩn bị cho trai đường.

Buổi cơm chay hôm nay không khí vô cùng hoạt náo, mọi người vừa dùng bữa vừa hỏi thăm những việc Từ Ái cô nương đã từng làm giúp đỡ mọi người. Tuy rằng Từ Ái là khách trú ngụ nơi đây do huynh trưởng mời ở lại và chỉ mới quen biết nhau có một buổi sáng mà thôi, nhưng mọi người vô cùng vui vẻ chuyện trò bên nhau. Đường như giữa chủ và khách đều không có khoảng cách xa lạ, thân thiết như những thân hữu, huynh đệ trong gia đình lâu năm mới may duyên gặp lại.

Dùng bữa xong, Từ Ái cô nương cùng vài tỷ muội khác lo việc dọn dẹp, những người khác vào Tịnh Tâm Đường nghỉ ngơi, chuẩn bị cho buổi công phu chiều tối. Mọi người đang nghỉ trưa, bỗng dung một trận cuồng phong dữ dội xuất hiện, thổi tung cây cối và những vật dụng nhỏ bên ngoài Lô Âm Cung. Chẳng cần phải nói gì, tất cả chư môn nhân mặt mày biến sắc, nhìn lướt qua cũng thấy được nỗi lo lắng thể hiện rõ rệt trong mắt mọi người.

Nơi Lô Âm Cung này, kết giới mạnh mẽ bao bọc, quanh năm mưa gió ôn hòa, khí trời luôn dễ chịu. Cho dù bên ngoài cuộc sống tấp nập ồn ào kia có mưa giông bão tố chấn động thiên địa, thì tại

trong Lôi Âm Cung này cũng chẳng thể xảy ra một trận mưa to gió lớn. Thế mà giờ đây, mọi người đang cảm thấy không khí lạnh lẽo, gió rít từng cơn buốt giá. Cát bụi mịt mù, những cây đại thụ như sắp bị búng tung lên bởi sức mạnh của cơn cuồng phong này.

Khói bụi mù mịt từ ngoài cung thổi vào, trong làn khói dày đặc ấy, ần ần hiện hiện ba gương mặt nữ nhân kiều diễm, sắc mặt lại vô cùng hung tợn, ánh mắt sắc bén như chém đinh chặt sắt. Lẫn trong trận cuồng phong này, mùi sát khí nặng nề đè nén đến ngột ngạt khó thở. Mọi người lại nghe vang vọng từ không trung những âm thanh hiệu chiến:

“Các ngươi giỏi lắm!

Khá khen cho Chưởng Cung đã hóa giải được chú thuật của bọn ta. Ngay cả đến Âm Xà Vương hiểm độc nơi Hắc Hải Tử Địa của U Minh Giới cũng theo các ngươi...

Mọi việc chưa kết thúc đâu. Tất cả bây giờ chỉ mới bắt đầu! Hãy đợi đấy, các ngươi sẽ biết thế nào là Tam Tuyệt Phu Nhân đã ra tay thì chẳng còn mỗi nào thoát được! Ha ha ha...”

Từ trong thiên thất phát xạ nhiều tia chớp quang phóng lên không trung với nhiều màu sắc rất đẹp, nào là thanh quang, hồng quang, tử quang, kim quang, lam quang và cả bạch quang. Các luồng

điên quang ấy đều nhắm hướng vào ba gương mặt to lớn trên không trung công kích. Thế nhưng tất cả các điên quang ấy đều đi xuyên qua đám khói bụi mịn mù mang hình dạng ba gương mặt đầy sát khí kia. Bọn họ lại cười mỉa mai:

“Ha ha ha! Lôi Tiễn của các ngươi đều vô hiệu đối với ảo ảnh do khói bụi này hình thành!

Từ Ái cô nương, ngươi không trốn...”

Um...

Bọn họ chưa kịp nói dứt câu thì có tiếng nổ long trời lở đất vang lên cắt ngang. Một thân ảnh xuất hiện giữa không trung. Toàn thân được bao phủ bởi lớp vảy xanh bóng loáng phát xuất thanh quang rực rỡ. Trên đầu là cặp sừng với các nhánh nhọn chĩa ra trông vô cùng hùng vĩ. Cặp mắt xanh đen láy nhìn thấu suốt tận tâm can của những ai đối diện. Bộ bờm xanh nhẹ màu da trời tung bay phấp phới trong gió, làm tăng thêm vẻ huyền bí lộng lẫy của vị Linh Thú này. Dũng mãnh, uy nghiêm và to lớn vô cùng, Thanh Long uốn mình đối diện với bọn Tam Độc trên không trung.

“Mọi người nhìn kia! Là Thanh Long sư huynh!”

“Ngài Thanh Long Hộ Pháp của Thánh Vũ Đạo Nhân đó sao!”

“Ôi... Xưa nay đệ thường nghe nhắc đến vị ấy, hôm nay được tận mắt nhìn thấy Thần Long uy nghiêm hùng tráng.”

Môn nhân đang có mặt ở đây trầm trồ ngạc nhiên khi nhìn thấy vị Linh Thú vừa xuất hiện trên bầu trời. Vị Thanh Long ấy lại hô vang, thanh âm trầm âm:

“Thanh Phong Tiêu Uế!”

Thanh Long quấy mình uốn lượn một vòng giữa không trung, hít hơi thật sâu rồi phun ra một luồng gió lạnh, tinh khiết trong lành như sương sớm tinh mơ. Luồng Thanh Phong ấy đã nhẹ nhàng thổi bay hết tất cả các khói bụi ám khí mang hình ảnh nhóm Tam Độc. Dù nhan ảnh họ đã nhanh chóng tiêu biến, thế nhưng vẫn còn một giọng nói gắng gượng thêm vài chữ trên không trung một cách yếu ớt:

“Thánh Vũ Đạo Nhân... Thanh Long... các người giỏi lắm!

Ta... sẽ... xử lý các người sau...

Hãy đợi đấy!”

Những âm thanh yếu ớt ấy kết thúc, bầu trời quang đãng trở lại, khói bụi mịt mù đã được Thanh Long thổi bay hết. Chiều nay cả Lôi Âm Cung đã được Tam Độc đến thị uy bằng vài thuật pháp. Trong thời buổi loạn lạc này, những thứ chẳng lành, mầm mống tội lỗi thật hung hãn vô cùng. Họ sẵn

sàng công khai lộ diện thân phận để thách thức, thị uy và gieo rắc nỗi đau khổ cho bất kỳ ai mà họ có thể chà đạp.

Lôi Âm Cung đã phá vỡ kế hoạch gây hỗn loạn tại vùng đất này của bọn Tam Độc. Họ chẳng thể dễ dàng cho qua chuyện này. Lại thêm vị Hộ Pháp của Thánh Vũ Đạo Nhân là Thanh Long đã tiêu hủy thuật pháp mà họ đang thị uy trước toàn thể chư môn nhân nơi đây. Con giận dữ chưa thể trút được, lại bị đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang bùng cháy. Chắc hẳn họ đã lên một kế hoạch thật thâm khốc để đối phó với Lôi Âm Cung lẫn nhân sinh nơi vùng đất này.

Bánh xe vận mệnh đã lăn. Những đau khổ, tranh đấu, mưu chước hiểm sâu lần lượt xuất hiện ngày một rõ ràng hơn...

Đêm hôm đó, mọi người giật mình thức tỉnh vì những tiếng la hét thất thanh.

“Aaaa...”

“Mau dừng lại đi! Các huynh đệ ơi, đến đây giúp tôi với!”

“Buông ta ra!!!”

“Huynh bình tĩnh lại nào...”

Chỉ thoáng chốc trong một lần tư tưởng, thân ảnh mờ ảo của Huyền Quang Pháp Sư đã xuất hiện ngay tại phòng của mấy sư đệ đang hoảng hốt kêu

la thất thanh. Trong phòng là Thánh Vũ đang giăng co con dao nhỏ trên tay với một sự đệ khác.

“Buông ta ra mau!!!

Ta chịu đựng hết nổi rồi! Buông ra đi!!!”

“Huynh không được nghĩ quần làm liều, từ từ bình tĩnh lại nào!”

Huyền Quang Pháp Sư chỉ có thể lặng yên đứng nhìn, chẳng cách gì can dự được... Trong khoảnh khắc hai sự đệ đang giăng co dữ dội, con dao trên tay Thánh Vũ đã kề gần đến cổ đệ ấy. Tiếng bước chân người chạy đến dồn dập cùng với giọng nói của vị Chương Cung kia lại vang lên gấp rút:

“Linh Xà biến hóa!”

Một luồng sáng trắng từ ngoài cánh cửa đang mở toang xộc thẳng vào trong, bao quanh toàn thân Thánh Vũ Đạo Nhân.

Xoẹt, xoẹt...

Keng!

Luồng sáng trắng kia đã biến thành Đại Bạch Linh Xà toàn thân trắng tinh. Từ thân bạch xà ấy tỏa ra luồng bạch quang dịu mát nhẹ nhàng xua đi bóng đêm u tối trong căn phòng này.

Cả thân hình Thánh Vũ Đạo Nhân đã bị Linh Xà quấn chặt, chẳng thể cựa cựa được nữa. Hàm răng bén nhọn của Linh Xà đã giữ chặt con dao đầy sát khí trên tay Thánh Vũ. Mọi người cũng đã kéo

đến chen chúc nhau ngoài cửa phòng. Chỉ có Chưởng Cung bước gần đến bên Thánh Vũ, lúc này đạo nhân ấy cũng đã dần dần bình tâm, vì không thể chống cự lại Linh Xà đang quán chặt toàn thân mình.

“Đã có chuyện gì xảy ra mà hiền đệ tìm đến bước đường cùng như vậy?”

Vị Chưởng Cung nhẹ nhàng hỏi Thánh Vũ.

“Đệ cũng không rõ, từ chiều tối đến giờ...”

Đệ nghĩ nhiều việc lắm...”

Về những tội lỗi mình gây ra trước giờ...”

Nặng nề lắm...”

Đệ cảm thấy xấu hổ và đau khổ vô cùng... nên chẳng thiết sống nữa...”

Thánh Vũ thẳng thắn trả lời.

“Thôi Linh Xà buông đệ ấy ra đi, đa tạ đệ nhiều lắm!

Đã có ta ở đây, không sao nữa đâu. Linh Xà về nghỉ đi nhé!”

“Phì... phì... thôi ta đi ngủ đây! Khuya rồi mà còn sinh chuyện...”

Hôm nay bỗng cung xảy ra nhiều việc quá, Chưởng Cung lo giải quyết ổn thỏa nghe.

Thánh Vũ Đạo Nhân cũng mau bình tâm và giữ gìn sức khỏe, ta đi đây!”

Nói xong, Linh Xà liền biến thành một quầng sáng lóe lên sáng rực cả phòng. Luồng sáng ấy liền thu nhỏ lại thành một đốm sáng trắng nhỏ, bay đến hòa nhập vào khí quang trên người của vị Chương Cung. Con dao mà Linh Xà ngậm nơi miệng cũng đã rớt xuống phòng kêu leng keng như tiếng chuông ngân trong màn đêm thanh tịnh...

“Đệ vô dụng quá hả...”

Thánh Vũ Đạo Nhân lại lên tiếng phá tan đi bầu không khí lặng im đến ngột ngạt ấy.

“Sao đệ lại nói vậy?”

Chiều nay, nhờ có đệ nên chúng ta đã đẩy lùi tà pháp của nhóm Tam Độc đấy thôi!”

Chương Cung vẫn điềm nhiên với nét mặt trầm lắng, an ủi sư đệ mình.

“Nhưng chính đệ lại chẳng chịu nổi một đòn phản công của họ, đến nỗi nghĩ đến chuyện tự tận... Ha ha ha!”

Vừa nói, Thánh Vũ Đạo Nhân ngồi bệt xuống sàn nhà, một tay buông thả xuống đất, một tay vỗ vào trán, cười trong tuyệt vọng.

“Nàng ấy... đã vì đệ mà chờ đợi... Tuổi trẻ cũng qua mau... để rồi lại kết duyên cùng người nàng ấy không thể thật sự dành trọn tâm tình mình chia sẻ cùng nhau trong cuộc sống...”

Cũng vì đệ... hạnh phúc của nàng đã chẳng hề trọn vẹn...

Lỗi tại đệ...”

“Chuyện đã qua rồi... Điều quan trọng bây giờ là đệ có thể làm được gì hiện giờ, và sau này mang lại lợi ích cho cuộc sống!

Tình trường... đã có mấy ai nếm trải mà chẳng hề cay đắng?”

“Chẳng hề cay đắng ư...

Không ai có thể...”

Nói đến đây, nước mắt của Thánh Vũ cũng chẳng còn trì hoãn được nữa... Nó cứ lặng lẽ, lặng lẽ rơi từng giọt, từng giọt xuống sàn khê kêu từng tiếng nhẹ nhàng tách tách.

Thanh âm ấy làm cho con tim của tất cả những ai đứng từ trong ra ngoài phòng lẫn người đã tạo ra những tiếng lách tách nhẹ nhàng đầy mãnh lực này khiến người ta đau xót khôn cùng...

Nỗi đau của ái tình, tuyệt vọng...

“Khi ta đau khổ... hay khi nước mắt tuôn rơi... Khi cảm xúc dâng trào mãnh liệt... đó là lúc... chúng ta đã học được một bài học quý báu từ cuộc sống...”

Tiếng Chưởng Cung vẫn nhẹ nhàng, nhưng giờ đây cũng chất chứa nỗi niềm tâm sự của một người

từng trải sự đời được đúc kết hàng nhiều thế kỷ chứ chẳng hề đơn giản.

“Có lẽ... đệ cần nghỉ ngơi một thời gian... cũng có thể đệ muốn chạy trốn những cảm xúc hiện hữu trong lòng đệ giờ phút này...”

Có lẽ... không biết mai này đệ có thật sự vượt qua được nó hay không... hay đệ vẫn chỉ luôn chạy trốn nó, lẩn tránh nó một cách nhẹ nhàng đầy nhút nhát... đệ cũng chẳng rõ...”

“VẬY... đệ hãy đến Hoa Sơn Cung nhé. Cảnh sắc và không khí nơi ấy sẽ phù hợp cho sự tịnh dưỡng tinh thần của đệ trong một thời gian.”

“Ừm... có thể... Hoa Sơn... Vậy giờ đệ đi ngay luôn, tạm biệt mọi người...”

Vừa nói dứt câu, xung quanh Thánh Vũ Đạo Nhân lại phát xuất ra luồng sáng trắng xanh nhẹ nhàng. Luồng sáng ấy lại nhanh chóng hiện thân thành Thanh Long có thân hình to lớn, đầu thò ra khỏi cửa, mình đang cuộn tròn chỗ Thánh Vũ ngồi.

“Mau leo lên lưng ta. Ta sẽ đưa huynh đệ đến Hoa Sơn Cung nội trong đêm nay!”

Thanh Long vừa hiện thân liền nói mấy tiếng làm vang vọng khắp cả cung. Thánh Vũ lặng nhìn, khẽ gật đầu chào mọi người, rồi nhẹ nhàng leo lên lưng Thanh Long. Cả hai liền hóa thành luồng thanh quang bay vút lên bầu trời sâu thẳm đầy sao

và biến mất trong nháy mắt trước sự luyến tiếc của mọi người đang ngấm nhìn theo hai thân ảnh ấy.

“Tạm biệt hiền đệ, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi!”

“Mọi người cũng mau về phòng nghỉ đi, đã khuya lắm rồi!”

Khi Chương Cung nhắc nhở mọi người giải tán, có một người vẫn lặng lẽ đứng đấy hất bóng mình qua ánh sáng leo lét nơi cửa phòng, Chương Cung cũng bước ra đi về phòng của mình.

“Từ Ái thí chủ, xin mời lui gót về phòng nghỉ ngơi, đêm đã khuya lắm rồi.”

“Tiểu nữ... thật lấy làm ái ngại quá! Cũng vì chuyện của tiểu nữ mà quý cung lại xảy ra nhiều biến cố thế này... Tiểu nữ thành thật xin lỗi...”

“Thí chủ đừng quá khách sáo.

Xưa nay, Chánh Tà chẳng chung đường, việc bỗn cung xảy ra nhiều biến cố liên quan đến Tà Đạo cũng chẳng phải là chuyện đáng lo lắng.

Mong thí chủ cứ tự nhiên thanh thản, đừng e ngại chi. Thí chủ về phòng nghỉ đi, đừng quá đau buồn lo lắng nữa!”

“Chương Cung đã nói thế, tiểu nữ xin lui gót...”

Vô cùng đa tạ tấm lòng hiếu khách, trọng hiền của Chương Cung cùng quý huynh tử khác trong Cung... Đa tạ...”

Vừa nói, Từ Ái cô nương vừa cúi đầu và cũng dòi gót về phòng mình.

“Tôn huynh cũng mau về nghỉ ngơi nhé!”

Tiếng mấy sư đệ khác đang ở cùng phòng với Thánh Vũ cùng nói lời tạm biệt với Chưởng Cung.

“Chúc mọi người ngủ ngon! Đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

“Vâng, sư huynh!”

Nói xong, Chưởng Cung lặng lẽ nhìn lại căn phòng, ánh mắt dừng lại chỗ con dao Thánh Vũ cắm khi nãy, lặng lẽ thở dài lui bước... Nói là đừng suy nghĩ, nhưng làm sao có thể không nghĩ được chứ. Những sư đệ ở chung với Thánh Vũ trong căn phòng này, đêm nay sẽ khó lòng chợp mắt được vì thiếu vắng một người thân thiết với mình lâu nay.

Chúng sinh, căn bản là khổ giữa dòng đời...

Khổ vì tình trường duyên ái

Khổ vì tài lộc công danh

Khổ vì gia đạo lục thân

Khổ vì quốc gia dân tộc.

Bởi thế, người ta nên hồi hướng về với Chân Đạo, tự mình buông xả bớt các vướng mắc thường tình mới thông dong tự tại được.

Chương 4

Hoa Sơn Cung

Đêm đã khuya, tại một vùng rừng núi hẻo lánh...

Trong cảnh sắc đêm khuya giá lạnh ấy, vài ánh trăng leo lét mang chút hơi ấm nhỏ nhoi khiến lòng người vui bết nổi cô quạnh. Tiếng gió khẽ xào xạc qua những hàng cây, lấp loáng dưới ánh trăng, một nhóm người đang đứng chờ đợi điều gì đó sắp xảy ra trong lặng im. Bất chợt, gió rít mạnh mẽ, cùng lúc ấy là thanh âm rền vang cả đất trời từ thiên không xé gió truyền đến.

Um...

Có vài thân ảnh dao động trước âm thanh ấy.

Là nôn nóng, bồi hồi, mừng vui trước thời khắc mình mong đợi...

Là sợ hãi, lo âu, đề phòng với thứ mà mình chưa biết nó là gì...

Hay chỉ đơn thuần là một phản xạ tự nhiên của thân, tâm trước sự rung động bất thường của bầu không khí thanh tịnh giữa trời đêm lạnh lẽo...

Ngay chỗ mấy người đang đứng chờ đợi ấy, một luồng sáng lấp lánh trắng xanh từ trên không đáp xuống một cách nhẹ nhàng. Làn hơi ấm áp lan tỏa làm ấm lên không khí hơi se lạnh nơi những tầng cây um tùm. Ánh sáng dần dịu lại, từ giữa quang sáng ấy hiện rõ nguyên hình là vị Hộ Pháp Thanh Long vô cùng uy dũng với cặp mắt sáng, đôi sừng mạnh mẽ, lớp vảy cứng cáp, vây lưng bông bênh những sợi lông mềm mại phát phơ trước gió. Trong lòng tay ngài cầm một viên Bảo Châu đang phát thanh quang lung linh như màu xanh trong tinh khiết của bầu trời quang đãng chẳng một gợn mây. Trên lưng Thanh Long còn một thân ảnh bạch y vẫn lặng yên nhìn nhóm người đang đứng đợi.

Một giọng nói nhẹ nhàng như những cánh hoa khẽ lay động trong từng làn gió giữa đêm hôm thanh vắng vang lên:

“Chào mừng Thánh Vũ Đạo Nhân ghé thăm Bách Hoa Viên thuộc Hoa Sơn Cung!”

“Là Tuyết Liên Nữ Thần Y đấy chẳng?”

Thánh Vũ Đạo Nhân nhẹ nhàng cung kính hỏi thăm người vừa chào mình.

“Bần nữ cùng chư hiền đệ muội trong bốn cung ra nghênh đón hiền đệ đây!”

“Thật vô cùng thất lễ!”

Nói xong, Thánh Vũ Đạo Nhân nhẹ nhàng phóng mình xuống đất khỏi lưng Thanh Long, hai tay bắt Hiệp Chưởng Ấn cúi chào Tuyết Liên. Thanh Long liền chuyển mình, hóa thành đốm sáng xanh bay vào hòa nhập trong thân tâm của Thánh Vũ. Cả nhóm người đang đứng đợi cũng cùng cúi đầu đáp lễ.

“Đêm hôm lạnh giá lại làm phiền Chưởng Cung cùng chư hiền đệ muội khác ra đón tiếp kẻ tị nạn này, thật lấy làm hổ thẹn vô cùng!”

Vừa nói, mặt của Thánh Vũ Đạo Nhân vẫn còn cúi nhìn dưới đất lộ vẻ áy náy trước tình cảnh hiện giờ.

“Đệ đừng khách sáo vậy chứ!”

Chúng ta vốn là người một nhà mà. Bất kỳ ai hữu sự phiền não thì mọi người cùng xúm nhau chung tay lo bề an ổn cũng là phận sự của tất cả chúng ta đấy thôi!”

“Đành rằng lẽ thường tình là thế... nhưng giữa khuya thế này... mọi người lại chu đáo quá...”

Tiểu đệ thật hổ thẹn cùng áy náy vô cùng vì làm phiền mọi người lắm vậy!”

Trong khi Thánh Vũ Đạo Nhân vẫn cúi mặt và nói từng chữ một vô cùng chậm rãi, vị Chưởng Cung kia đã đưa hai tay đỡ lấy Thánh Vũ và nở một nụ cười trên khuôn mặt thanh tú của mình. Giọng nói của nàng dịu dàng cất lên:

“Được tin từ Huyền Quang sư huynh rằng hiền đệ sẽ ghé đây dưỡng thương, định tâm, định trí trong một thời gian, lòng ta vừa vui mừng, vừa lo lắng. Lo vì không biết hiền đệ đã chịu kiếp nạn gì đến nỗi phải lánh đến Hoa Sơn Cung này dưỡng thương...

Nhưng niềm vui lại nhiều hơn nỗi lo lắng kia bội phần vì bản cung có thể giúp đỡ được cho hiền đệ trong lúc nguy nan. Cũng như bản cung vốn dĩ đang vắng bóng người, nay lại có thêm một hiền đệ đến chung tay gầy dựng cho thêm phần linh hoạt thì thật vui mừng biết bao!”

Lúc này Thánh Vũ đã ngược mặt lên và nhìn vào đôi mắt long lanh đầy những tia mừng vui, lo lắng đan xen nhau nơi khuôn mặt thanh tú của vị Chưởng Cung này. Thánh Vũ nhẹ nhàng đáp lời, lúc này đã bớt đi phần nào thái độ lúng túng khách sáo khi vừa đặt chân xuống Bách Hoa Viên này.

“Từ lâu đã nghe tiếng quý cung đây thừa thốt tĩnh lặng, giờ lại tận tai nghe Chưởng Cung nói thế, không biết tiểu đệ đây có thể giúp ích được gì cho quý cung...”

Cho phép tiểu đệ thắc mắc, phải chăng mọi người trong toàn cung đều đã có mặt tại đây?”

Chưởng Cung ấy một tay nhẹ nhàng che miệng cười khúc khích, tay còn lại vừa đưa ra bao quát toàn bộ những bóng hình đang đứng gần đây, nói với giọng đùa vui đôi chút:

“Thật chẳng giấu gì đệ... Toàn bộ môn nhân trong cung đều có mặt tại đây, tính luôn ta và đệ chưa đến mười người... Ha ha ha!”

“Chưa đến mười người ư...”

“Thôi đêm đã khuya, để sáng mai ta dẫn đệ đi tham quan khắp nơi một lượt, chúng ta sẽ tiếp tục chuyện văn cùng nhau.”

“Vâng!”

“Bây giờ đệ theo tiểu đệ kia về phòng nghỉ ngơi nhé, ta đã cho chuẩn bị phòng ốc hết rồi.”

“Đa tạ Chưởng Cung, tôn tử thật chu đáo quá...”

“Không có chi, hãy tự nhiên vì chúng ta là người một nhà!”

“Vâng!”

Trò chuyện xong, Chưởng Cung lại vỗ tay mấy tiếng và nhẹ nhàng gọi:

“Hỏa Tinh Linh! Các đệ muội giúp ta với!”

Vừa hô dứt lời, xung quanh Chưởng Cung liền xuất hiện chín đóm lửa bập bùng màu vàng cam nhạt sáng lấp lánh. Kỳ lạ một điều là các đóm lửa này nhảy múa lung linh, bay vèo vèo xuyên qua từng kẽ lá nhưng chẳng hề gây cháy hoa lá nơi này. Các đóm lửa ấy lại đồng thanh hô lên:

“Chúng ta cùng về phòng nghỉ thôi!”

Nói xong, cả chín đóm lửa ấy liền phát xạ diễm quang rực rỡ làm sáng rực lên cả một góc rừng. Mỗi một Hỏa Tinh Linh liền trở thành một ngọn đèn dẫn đường chiếu sáng cho mọi người tiến vào trong cung. Chuyến viếng thăm giữa đêm hôm thanh vắng lại trở thành một buổi hội ngộ thật vui vẻ đầy thú vị của những tu hành giả nơi sơn lâm thanh tịnh này.

Những gì diễn ra nơi Bách Hoa Viên đều được một thân ảnh lặng lẽ dõi nhìn từ một nơi xa xăm, người ấy chốc chốc lại nở nụ cười điềm nhiên nhẹ nhàng. Tuy rằng khó nhận biết được những biểu tình cụ thể, nhưng ít nhiều nụ cười ấy thể hiện được sự an tâm có pha thêm phần thú vị trước những gì mình vừa thấy.

Lặng lẽ màn đêm trần trở trôi
Yên nghe từng khắc, đếm từng hồi
Miên man ai đứng ngòai trông ngóng
Mai sớm bình minh nhẹ sáng soi...

Cũng đến lúc bóng tối phải nhường chỗ cho ánh bình minh dần ló dạng, rạng ngời rực rỡ nơi chân trời xa tít. Tiếng chim hót riu rít, tiếng thú rừng đùa vui, tiếng Phụng gáy đầu non lãnh lót, thanh nhẹ, tinh khiết, vang vọng khắp cả núi rừng. Thanh âm ấy như kêu gọi, mừng vui đón chào vị khách mới đến Hoa Sơn Cung. Tiếng hót thánh thót ấy đã đánh thức Thanh Long xuất hiện từ trong căn phòng của Thánh Vũ Đạo Nhân. Một luồng sáng trắng xanh bay vút về hướng đỉnh núi cao nhất, nơi phát xuất ra tiếng chim Phụng hót lãnh lót cùng một quãng sáng đỏ cam nơi ấy.

Từ xa xa đã có thể nhìn thấy, cả hai đốm sáng đỏ cam và trắng xanh cùng nhau phát quang mãnh liệt, đẹp rực rỡ vô cùng. Hai đốm sáng ấy cứ quần quýt lầy nhau không rời, bay lượn khắp nơi từ đỉnh núi này sang đỉnh núi khác, băng qua từng khe suối, xuyên qua từng ngọn cây rồi lại bay về đỉnh núi gần Hoa Sơn Cung. Những biến cố đêm qua tại Lô Âm Cung, những bản khoản phiền muộn về tội lỗi của mình trong quá khứ, những gì mình sẽ làm tại

Hoa Sơn Cung này... Thánh Vũ đã phần nào không còn nghĩ đến những chuyện như vậy nữa, ít ra là trong lúc mới thức dậy như vậy...

Thánh Vũ đã tỉnh thức với tinh thần sảng khoái vô cùng. Một tiểu đệ đến phòng dẫn Thánh Vũ sang Trà Thất, nơi Chưởng Cung đang chuẩn bị cho buổi lễ thiên trà mỗi sáng tinh mơ hằng ngày. Cửa phòng mở sẵn, Tuyết Liên Nữ Thân Y ngồi ở gần cuối vách gỗ nhìn thẳng ra cửa ngoài khẽ mỉm cười cúi chào Thánh Vũ cùng vị hiền đệ kia.

Nở một nụ cười nhẹ trên môi và cũng cúi chào đáp lễ, cả Thánh Vũ và tiểu đệ kia đều nhanh chóng bước vào Trà Thất, trong đây mọi người đều đã an tọa đông đủ. Chưởng Cung ngồi chánh giữa, hàng bên trái của Tuyết Liên có hai nam, hàng còn lại thì bốn nữ. Bên hàng nam còn để sẵn hai chiếc đệm nhỏ chừa chỗ cho hai người vào sau cùng.

Vừa bước vào phòng, Thánh Vũ đã cảm thấy tâm thân nhẹ nhàng, thanh thản vô cùng bởi làn hương thoang thoảng tinh khiết trong lành như sương mai trong gió, dịu nhẹ và thanh tao. Thánh Vũ có chút biểu tình hơi ngạc nhiên trong mắt mình, ngài nhìn về Tuyết Liên khẽ thốt lên:

“Có phải chẳng đây là...”

Không đợi Thánh Vũ phải nói hết trong sự ngạc nhiên tò mò pha chút ngậ ngừng, Tuyết Liên đã nhẹ nhàng trả lời:

“Tịnh Tâm Hương, được tinh chế từ Ngũ Khí hiệp thành đây hiền đệ!”

“Vâng... Tịnh Tâm Hương... quả là danh bất hư truyền! Chỉ mới ngửi thấy, lòng đã thanh thản lạ thường, mọi thế gian thường tình đều chẳng còn ràng buộc được ta nữa!

Hảo... Tuyết Pháp! Tuyết Pháp!”

Tuyết Liên lại lặng lẽ mỉm cười thanh thoát khi nhìn thấy sự vui mừng phấn khởi của Thánh Vũ trước mật pháp danh chấn thiên hạ của Hoa Sơn.

“Đêm qua hiền đệ có ngon giấc chẳng?”

Giọng nói ngọt ngào, thanh nhẹ của Tuyết Liên lại vang lên, như hòa cùng những tiếng chim hót ríu rít ngoài ô cửa. Tiếng gió khẽ xào xạc qua từng kẽ lá, xuyên qua các bụi cây ở Bách Hoa Viên.

“Vâng, rất tốt. Sáng nay tiểu đệ cảm thấy phấn chấn và sảng khoái tinh thần lắm, thưa hiền tỷ!”

“Tốt lắm! Ta giới thiệu mọi người cùng làm quen với nhau nhé!”

Vừa nói, tay phải của Tuyết Liên hướng về dãy bên phải và giới thiệu từng người từ người ngồi gần mình nhất:

“Đây là Cúc Hoa, kế đến là Huệ Hoa. Cả hai vị hiền muội này hiện đang phụ trách Hoa Đạo của Thanh Hương Cốc!”

Hai vị sư muội kia nhẹ nhàng khẽ cúi đầu mỉm cười chào Thánh Vũ.

“Tiếp đến là Tường Vi, kế nữa là Mai Hương. Hai vị hiền muội này đang phụ trách Tịnh Khẩu Đường, giúp đỡ chúng ta có được những buổi ăn ngon thanh đạm hằng ngày!”

Hai vị sư muội vừa được giới thiệu lại khẽ mỉm cười cúi đầu chào Thánh Vũ:

“Hân hạnh được biết sư huynh ạ!”

Giới thiệu xong bốn vị sư muội, Tuyết Liên quay sang nam phái, đưa tay trái mình về vị ngồi gần nhất và tiếp tục giới thiệu:

“Đây là Hư Trúc, tiếp đến là Long Thụ, kế nữa là Hồng Diệp. Cả ba vị hiền đệ này hiện đang phụ trách công việc chăm sóc cho Bách Hoa Viên và cả Thanh Hương Cốc nữa!”

“Còn đây là Thánh Vũ Đạo Nhân từ Lô Âm Cung chuyển sang, chúng ta cùng làm quen với nhau nhé!”

Mọi người lại cúi đầu chào làm quen với nhau, trên gương mặt ai cũng nở nụ cười nhẹ nhàng thanh thoát, rạng ngời biết bao.

Sau khi giới thiệu xong hết, nghi thức Trà Đạo được tiến hành. Tuyết Liên khẩn nguyện và thềm đọc vài lời chú rồi bắt đầu pha trà. Chín tách trà nhỏ lần lượt được châm đầy và xếp ngay ngắn hai hàng cùng với một tách ở giữa giống như vị trí của mọi người đang ngồi thềm. Mỗi tách trà cũng chính là một ống trúc nhỏ, vàng nhạt, được đặt trên một chiếc lá trúc xanh tươi, lớn vừa đủ để tách trà trên ấy.

Khi điều trà xong, Tuyết Liên liền đặt hai tay lên mặt sàn. Nàng vận dụng khí lực vào song thủ đang tiếp diện trên mặt sàn, toàn thân phát ra một làn thanh khí dịu mát khắp cả phòng. Hai tay Tuyết Liên từ từ nâng lên cao thì các lá trúc đang đỡ lấy những tách trà cũng lần lượt nâng lên, tám chiếc lá trúc nhẹ nhàng bay đến trước mặt tám người còn lại trong Trà Thất và từ từ hạ xuống. Làn khói mong manh, phảng phất hương sen thơm ngát hòa quyện với mùi hương nhẹ nhàng trong Trà Thất do Tịnh Tâm Hương tạo nên.

Các môn nhân trong Hoa Sơn Cung chẳng lạ gì với tuyệt pháp vừa rồi của Chương Cung nên chẳng ai có biểu tình gì đặc biệt, vẫn điềm nhiên nở một nụ cười nhẹ nhàng trên môi, ánh nhìn chăm chú vào tách trà vừa được chuyển đến. Nhưng riêng Thánh Vũ Đạo Nhân chẳng thể giấu nổi sự ngạc

nhân do Tuyết Liên tạo nên trong việc mời trà vừa rồi. Rõ ràng có những điều trước giờ Thánh Vũ chỉ nghe đến, nay được tận mắt chứng kiến lại càng thêm mẩn phục trước những việc diệu kỳ mà các bậc kỳ nhân hành giả có thể làm được...

Buổi đối ẩm trà đạo diễn ra trang nghiêm. Mọi người vừa thưởng thức trà vừa đàm Đạo, chuyện văn cùng nhau về nhiều việc của Lô Âm Cung, Hoa Sơn Cung, cùng những sự việc diễn ra trong bốn môn lẫn nhân tình thế sự. Kết thúc buổi thiền trà, mọi người ai làm việc nấy, Tuyết Liên dành thời gian dẫn Thánh Vũ đi tham quan các cảnh sắc nơi Hoa Sơn Cung.

Bên trong cung thì có Trà Thất, là nơi để mọi người cùng nhau đối ẩm, đàm Đạo, thưởng thức trà vào mỗi sáng và chiều tối. Khách Đường dành để tiếp khách cùng những bệnh nhân đến để được trị bệnh. Phía sau Khách Đường có Tịnh Khẩu Đường, là phòng ăn lớn với gian bếp khá rộng, chuyên thực hiện các buổi phát chẩn cho bá tánh chúng sinh trong vùng. Bên ngoài là Bách Hoa Viên, là vườn hoa rộng lớn, đêm qua Thánh Vũ cùng Thanh Long đã ghé đây khi nhập Hoa Sơn Cung. Bao nhiêu loài kỳ hoa dị thảo, màu sắc tươi vui cùng nhau khoe sắc, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, rục rờ. Từ Bách Hoa Viên đi ra xa hơn về dãy núi Phụng Hoàng

Sơn thì có Thanh Hương Cốc, nơi đây cũng có nhiều loài thảo dược quý hiếm. Các môn nhân của Hoa Sơn Cung thường đến đây lấy thảo dược bào chế thuốc, sau đó lại vận chuyển sang Linh Dược Khố ở Dược Trì Cung lưu trữ thuốc tốt cho chúng sinh khi hữu sự đại nạn xảy ra.

Cả hai cùng đi dạo ở Thanh Hương Cốc, ngắm nhìn những loài hoa xinh tươi đang đâm chồi nảy lộc, thưởng thức những làn gió nhẹ dịu mát mang mùi hương thơm thanh thoát khẽ ùa về từng đợt qua hai thân ảnh nhỏ bé đang lặng lẽ dần bước trong cốc. Bồng Tuyết Liên quay sang hỏi Thánh Vũ trong tiếng cười khe khẽ:

“Hiền đệ có thấy, Thanh Long cùng Hỏa Phụng Hoàng đang vui chơi với nhau từ sáng tinh mơ đến giờ vẫn quần quýt không rời?”

“Vâng, đã lâu lắm rồi đệ mới thấy Thanh Long vui đến như vậy!”

“Hiền đệ có biết hai vị Hộ Pháp ấy họ đang làm gì không?”

“Thật tình đệ mới thấy lần đầu nên cũng chẳng rõ...”

“Đó là Long Phụng Vũ Khúc dân gian lưu truyền từ xưa đến nay. Theo truyền thuyết, khi Long Thần cùng Phụng Hoàng gặp gỡ, bay múa cùng nhau, những cư dân trong khu vực quanh đó

hàng trăm dặm đều cảm thấy vui vẻ an lạc, hạnh phúc, gia đình mãi đoàn viên vững bền. Các cặp uyên ương khi ước hẹn cùng nhau trăm năm đầu bạc răng long mà trông thấy Long Phụng Vũ Khúc thì cả hai sẽ gấn bó keo sơn, dù đau khổ khó khăn gì cũng sẽ vượt qua được, hạnh phúc trường tồn.”

“Gấn bó keo sơn, trăm năm hạnh phúc ư...”

“Phải đó! Giống như nhị vị Long Phụng kia, đệ không thấy họ quân quýt không muốn rời nhau đó sao? Ha ha ha...”

“Tình cảm vĩnh hằng, thiên trường địa cửu sao... Trên đời này thật sự có thứ chân tình đó sao...”

Trong khi Thánh Vũ đang chìm vào dòng suy tư dường như bất tận của thứ gọi là chân tình, Tuyết Liên vỗ nhẹ lên vai Thánh Vũ, kéo tâm thức của ngài trở về với thực tại.

“Này, đệ đừng nghĩ nhiều quá như vậy!

Những thứ thuộc về tâm tư hãy để con tim cảm nhận, đừng dùng lý trí phân định nó.

Biết đâu chính lớp màn vô minh trong tâm trí ta lại làm ta chẳng thể nào thấu hiểu được những vi diệu mà chỉ có trái tim rộng mở mới có thể hiểu được sự chân thật của những điều đặc biệt ấy!”

“Vâng! Đệ đã nghĩ quá nhiều rồi!

Cảm ơn hiền tử đã giúp đệ giải tỏa thêm được mỗi khúc mắc trong lòng mình tự bấy lâu nay!”

“Không có gì. Đệ hãy thư giãn và thưởng thức những làn gió dịu mát trong làn đầy hương thảo mộc nơi này đi, kéo bỏ lỡ món quà thiên nhiên ban tặng cho ta đây!”

Vừa nói, Tuyết Liên vừa khẽ nhún vai, đôi mắt dịu dàng nhẹ nhàng nhắm lại mỉm cười, nàng hít một hơi thở thật sâu rồi thả mình trong làn gió thanh khiết. Nàng lại nói với Thánh Vũ:

“Này, sao đệ không thử nhắm mắt lại và hít thở thật sâu để cảm nhận sự kỳ diệu nơi Thanh Hương Cốc này nhỉ?”

Thánh Vũ nghe nói thế, cũng liền nhắm mắt và hít thật sâu, dường như toàn bộ những nặng nề, bao lo âu, phiền não... tất cả đều tan biến trong tích tắc. Cả hai thân ảnh tinh thông Đạo Pháp đều lặng thinh, hòa mình vào trong từng hơi thở của Thanh Hương Cốc... Tuyết Liên lại lên tiếng trong không khí thanh tịnh ấy:

“Chúng ta cùng đến chỗ của Thanh Long, Phụng Hoàng bên kia nhé!”

“Vâng, chúng ta đi nào!”

Chẳng cần suy nghĩ, Thánh Vũ đã hưởng ứng ngay ý kiến tuyệt vời đó. Tà áo choàng của cả hai tung bay phát phơ trong gió, cả hai thân ảnh đều

nhẹ nhàng hóa thành hai luồng bạch quang hướng về phía hai đốm sáng xanh đỏ vẫn quện lấy nhau bay lượn trên các ngọn núi từ sáng tinh mơ đến giờ.

Đang bay lượn cùng Hỏa Phụng Hoàng, trông thấy hai người từ xa bay đến, Thanh Long liền nói với vẻ giọng trầm ấm vang vọng cả núi rừng:

“Ngày đầu tiên đến Hoa Sơn Cung, chúng ta cùng nhau thưởng ngoạn cảnh quan nơi này nhé!”

Tuyết Liên đáp lời:

“Đã lâu rồi bản nữ không ngao du Hoa Sơn.

Chúng ta cùng du ngoạn đỉnh Hoa Sơn này nhé!”

Vừa dứt lời, Tuyết Liên lại triệu gọi các Hỏa Tinh Linh ra:

“Hỏa Tinh Linh, các đệ muội cũng ra đây cùng nhau du sơn ngoạn cảnh nhé!”

Xung quanh Tuyết Liên, chín đốm lửa cháy sáng bập bùng lại xuất hiện. Cả đám cùng đồng thanh mừng vui reo lên:

“Du sơn! Du sơn!”

Cả đoàn người cùng các vị Hộ Pháp, linh thể đều nhẹ nhàng bay lượn từ đỉnh núi trên dãy Phụng Hoàng Sơn bay về hướng Thanh Hương Cốc và lượn vòng trên đỉnh Hoa Sơn, nằm gần đỉnh núi chính là Hoa Sơn Cung mỹ lệ với muôn ngàn loài hoa khoe sắc. Từ thiên không nhìn xuống, thấy

được sự hùng vĩ của dãy Phụng Hoàng Sơn với muôn màu muôn vẻ của kỳ hoa dị thảo xen lẫn những cội cây đại thụ bốn mùa nở hoa, thay lá đều mang những sắc thái đặc trưng xao xuyên lòng người. Những nảo phiền thế gian dường như chẳng còn chỗ để có thể chen vào lòng người khi tâm cảm người ấy đã hòa với non xanh, nước biếc, cùng muôn hoa tươi thắm nơi đây.

Quyện trong từng làn gió là hương hoa, hương cỏ thơm dịu nhẹ, thanh khiết. Người nào đến được nơi này, hòa mình vào thiên nhiên, nhẹ nhàng khép đôi bờ mi, hít thở một bầu thiên không vừa hùng vĩ, vừa thanh khiết thì thân tâm, thần trí của họ đều trở nên thanh sạch, như được gội rửa những thăng trầm, đau khổ bi ai của hồng trần thế tục.

Lãng đãng phiêu bồng hồn lữ khách
Đắm mình trong tiếng hạc an linh
Thiên niên vui thú đưa thuyền Đạo
Giữa biển trầm luân độ chúng sinh...

Chương 5

Hắc Quả Phụ

Trên bầu trời dãy Phụng Hoàng Sơn, cả đoàn đang du sơn ngoạn cảnh tạo nên những quang cảnh tuyệt đẹp. Thanh quang của Thanh Long, hồng quang của Hỏa Phụng, hỏa quang của Hỏa Tinh Linh, bạch quang của Thánh Vũ cùng Tuyệt Liên làm cho người ta ngỡ như ánh cầu vồng xuất hiện, kết nối từ dãy Phụng Hoàng Sơn xuyên suốt qua Thanh Hương Cốc, và kéo dài lên tận đỉnh Hoa Sơn này.

Cảnh sắc tuyệt vời này, những tưởng chỉ có thể xảy ra tại dãy Phụng Hoàng Sơn kết nối với ngọn Hoa Sơn mà thôi. Bởi vẻ đẹp rực rỡ ấy, những màu sắc tươi vui của kỳ hoa dị thảo được tô vẽ thêm bởi các luồng sắc quang vi diệu thật khó tìm được ở

một nơi nào khác trên lục địa này. Bỗng một thanh âm kinh hãi vang lên, phá tan cảnh sắc yên bình thanh tịnh mà cả đoàn đang đắm mình thưởng thức.

“Aaaaaa!!!”

Tiếng la thất thanh phát ra từ gian bếp chính phía sau Tịnh Khâu Đường của Hoa Sơn Cung. Cùng lúc với tiếng la ấy, một luồng ám khí bốc thẳng lên không trung. Mọi người đang nhẹ nhàng du ngoạn, vừa nghe thấy tiếng la cùng luồng ám khí phát xuất liền cấp tốc hạ thân xuống Hoa Sơn Cung, chạy thẳng vào gian bếp chính.

Thực ra tiếng la ấy cũng không quá lớn, nhưng cảnh sắc nơi đây vô cùng thanh tịnh, lại thêm các cao nhân tu vi thâm sâu nên chỉ một tiếng động dù nhỏ cũng có thể nghe và xác định rõ xuất phát từ đâu. Huống chi đó là thanh âm mang đầy cảm xúc kinh hãi của đồng môn, lại phát ra từ Hoa Sơn Cung, nơi được thiết lập pháp giới vô vi bảo vệ chặt chẽ gìn giữ sự thanh tịnh, tôn nghiêm. Thêm nữa, luồng ám khí phát xuất từ nội cung nên mọi người cảm nhận được ngay và nhanh chóng ứng cứu.

Tất cả môn nhân Hoa Sơn Cung cũng vừa tập trung tại đây. Trước mắt mọi người, cánh cửa gian bếp đã bị mạng nhện ngũ sắc phủ kín dày đặc. Các Hỏa Tinh Linh liền bay đến thiêu trụi lớp mạng

nhện ấy, đoạn mọi người cùng nhanh chóng xông vào gian bếp.

Nằm ngay trên tường góc bếp là một con nhện đen khổng lồ, trên lưng nhện có nổi lên một gương mặt vô cùng khả ái. Hai răng nanh nó đang nhe ra, nằm giữa chiếc mạng nhện khổng lồ và đang phun thêm những sợi tơ ngũ sắc óng ánh để quán chặt các nữ nhân trong cung. Mai Hương nhìn thấy mọi người xông vào liền kêu cứu:

“Mọi người mau cứu Tường Vi, muội ấy vừa bị con nhện kia quán chặt trong cái kén gần nó!”

Lúc này, mọi người đều thất kinh. Mai Hương, Cúc Hoa, Huệ Hoa chỉ vừa bị tơ ngũ sắc quán lấy tay chân, còn một cái kén gần con nhện đã được phủ kín khắp toàn thân.

“Mọi người cẩn thận! Đó là Hắc Quả Phụ, dị thú chuyên hút sinh khí của mỹ nhân để tạo cho mình một dung mạo đẹp đẽ!”

Tuyết Liên vừa nhìn thấy tình cảnh trên đã biết sự nguy hiểm của con nhện đen khổng lồ, liền cảnh báo mọi người. Còn các Hỏa Tinh Linh cũng lao về phía Hắc Quả Phụ để giải cứu cho Tường Vi, nhưng Hắc Quả Phụ đã phun một đám tơ đen kịt về phía các linh thể ấy. Lần này thì cả đám Hỏa Tinh Linh đều bị trói chặt trong đám tơ đen dị kỳ.

“Hắc Thủy Huyền Ti, loại tơ thủy tính có chất kết dính bền dai chuyên dùng để trói các vật thể hỏa tính.

Hỏa Tinh Linh không được phát khí lực nữa, nếu không sẽ bị hút hết linh lực đấy!”

Hư Trúc nhìn thấy đám tơ đen kịt đã biết rõ đó là thứ chuyên khắc chế hỏa tính.

“Khá khen cho tên đạo sĩ có con mắt tinh tường. Các ngươi cũng sẽ trở thành bữa ăn trưa nay cho ta cả thôi! Ha ha ha!!!”

Hắc Quả Phụ vừa nói vừa cười đắc ý. Đồng thời nó cũng phóng ra vô số những sợi tơ ngũ sắc, mọi người có mặt ở trong gian bếp đều bị trói chặt vào những sợi tơ ngũ sắc đó. Còn Hỏa Phụng Hoàng thì bị Hắc Thủy Huyền Ti trói chặt như các Hỏa Tinh Linh khác.

“Ha ha ha. Thực lực Hoa Sơn Cung chỉ có bấy nhiêu đây thôi sao? Thế mà cũng danh chấn thiên hạ là một trong Cửu Cung của Cửu Thiên Môn cơ đấy! Ha ha ha!!!”

Hôm nay ta sẽ hút hết linh khí của bọn ngươi và độc chiếm luôn cả Hoa Sơn Cung này! Ha ha ha!!!”

Tiếng cười đắc ý của Hắc Quả Phụ ngày càng lớn, vang dội khắp nơi. Chim muông cầm thú nghe thấy âm thanh ma mị đầy sát khí ấy cũng náo loạn

cả núi rừng, lo sợ tìm nơi ẩn náu. Mọi người đều đang lâm vào tình thế nguy hiểm tính mạng, chỉ trong ít phút nữa thôi, khí lực sẽ bị dị thú này hút cạn.

Tuyết Liên vẫn điềm tĩnh, giữ nụ cười nhẹ nhàng trên môi mình. Toàn thân của nàng phát ra một luồng thanh khí dịu mát như làn gió kết sương buổi sớm tinh mơ, nàng khẽ hô lên:

“Trúc Lâm Vũ Khúc!!!”

Tiếng hô vừa vang lên, thanh âm trong trẻo như băng như sương làm cho không khí toàn gian bấp trở nên mát lạnh. Tiếng hô vừa dứt, liền có tiếng gió khẽ xào xạc. Làn hương thanh nhẹ của trúc non mỗi lúc càng rõ dần.

Vi vu vi vu...

Giữa không trung có tiếng lá nhẹ bay.

Vụt! Áo ào ào...

Bất chợt từ dưới mặt sàn gian bếp, những chồi non xuất hiện, nhanh chóng vươn dài lên, cao lớn gần chạm trần. Những cây trúc này lại đứng đưa trong gió, nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng... thế rồi những lá trúc trên cây liền rơi lả tả, bay vun vút trong gió, xé tan bầu không khí hắc ám nơi này đồng thời cắt đứt hết những cái kén đang trói chặt mọi người. Các lá trúc ấy cũng lao vút về phía Hắc

Quả Phụ như những lưỡi phi đao nhỏ gọn nhưng vô cùng nguy hiểm.

“Aaaa!!! Kén của ta... bữa trưa của ta... người...”

Hắc Quả Phụ hết sức bàng hoàng, ngạc nhiên sững sờ vì mọi việc diễn ra quá nhanh, chỉ trong tích tắc mà các tuyệt kỹ đã thành danh của mình đều bị Tuyết Liên phá hết chỉ bằng một đòn phản công. Còn mãi đang đối phó với các lá trúc sắc bén tấn công mình, Hắc Quả Phụ lúng túng trước tình thế này, lại nhìn thấy Tuyết Liên hai tay kết Hiệp Chương Ấn lâm tâm niệm chú. Chú niệm xong, hai tay Tuyết Liên lại giang rộng ra hai bên và hô to:

“Bách Hoa Linh Sơn Trận phát động!!!”

Ngay khi tiếng hô vừa dứt, khắp căn phòng đều xuất hiện những đóm sáng ngũ sắc, biến hóa không ngừng thành vô số loài hoa đang khoe sắc. Căn phòng lập tức biến mất, xung quanh mọi người là vô số hoa thơm cỏ lạ. Định thần nhìn kỹ lại, nơi mọi người đang đứng là giữa lưng chừng của ngọn Hoa Sơn.

Rơi vào tình thế nguy cấp trong pháp trận của kẻ địch, xung quanh lại là cây cối um tùm cùng đồi dốc hiểm trở, Hắc Quả Phụ liền vận khí, rùng mình phát xuất ra luồng ám khí bao bọc xung quanh mình. Luồng ám khí dần dần thu nhỏ lại, con nhện

đen khổng lồ khi này không còn ở đấy nữa, thay vào đó là một thân ảnh mỹ nữ với mái tóc dài óng ả tung bay trong gió.

Hắc Quả Phụ đã hóa thân thành một tuyệt thế giai nhân, khắp toàn thân phủ hắc y. Trước mặt có một mảnh lụa đen mỏng manh che phủ từ trên đầu qua khỏi mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được gương mặt thanh tú ẩn ẩn hiện hiện phía sau mảnh lụa với cặp mắt u uất, âm đạm đầy tử khí. Gần trên đỉnh đầu phía sau nữ tử ấy có cài một đóa hoa mạn châu sa đỏ rực giữ mảnh lụa che mặt mình. Đóa hoa lộng lẫy ấy tỏa ra làn u hương khiến những ai tiếp cận dễ rơi vào trạng thái mê ảo, hồn phách lạc tận bờ Vong Xuyên chẳng biết đường về. Choàng nơi tay nữ tử ấy là dải lụa mảnh đen tuyền dường như có dòng khí chất với mảnh lụa che mặt của nàng. Toàn thân nàng ấy phát ra một luồng dị khí, vừa có sự lôi cuốn đến lạ kỳ khó cưỡng lại, vừa khiến người ta có cảm giác bất an như đang ở vùng tử địa và hiểm nguy lẫn khuất đâu đó đang chực chờ.

“Là mỹ nữ dạng, Hắc Âm Tân Nương do dị thú Hắc Quả Phụ thị hiện, mọi người thận trọng!!!”

Vừa nhắc nhở mọi người, Tuyết Liên đưa song thủ kết Hoa Sơn Ấn, lâm lâm niệm mấy câu mật chú rồi hô lên:

“Thiên Niên Linh Thu, Tang Thần, xin đến đây giúp bản nữ đưa mọi người về sau lánh nạn!”

Từ dưới mặt đất phía sau Tuyết Liên chùng mười thước xuất hiện một vòng tròn ánh sáng màu xanh lục, bên trong vòng sáng ấy có hình ngôi sao năm cánh nội tiếp. Từ đồ hình pháp trận Ngũ Hành đó đại phát lục quang tạo thành một cột sáng xanh dịu bốc cao lên vài mươi thước, giữa cột sáng ấy Tang Thần dần xuất hiện rõ ràng thân ảnh của mình.

Vị ấy là cây dâu thần tu luyện nơi Hoa Sơn, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt ngàn năm nên linh khí vừa thanh cao bất phạm, lại vừa uy dũng hùng vĩ. Thân hình cao khoảng chừng hơn ba mươi thước, cành lá sum suê, tán cây với bán kính rộng hơn mười thước, trên các cành lá có những dây leo đung đưa theo gió, những quả dâu chín mọng lung linh hơi sương. Trên thân cây có một gương mặt lão nhân với đôi mắt tinh anh, sâu thẳm như những vì sao nơi bầu trời đêm. Vừa xuất hiện, Tang Thần mỉm cười, đưa những sợi dây leo trên thân mình vươn dài ra quấn chặt, kéo mọi người về phía mình, chỉ chừa lại Thanh Long, Hỏa Phụng Hoàng và Tuyết Liên đối mặt với Hắc Âm Tân Nương.

Nhìn thấy các con mồi thoát khỏi tay mình, Hắc Âm Tân Nương tức giận vô cùng. Yêu nữ lại phóng từ hai lòng bàn tay mình ra những sợi tơ ngũ

sắc quần lấy các thân cây xung quanh mình, nhanh chóng đan lại thành một tấm lưới vững chắc. Yêu nữ nhẹ nhàng nhảy lên giữa trung tâm tấm lưới, rồi lại hóa thân thành Hắc Quả Phụ nhưng to lớn hơn khi trước bội phần. Dị thú vận dụng khí lực toàn thân thành một khối cầu ám khí đen ngòm phía trên không trước mặt nó. Cái mặt người trên lưng nó bỗng dung hai mắt lóe lên ánh sáng đỏ ma quái khác thường, rồi cả khuôn mặt dần dần nhẹ nhàng tách ra khỏi thân thể dị thú, nhập vào khối cầu ám khí.

Từ trong khối cầu ám khí phát xạ những tia xích quang một cách dữ dội, chỉ trong tích tắc, vô số những con nhện đen loe nhoi bò ra từ trong khối cầu, trên lưng chúng cũng đều có hình những khuôn mặt người thanh tú. Tuyết Liên cũng không ngờ rằng trong kết giới pháp trận của mình mà dị thú kia lại có thể tác oai tác quái được. Chỉ trong chốc lát bày nhện đã bò ra đen ngịt khắp pháp trận và bắt đầu tàn phá hoa cỏ nơi này, làm cho không gian pháp giới bắt đầu có sự lung lay. Nếu không giải quyết hết bày nhện đen từ ám khí tạo thành bởi pháp sản sinh thì e rằng cả pháp giới sẽ sớm tiêu biến.

Trước tình cảnh ấy, Thanh Long cùng Hỏa Phụng Hoàng và cả nhóm tu hành giả phía sau đều

ra sức tiêu diệt bầy nhện. Tuyết Liên giơ tay lên cao, toàn thân phát ra một làn hơi lạnh giá, tà áo nàng tung bay phấp phới trong gió. Nàng lại lâm râm niệm chú, bầu trời biến sắc xanh nhẹ, không khí dường như trở nên lạnh giá. Những đám mây trắng xanh trên không trung liền đông cứng lại thành những tảng băng to lớn lạ thường, từ đó lại phát ra những tiếng kêu răng rắc. Những tảng băng vỡ vụn trong không trung, hóa thành những mũi tên băng giá xé gió lao vun vút xuống thanh tẩy những tà khí ác trược do dị thú kia tạo thành.

Âm âm... ào ào... roẹt roẹt...

Hành loạt những tiếng va chạm vang lên, chẳng mấy chốc cả mặt đất đều biến thành băng tuyết. Cả cái lưới nhện to lớn cũng đông cứng lại, những con nhện đen nhỏ đã bị băng hóa chẳng thể nhúc nhích được nữa. Nhưng Hắc Quả Phụ vẫn chẳng hề hấn gì vì quả cầu ám khí kia đã phát ra to lớn và bao phủ bảo vệ lấy toàn thân nó.

“Ha ha ha! Hàn Băng Vũ của ngươi cũng vô hiệu với Hắc Ám Cầu ta đã tu luyện hàng ngàn năm nay trong Tử Địa U Minh Giới. Hàn khí của ngươi làm sao so sánh được với âm khí của nó chứ!

Hãy chuẩn bị thưởng thức cái chết lạnh giá của vùng tử địa nhé tiểu a đầu kia! Ha ha ha...”

Dứt lời, toàn thân dị thú lại phát ra âm khí dày đặc, một con mắt thật to, đen ngòm đầy sát khí dần dần mở ra trên giữa trán dị thú. Từ con mắt tà khí này phát xạ ra một tia tử quang phóng thẳng về phía Tuyết Liên, may thay nàng đã kịp thời né sang một bên. Luồng tử quang ấy bắn trúng vào thân cây phía sau nàng, cả thân cây liền bị độc hóa đen sậm đi và ngay lập tức biến thành tro bụi bay theo làn gió nhẹ. Luồng tử quang phát xạ liên hồi nhắm hướng Tuyết Liên phóng tới, nàng lo đối phó với nó nên chẳng còn thời gian hành pháp phản công.

Lúc này, Thanh Long cùng Hỏa Phụng Hoàng đã nhẹ nhàng bay thẳng lên cao, biến thành hai quang sáng xanh đỏ cuốn vào nhau theo hình xoắn ốc, từ không trung lao thẳng xuống như một mũi tên cuồng phong phát xạ điện quang cùng diễm quang nhắm hướng Hắc Quả Phụ công kích. Dị thú nhìn thấy đòn công phá phối hợp uy dũng vô cùng nên cũng sợ hãi vừa phóng luồng tử quang về phía mũi tên, vừa tung thêm vô số sợi tơ ngũ sắc cùng Hắc Thủy Huyền Ti lên chống đỡ. Nhưng mọi thứ bảo bối của Hắc Quả Phụ đều trở nên vô dụng, mũi tên lôi hỏa kia cứ xé gió, thế như chẻ tre lao thẳng vào dị thú.

Bùm!!!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, ngay chỗ dị thú đứng khi nãy đã có một lỗ hồng to lớn vô cùng. Dị thú cũng đã trở nên nhỏ bé như một đũa con nít nằm ngất xiêu tại đó. Còn Thanh Long và Hỏa Phụng lại hóa thành hai luồng sáng biến mất trong không trung. Tuyết Liên thu hồi pháp trận, cảnh sắc Bách Hoa Linh Sơn liền biến mất, mọi người lại trở về khung cảnh gian bếp của Hoa Sơn Cung. Tang Thần cũng hóa thành luồng lục quang biến mất.

Tất cả đều mệt mỏi vì đã từng bị Hắc Quả Phụ hút linh khí, riêng Tường Vi là người bị Hắc Quả Phụ bắt đầu tiên, cơ thể trở nên xanh xao, vẫn còn trong trạng thái hôn mê chưa tỉnh dậy. Từ người Tuyết Liên lại phát ra một luồng bạch quang phóng thẳng về người Tường Vi. Cơ thể Tường Vi liền đỡ xanh xao hơn, nhưng Tuyết Liên lại kiệt sức ngã xuống sàn sau khi thi triển diệu pháp ấy. May thay Long Thụ đã kịp thời đỡ nàng và nhắc nhở:

“Chưởng Cung đừng cố sức, hôm nay đã vận dụng khí lực quá nhiều đối phó với dị thú rồi. Hãy để chúng tôi lo việc cứu chữa cho Tường Vi hiền muội!”

Tuyết Liên vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, gắng gượng nói với Long Thụ:

“Vây phiền huynh và mọi người ở đây nhé!”

Chương 6

Mạn Châu Sa

Mọi người có mặt tại đây cùng nhau vận dụng khí lực của mình truyền sinh khí sang cho Tường Vi. Cả gian bếp lúc này đại phát ánh bạch quang rực rỡ.

Khi luồng sáng dần dịu đi, da dẻ Tường Vi đã hồng hào trở lại. Nàng mở mắt nhìn mọi người chẳng thốt nên lời khi nước mắt cứ lặng lẽ tuôn rơi. Bao nỗi xúc động dâng trào bởi cảm tình đồng Đạo mà mọi người dành cho nhau...

Hồng Diệp lại lên tiếng hỏi thăm:

“Thế còn Hắc Quả Phụ, chúng ta nên xử trí sao đây tôn tử?”

Tuyệt Liên mỉm cười nói với mọi người:

“Ta thấy ác khí của nàng ấy cũng đã biến mất, chúng ta hãy lấy ân báo ác, đem tình yêu thương cảm hóa kẻ tà tâm. Ta tin có thể cảm hóa được nàng ấy đem tài năng phụng sự cho chúng sinh.

Đệ vui lòng truyền khí cho cô nương ấy với nhé!”

“Vâng, thưa hiền tử!”

Dứt lời, Hồng Diệp liền phát khí lực truyền cho Hắc Quả Phụ. Con nhện đen dần rung lên cựa quậy, cái mặt trên lưng nó đã biến mất, toàn thân cũng không còn phát xuất ra ác khí nữa. Vừa tỉnh dậy, Hắc Quả Phụ lại hóa thân thành Hắc Âm Tân Nương cúi đầu bái tạ. Hai hàng nước mắt chực tuôn rơi, nàng cố gắng kiềm nén những xúc cảm của mình, giữ cho biểu tình không quá đáng thương trước mắt bao người:

“Đa tạ...”

Vì sao... lại cứu ta? Ta muốn tiêu diệt các người mà! Vì sao vẫn muốn cứu ta?”

Tuyết Liên chỉ mỉm cười, đưa tay đỡ nàng dậy rồi nhẹ nhàng nói:

“Thôi nàng đừng tự trách mình nữa, có đánh nhau mới kết tình thân hữu! Nếu nàng không chê, từ nay chúng ta xem nhau như người một nhà, cùng chung tu tập nơi Hoa Sơn này và phụng sự chúng sinh.”

“Xin đa tạ quý vị đã tha thứ và có lời tiếp nhận ta ở nơi đây! Nhưng... ta thực sự không hiểu, vì sao các vị có thể đối với ta như vậy được...”

Ta vốn dĩ là một nhân vật nổi tiếng tàn độc nơi U Minh Giới, chuyên hấp thu linh khí của mỹ nhân để duy trì thân ảnh thanh xuân tuyệt sắc này từ hàng ngàn năm nay... Không sợ sau này ta lại ám hại các vị sao?”

“Ha ha ha... Nếu thật sự có ngày cô nương muốn hại chúng ta, thì lúc đó chúng ta lại chiến đấu với nhau một trận nữa vậy.

Nhưng ta tin nàng!

Mọi chúng sinh đều có tánh thiên lương nơi mình. Nàng dù sao cũng đã trải qua những sự tình thế tục hàng ngàn năm, ném trái những đau khổ ngọt bùi nơi U Minh Giới lẫn nhân gian... nàng đủ hiểu những đau khổ, tham vọng điên cuồng, toan tính xưa nay đều là hư ảo mộng huyền...

Mỹ nhân thì đã sao?

Không phải mỹ nhân thì thế nào?

Cũng chỉ là sắc tướng vô thường!

Chúng sinh... đều vì mong cầu hai chữ chân tình với mình, hạnh phúc chân thật cùng thiên trường địa cửu mà tự mình đánh mất tự do đủ đầy, tự tánh trọn lành nơi mình đó sao?

Tình trường khổ hận.

Thệ ước bên nhau chẳng thể đạt thành...

Cũng đều là dằm gai nơi tâm can.

Nếu chẳng tự mình rút ra, chỉ tự mình ôm ấp nỗi đau âm ỉ chất chồng theo năm tháng... đến bao giờ an lạc đặng?

Thực lòng hối ngộ, hồi đầu thị nạn.

Tự nhiên sẽ được thông dong, an lạc!”

Mấy lời nói ấy, vừa nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, lại tựa hồ như đao kiếm vô tình đánh một đòn chí mạng, chém tan nát bức màn vô minh che lấp tánh thiên lương nơi Tân Nương Hắc Ám.

Mấy dòng châu ngọc được níu giữ từ trước bỗng chốc tuôn rơi chẳng còn dây buộc.

Kẻ trong bóng tối chợt thấy ánh dương quang.

Những lạnh lẽo, cô đơn được sưởi ấm đến lạ...

Tân Nương ấy ngòai đây, hồi tưởng về ký ức bi thương hàng ngàn năm qua nàng đã từng ném trái.

“Ta... đã từng là tân nương của không biết bao nhiêu kẻ mê đắm mỹ thiếu nữ mà vong mạng...

Khi đến với ta, ai ai cũng đều thề hẹn chúng ta thuộc về nhau, họ sẽ làm mọi thứ vì ta, tuyệt nhiên không bao giờ rời xa ta dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra...

Vậy mà, vào đêm hoa chúc... biết được thân phận thực sự của ta... họ đều sợ hãi, tìm cách tiêu diệt ta hoặc bỏ chạy khỏi ta, sẵn sàng bỏ mặc ta tro

trọi, cô độc giữa ánh nền lung linh của đêm hoa chúc...

Họ chẳng chịu kiên nhẫn chia sẻ cùng ta để hiểu nhau... Họ chỉ hoảng loạn, kinh hãi và ghê tởm vì ta và họ chẳng phải đồng loại...

Nhân sinh, đa tình tự khổ...

Rồi thì, tất cả bọn họ đều bị ta thu giữ thần trí, hồn phách để họ mãi mãi bên ta như đúng lời thề ước...”

Nghe đến đây, bất chợt Tuyết Liên liền hỏi ngay:

“Phải chăng bày nhện mắt người xuất hiện tàn phá pháp giới của ta khi này là do những tàn niệm của họ hiển hóa?”

“Đúng vậy! Tất cả những tân lang của ta... hàng ngàn năm nay không biết bao nhiêu mà kể...”

Dựa vào Nguyên Thuật kết nối nhân duyên giữa ta và họ, ta có thể hiển hóa những tàn niệm của từng người thành nhện đen, cùng thực hiện ý muốn của ta.”

“Vậy thần trí, hồn phách của họ hiện giờ ra sao?”

“Tất cả đều ở sào huyệt của ta nơi Tử Địa U Minh Giới...”

“Nàng có thể hóa giải Nguyên Thuật cho họ được giải thoát chăng?”

“Việc đó không khó với ta! Nhưng tự thân họ vẫn còn bị ràng buộc bởi lời thệ ước với ta khi kết giao phu thê.

Hơn nữa, nơi U Minh Giới... nếu họ được giải thoát khỏi sào huyệt của ta, có thể ngay lập tức họ sẽ bị các thế lực khác bắt giữ làm âm binh của họ...”

Tuyệt Liên cùng mọi người đều trầm ngâm một chút, rồi nàng nói với Tân Nương:

“Nàng có thể triệu hoán họ từ U Minh Giới đến đây chứ? Nếu có thể được thì không còn gì phải e ngại!”

“Ta có thể triệu hồi họ từ U Minh Giới về đây, nhưng Chương Cung phải tháo gỡ pháp giới đang bảo vệ nơi này ta mới đủ sức kéo tất cả bọn họ về đây được. Chẳng hay ý của Chương Cung thế nào?”

Hư Trúc liền lên tiếng can ngăn:

“Tôn tử! Không được đâu, như vậy rất nguy hiểm. Vì tà quái, ác linh từ U Minh Giới sẽ dễ dàng xâm nhập nơi này!”

“Ta hiểu, chúng ta vừa mất sức quá nhiều... Nhưng ta đã quyết, nhất định phải hóa giải các chương duyên của chúng sinh hôm nay. Đó là việc cần làm của tu hành giả trên bước đường hóa độ chúng sinh vậy!”

Ta sẽ thu hồi pháp giới để nàng ấy dễ dàng hành pháp, mong đệ muội thận trọng khi ta thu pháp giới bảo vệ nơi này lại. Khi cô nương ấy đã triệu tập các tân lang của mình đến đây hoàn toàn, chúng ta lại thiết lập pháp giới ngay nhé!”

“Đạ... Tất cả nguyện hoan hỷ làm theo thiện ý của tôn tử vậy!”

“Đạ tạ đệ muội đã hiểu lòng ta...”

Nói xong, Tuyết Liên liền song thủ kết Hoa Sơn Ấn, đoạn lâm râm niệm chú rồi hô lớn:

“Pháp giới bảo vệ Hoa Sơn Cung thu hồi!”

Làn hơi dịu mát xung quanh mọi người liền nhanh chóng biến mất. Hắc Ám Tân Nương liền nói:

“Mọi người vui lòng lui ra xa một chút, ta cần chút không gian thi triển pháp trận!”

Nghe vậy, mọi người liền tránh xa cô nương ấy ra. Tân Nương lâm râm niệm mật chú, rồi nàng đặt hai tay mình chạm mặt đất kết thành song thủ Giáng Ma Ấn. Từ chỗ tay nàng chạm đất liền phát khởi một luồng âm khí mãnh liệt, tử quang xuất hiện tạo nên một đồ hình Ngũ Hành Trận Pháp, lấy nơi tay nàng tiếp xúc mặt đất làm trung tâm pháp trận.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi của vài cái chớp mắt, pháp trận Ngũ Hành ấy đã trở nên to lớn

với đường kính chừng ba thước hơn. Tử quang, lam quang bộc phát mãnh liệt, nhanh chóng kết thành một chiếc lưới nhện bên trên mặt đất chỗ nàng đang ngồi hành pháp. Lúc này, nàng lại lâm râm niệm chú rồi hô lớn:

“Thiên Niên Duyên Thù Ti Trận phát động! Hãy mau mau phát huy khả năng diệu dụng của mình!

Ta Hắc Âm Tân Nương, triệu hoán tất cả tâm lang của ta đến đây ngay tức khắc!

Cấp cấp hiển hóa!”

Trận đồ ánh sáng hình lưới nhện kia liền đại phát tử quang, lục quang mãnh liệt tạo thành một cột sáng bốc thẳng lên không trung, trong vài sát na liền lóe lên chói lóa mắt mọi người đang có mặt nơi ấy. Tiếng gió rít dữ dội, làn hơi lạnh lẽo, u uất âm đậm cũng tăng lên rờ rệt giữa gian bếp.

Tiếng gió rít lặng yên.

Ánh sáng chói lòa cũng vừa dứt.

Những tiếng gọi bi thương chột vang vọng...

“Nương tử! Nương tử!”

“Nàng cho gọi ta đây ư...”

“Ta nhớ nàng...”

Trước mắt mọi người, xung quanh Hắc Âm Tân Nương là hàng hà sa số những giọt sương long lanh cỡ chừng ngón tay đang lấp lánh, hơi lay động trên

đồ hình pháp trận lưới nhện. Trên mỗi hạt sương ấy lại ần ần hiện hiện những gương mặt nam nhân thanh tú, nhiều hạt sương cứ loĩ nhoi gọi nường tử. Quả thực cảnh tượng ấy khiến lòng người xót thương vô cùng... Tất cả đều đã biết rằng tân lang của Hắc Ám Tân Nương nhiều vô số kể, nhưng nhiều như những hạt sương long lanh đọng trên mạng nhện dày đặc, lại thiết tha kêu gọi nường tử của mình như thể thật nằm ngoài dự đoán của mọi người. Lúc bấy giờ, Tân Nương mới nhẹ nhàng nói với họ:

“Này hỡi các tân lang của ta!

Duyên tình, nghĩa phu thê ngàn năm nay giữa ta với các người, tuy thế ước thiên trường địa cửu mãi chẳng xa rời nhưng... các người đều bỏ mặc ta vì kinh hãi trước thân phận của ta... Ta biết các người đau lòng, khổ hận vì điều đó...

Ta... cũng chẳng khá hơn gì các người... Ngàn năm qua... có bao giờ ta quên được nỗi đau từng người một đem đến cho ta khi nói lời đường mật, bướm hoa, thề ước... rồi lại đẩy ta đến tận cùng của vực thẳm không đáy của cô độc...”

Nói đến đây, Tân Nương chẳng thể cầm lòng, nước mắt nàng tuôn rơi, những uất hận đến nghẹn lời, ngọt ngạt khó thở. Những giọt sương đang loĩ nhoi cũng đều lặng yên, chẳng còn lên tiếng kêu

than nữa. Cổ dẫn lòng, nuốt đi những khổ hận ấy, Tân Nương tiếp lời:

“Ta hận... vì các người đã ruồng bỏ ta... Lại càng hận bản thân chẳng thể đoạn tuyệt tình duyên với các người... cứ mãi ôm ấp nhưng bi thương... Những hẹn ước vốn dĩ vô thường như sương gió tan theo thời gian tự bao giờ...”

Nhưng nay... may mắn cho ta... nhờ có các vị nơi này... ta được khai sáng, đã có thể tự mình rút được dằm gai trong lòng suốt ngàn năm qua...

Ta tha thứ cho các người... cũng là tự tha thứ cho chính mình với những chấp niệm bi thương chẳng bao giờ đạt thành...

Từ thời khắc này, ngay tại nơi đây, ta nguyện đoạn tuyệt trần duyên ngàn năm của mình! Nguyện toàn tâm toàn ý một lòng tu chân Đạo nơi Hoa Sơn Cung này. Vì thế, các người đều được tự do chẳng gì trói buộc nữa! Các người có thể...”

“Này hỡi Thu Hồn Đại! Hãy mau thu hết tất cả những hồn phách không nơi nương tựa ở đây!”

Xoẹt xoẹt!

Tiếng hô lớn trong không trung cắt ngang lời của Tân Nương đang nói, liền đó có tiếng gió rít dữ dội. Một chiếc túi vải nhỏ xuất hiện từ phía sau lưng bên trên không trung pháp trận lưới nhện của

Tân Nương, nó nhanh chóng hút hết tất cả những hạt sương trên lưới nhện ấy.

“Ha ha ha! Bọn chúng bây giờ là âm binh của ta! Ha ha ha!”

“Ôi mỹ nam tử! Hảo, hảo!

Nhiều quá đi! Hảo, hảo! Ha ha ha!”

“Đa tạ Hắc Phu Nhân! Bọn ta đề phòng cô nương quả thực không sai. Đám tân lang của cô nương từ nay cứ để đó chúng ta lo liệu, nàng không cần phải bận tâm thêm nữa! Ha ha ha!”

Mọi người vừa nghe thấy mấy tiếng nói ấy và thấp thoáng chỗ chiếc túi vừa xuất hiện có ba bóng đen. Tân Nương tức thì phóng mấy dải lụa ngũ sắc về phía chiếc túi và ba bóng đen kia. Nhưng chiếc túi đã bị ba bóng đen chụp lấy, đồng thời từ chỗ ấy có mấy đốm sáng lóe lên phóng về phía Tân Nương.

“Nguy hiểm!”

Xoẹt xoẹt!

Hư Trúc lao đến đẩy Tân Nương ra khỏi chỗ mình đang ngồi, cả hai chỉ bị mấy lưới phi đao ám khí ấy lướt qua vạt áo của mình.

“Thôi cáo biệt! Chúng ta không dây dưa ở đây với các người! Ha ha ha!”

Dứt lời, mấy bóng đen ấy liền hóa thành ba đốm sáng bay khỏi Hoa Sơn Cung trước mắt mọi người.

“Tam Độc... các ngươi...”

Tân Nương nhìn theo, phần nộ vô cùng. Nàng nắm chặt dải lụa nơi tay mình, toan đuổi theo thì được Hư Trúc kéo tay, giữ nàng lại.

“Không được, nguy hiểm lắm!”

“Ta phải cứu bọn họ!”

Hai người giằng co nhau, chợt nghe tiếng Tuyết Liên nói:

“Nàng bình tâm lại, xem cái gì đây!”

Tất cả mọi người nhìn về phía tay Tuyết Liên đang đưa ra, trên tay nàng lúc này là chiếc túi nhỏ khi nãy mọi người vừa nhìn thấy.

“Sao lại... sao có thể như vậy được!”

Tân Nương vừa ngạc nhiên, xúc động, lại vừa mừng rỡ khi nhìn thấy chiếc túi ấy. Nàng và Hư Trúc không giằng co nữa. Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng buông tay, lao đến bên chỗ Tuyết Liên nhìn cho rõ chiếc túi tưởng chừng đã bị đánh cắp của mình.

“Vừa nãy, khi pháp trận hô hoán của nàng đại phát tử quang, lam quang, lúc bấy giờ ta đã thấy có ba luồng dị khí cùng xâm nhập, ẩn hình bên phía trên sau lưng nàng. Nên ta cũng đã có sự chuẩn bị trước.”

“Nhưng làm sao tôn tử lại có thể lấy được túi này? Ta nhìn thấy bọn họ mang đi bay mất rồi...”

“Ha ha ha... Cái họ đang cầm trên tay chỉ là chiếc lá trúc mà thôi! Khi nàng phóng dải lụa về phía chiếc túi và bọn họ dùng phi đao ám toán, thời khắc ấy ta đã nhanh tay thi triển chút Dịch Dung Thuật phóng lá trúc mang hình ảnh chiếc túi hoán đổi với chiếc túi thật! Ha ha ha!”

Tất cả mọi người đều không khỏi ngạc nhiên, vui mừng trước tình cảnh hiện tại. Tân Nương nhìn vào chiếc túi rồi nhẹ nhàng nói:

“Ôi... tôn tử thật tinh ý và chu đáo quá. Quả nhiên bất cứ sự xâm nhập nào cũng không thể qua được mắt của Chưởng Cung! Tất cả bọn họ đều bình yên, thật tốt quá!”

Dứt lời, nàng liền cầm lấy chiếc túi đưa ra trước mặt mình, mở bung ra. Những hạt sương long lanh từ trong túi bay vọt hết ra ngoài trước mắt nàng. Lúc ấy, nàng lại tiếp lời:

“Các người đã được tự do không gì trói buộc. Từ nay các người có thể luân hồi chuyển kiếp nếu muốn, hoặc có thể tiếp tục ngao du sơn thủy khắp nơi theo ý mình. Nhưng phải thận trọng vì các người có thể bị các thế lực cường quyền ác bá bắt giữ làm âm binh như vừa rồi xảy đến...”

Nói đến đây, Tân Nương lại ngừng một chút, nàng lặng yên với những biểu tình của mình. Tuyệt Liên thấy vậy, liền nói với chư âm linh kia:

“Quý vị nếu có ai muốn ở lại đây nương tựa nơi Hoa Sơn này tu tập, chúng ta đều hoan hỷ tiếp nhận. Xin cứ tự nhiên đừng ngại!”

Nghe vậy, mấy hạt sương lại loi nhoi lên:

“Ta muốn ở lại!”

“Ta muốn chuyển sinh!”

“Nhưng mà... chúng ta như thế này, chỉ là những hạt sương nhỏ bé, ta biết phải làm sao để tu tập, chuyển sinh hay ngao du đây đó?”

Nghe vậy, Tuyết Liên lại mỉm cười nhẹ nhàng:

“À... quý vị đừng lo. Hãy tĩnh lặng lại ta sẽ giải quyết việc này ngay!”

Nói dứt lời, song thủ Tuyết Liên lại kết Hoa Sơn Ấn. Nàng tịnh tâm, ngưng thần, đoạn xương lên:

“Nam mô Thân hoa cốt ngọc hồi nguyên khí!”

Tiếng chú niệm ngân vang khắp cả Hoa Sơn Cung. Những hạt sương long lanh vừa nghe thấy lời chú vi diệu ấy, tức thì có những biểu tình, rung động mạnh mẽ, đoạn nhanh chóng biến hóa thị hiện thân ảnh là các tân lang mặc y phục sắc đỏ, sắc trắng. Bọn họ vui mừng khôn xiết khi được trở lại nguyên hình của mình khi xưa.

“Ôi mừng quá!”

“Ta đã trở lại như xưa!”

“Thật tốt quá!”

Tuyết Liên lại nhẹ nhàng nói với họ:

“Giờ đây quý vị đều đã trở lại thân ảnh của mình như xưa, đã có thể tự do tùy ý lựa chọn con đường của mình, xin mọi người cứ tự nhiên.”

Tất cả bọn họ đều đồng thanh:

“Đa tạ đạo trưởng đã ra tay cứu độ!”

Một số khác nói:

“Chúng ta nguyện xin được ở lại đây tu Chân Đạo với các vị nơi này, mong được tiếp nhận!”

“Chúng ta hoan hỷ!”

Một số khác lại nói:

“Tuy trần duyên kiếp này đã dứt! Nhưng ta còn những mối nhân duyên khác nữa, ta sẽ chuyển sinh.”

“Ta không thích việc tu tập, cũng chẳng thích chuyển sinh, ta thích ngao du tứ hải đó đây! Tạm biệt các vị! Tạm biệt nàng...”

“Ta chẳng muốn chuyển sinh, nhưng... ở lại đây, nhìn thấy nàng ấy lòng ta chẳng thể không lưu luyến, khó lòng tu tập đặng...”

“Ta có thể chuyển duyên cho quý vị đến các cung khác tu tập chứ không nhất thiết phải ở lại đây. Mọi người đừng e ngại.”

“Được vậy thì tốt quá! Xin nhờ ân đức của đạo trưởng chuyển duyên cho!”

Tuyết Liên liền song thủ kết Hồi Tâm Ấn, ngưng thần một chút rồi nàng lại ngâm nga lời chú:

“Om Kyuten Svaha...”

Tiếng chú niệm ngân vang, từ thiên không có bóng dáng các vị tu hành giả, chư thần linh chánh Thần xuất hiện rất đông giáng lai. Tất cả chư âm linh nhìn thấy ánh sáng âm áp từ chư vị vừa đến liền hoan hỷ, nhẹ nhàng theo họ tan biến vào hư không. Những âm linh nào muốn ở lại tu tập thì họ tá túc lại nơi Hoa Sơn Cung này. Những âm linh nào muốn tu tập ở nơi khác tức thì có chư vị dẫn duyên họ đến các nơi khác hợp duyên tu tập. Những âm linh nào muốn được chuyển sinh hay ngao du tứ hải cũng đều được dẫn độ đến nơi an toàn phù hợp nguyện vọng của họ. Tất cả đều được an bài nhanh chóng, mọi người cúi đầu cảm tạ và tạm biệt chư vị vừa giáng lai dẫn độ chư âm linh nơi này.

Hắc Âm Tân Nương là người vui mừng, hạnh phúc nhất. Tất cả mọi chương duyên, chấp niệm tình trường đau khổ của nàng hàng ngàn năm qua với vô số sinh linh đã được giải tỏa thỏa đáng. Giờ đây nàng đã có thể mỉm cười an lạc với con đường mình đã chọn.

“Hôm nay là một ngày đặc biệt của Hoa Sơn Cung! Chúng ta có thêm nhiều môn nhân quá!”

Tiếng của Cúc Hoa làm mọi người quay trở lại thực tại khi đang mải miết ngắm nhìn những tia sáng đang dần biến mất vào thiên không. Lúc này, Tân Nương lại nói với mọi người:

“Từ nay, xin mọi người gọi tiểu muội là Mạn Châu Sa. Năm xưa khi còn là một con nhện nhỏ bé, bắt đầu tu tập hấp thu thiên địa tinh hoa chi khí nơi Hoàng Tuyền ở Trung Giới, muội rất thích loài hoa ấy. Muội thường xuyên đắm mình trong những đóa hoa, thưởng thức mật hoa thơm ngon nơi này.”

Nói dứt lời, toàn thân của Mạn Châu Sa đã phát xuất hồng quang, kim quang rực rỡ. Hắc y đen tuyền trên người nàng đã chuyển hóa, biến thành bộ hồng y hỷ phục của tân nương. Trên ấy tô điểm những đường nét thù hình hoa mạn châu sa với nhiều màu sắc đỏ thắm, hoàng kim và bạch tuyết tuyệt đẹp lung linh. Chiếc khăn che mặt nàng không còn nữa, để lộ gương mặt tuyết thể giai nhân ửng hồng, khả ái như hoa như ngọc trước mắt bao người. Trên mái tóc nàng được điểm xuyết bằng một đóa mạn châu sa trắng tươi, tinh khôi thuần khiết. Đóa hoa ấy tỏa làn hương dịu dàng khiến người tiếp cận cảm thấy thanh thản, bình yên. Trên tay nàng vẫn khoác dải lụa choàng ngũ sắc nhẹ bay phấp phới trong gió.

Trước cảnh tượng hân hoan ấy, Huệ Hoa chột lên tiếng:

“Giờ thì ta đã hiểu, vì sao có nhiều kẻ muốn tu tập thì chẳng dám gặp muội. Ha ha ha...”

“Xin đại tử đừng trêu chọc tiểu muội. Lòng muội lúc này đã bình lặng trước thế tục tình trường... Mong rằng muội có thể góp chút sức lực của mình phụng sự bá tánh, cùng trải qua những tháng ngày đồng cam cộng khổ với chư huynh tử nơi đây.

Đa tạ đã tiếp nhận muội cùng chư âm linh hữu duyên được ở lại nơi này! Ta thành thật xin lỗi mọi người, nhất là chư hiền tử đã bị ta tổn hại lúc sáng!

Xin được chỉ giáo ạ!”

Châu sa một đóa giữa trăm miền
Khổ hải hồi tâm đến núi thiêng
Trái đắng trần duyên sao độ hết
Thanh thoi vui thú Cửu Trùng Thiên...

“Vậy còn buổi trưa nay thì sao? Ai xung phong tiếp ứng cho gian bếp đây?”

Long Thụ vừa cười nói vui vẻ cũng vừa nhắc mọi người đã quá trưa rồi. Mọi người vừa chiến đấu hết sức mệt mỏi nên giờ đây khi nghe nhắc đến cơm trưa thì ai nấy đều cảm thấy cơn đói cồn cào

đang kêu réo mình. Mạn Châu Sa liền xung phong nhận phụ việc bếp. Có lẽ những gì vừa xảy ra còn làm nàng áy náy lắm nên nàng mong có thể làm gì đó chuộc lại lỗi lầm đã phá hỏng bữa trưa hôm nay.

“Xin hãy để tiểu muội phụ giúp một tay vì đã phá hỏng buổi cơm trưa nay!”

“Giờ cũng đã trễ lắm rồi, chúng ta mỗi người phụ một tay, sẽ nhanh chóng có bữa trưa ngay!”

Thánh Vũ lên tiếng động viên mọi người. Buổi cơm trưa nơi Tịnh Khẩu Đường, ngày đầu tiên của Thánh Vũ khi nhập cung đã xảy ra thêm một biến cố nơi đây. Mọi người nhờ tinh thần đoàn kết, tình yêu thương hòa ái, quan tâm chăm sóc lẫn nhau đã vượt qua được những nguy hiểm một cách hoàn hảo tuyệt vời. Hoa Sơn Cung lại có thêm một đóa hoa thanh tú, thien lành làm đẹp cho đời.

Kim thời chẳng luyến chốn phồn hoa
Cương trực ôn nhu vẹn chữ hòa
Ngọc quý ẩn mình nơi cõi tịnh
Hoa sen tươi thắm dựng Thiên Tòa
Chú trì tương đắc tâm sanh tướng
Hoa phát thanh hương Tứ Khố xa
Sơn cốc luyện đan năng độ chúng
Cung Thiên rạng rỡ trở liên hoa.

Chương 7

Tịnh Thủy Cung

Trong màn đêm thăm thẳm, nơi tận cùng của thanh âm, một thân ảnh lặng yên chờ đợi... Chẳng biết thời gian đã lướt qua bao mùa tuế nguyệt.

Lách cách... lách cách...

Tiếng guốc gỗ di chuyển trong dãy hành lang, càng lúc càng rõ dần, rõ dần.

Nổi chờ mong khắc khoải theo từng bước chân.

Lốc cốc... lốc cốc...

Niềm hân hoan vui mừng cũng dần lan tỏa trong căn phòng rộng lớn theo từng nhịp bước chân mỗi lúc một rõ dần ấy.

Lốc cốc... lốc cốc...

Tiếng guốc rõ dần rồi chợt im lặng, như chờ đợi một điều gì đó phía trong căn phòng tối tăm này.

“Đã đến rồi, hiền muội mau vào đi!”

Trong phòng bỗng có tiếng nói vọng ra, thanh trong, dịu mát như tiếng nước suối chảy róc rách qua từng khe đá rồi nhẹ nhàng khẽ luôn qua cửa. Thân ảnh đứng đợi ngoài cửa phòng nghe thấy, liền đẩy cửa bước vào. Hương sen thanh khiết, nhẹ nhàng bay ủa ra ngoài khiến nữ nhân này bất giác lặng im thưởng thức hương thơm ngào ngạt ấy trong vài sát na, rồi nàng nhẹ nhàng bước vào phòng. Từ thân nữ nhân này phát xuất thanh quang nhẹ nhàng, không rực rỡ chói lòa nhưng đủ để thấp sáng khoảng không gian xung quanh nàng. Nàng lặng lẽ bước vào đến giữa căn phòng, từ khi bước vào đây thì không còn nghe thấy tiếng guốc gõ chạm vào sàn nhà nữa.

Nhờ ánh sáng lập lòe từ người nữ nhân này, quang cảnh trong gian phòng lớn cũng lờ mờ hiện ra trong bóng đêm. Cả gian phòng là một hồ nước rộng lớn, từ ngoài cổng bước vào, mặt hồ được điểm xuyết bởi những đóa sen trắng, xanh, tím, hồng, vàng đủ cả ngũ sắc tuyệt đẹp vô cùng. Phía bên trên trần căn phòng là một khoảng không to lớn thông thiên, có thể nhìn thấy được ánh sao trời lấp lánh trên bầu trời thăm thẳm.

Nữ tử thanh y đã nhẹ nhàng dõng gót lên từng lá sen trên mặt nước lướt đến giữa hồ. Giữa trung tâm hồ, nơi có mái vòm được thông thiên bên ngoài, mấy lần ánh sáng le lói từ sao trời chiếu rọi xuống một thân ảnh bồng bênh trên mặt hồ. Thân ảnh ấy phát xuất ngũ quang le lói, không mãnh liệt dữ dội, chỉ đủ nhìn thấy rõ khuôn mặt thanh tú, mái tóc dài đen tuyền óng ả. Hai tay kết Hoàn Hảo Ấn, toàn thân phủ bạch y đang nằm tĩnh lặng, bồng bênh trên mặt hồ. Nữ tử vừa đến nhẹ giọng hỏi thăm:

“Chẳng hay tôn huynh cho gọi tiểu muội đến đây hôm nay chắc hữu sự chi quan trọng chăng?”

Khi nghe thấy nữ nhân kia hỏi thăm, thân ảnh bạch y này chuyển mình ngồi thẳng lên, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, giữ tư thế thiền định Liên Hoa Tọa. Thanh âm trong trẻo, nhẹ nhàng thanh khiết lại vang lên làm sống động cả gian phòng.

“Tịnh Liên hiền muội này, mấy ngày qua khi ta bế quan tịnh luyện, Thủy Kính đã cho ta xem thấy nhiều điều kỳ lạ lắm!”

“Những điều Thủy Kính cho huynh xem... họa phúc thế nào ạ?”

“Chúng sinh... sắp xảy ra đại họa...”

“Đại họa ư...”

“Trước đó, bốn môn chúng ta đã xảy ra nhiều cuộc đại biến vô cùng...”

Nữ nhân kia chỉ lặng yên chờ nghe những điều người ấy nói, trên mặt nàng đã có chút biểu tình buồn bã.

“Vừa rồi, tại Lôi Âm Cung và Hoa Sơn Cung đều đã sinh biến, tuy nhiên thật may mắn là cả hai cung đều vượt qua đại nạn!”

Trong giọng nói của mình đã có một chút niềm vui, Tịnh Liên liền nói:

“Được tin như vậy mọi người cũng an tâm hơn phần nào. Huynh có thể cho mọi người biết hai cung đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cả hai cung đều có tà quái xâm phạm, Thánh Vũ Đạo Nhân của Lôi Âm Cung đã chuyển duyên sang Hoa Sơn Cung. Hoa Sơn Cung đã cảm hóa thu phục được Hắc Quả Phụ trong lần đại biến vừa rồi. Trong một ngày, Hoa Sơn Cung có thêm hai người nhập cung, lại độ duyên được hằng hà sa số chư âm linh do Hắc Quả Phụ kết duyên bấy lâu...”

Quả là điều đáng mừng phải không?”

“Vâng ạ! Hắc Quả Phụ vốn nổi danh là kẻ chuyên hấp thụ sinh khí của người khác để giữ mãi tuổi thanh xuân của mình, thế mà nay lại trở thành môn nhân trong Hoa Sơn Cung. Thật là kỳ tích!”

“Ta thấy... mục tiêu kế tiếp của tà quái chính là Tịnh Thủy Cung chúng ta đây hiền muội à!”

“Vâng... trước sau gì bọn họ cũng sẽ tấn công tất cả các cung, vậy chúng ta cần chuẩn bị tinh thần nghênh đón với các nguy cơ sắp tới sẽ ổn thôi tôn huynh nhỉ? Không chỉ riêng huynh, các vị Chương Cung khác chắc cũng đều đã biết đại họa sắp diễn ra phải không?”

“Đó là lý do tại sao ta mời muội đến đây. Ta đã thông báo đến mọi người về những gì cần chú ý trong thời gian này rồi. Riêng với bản cung, ta nhờ muội nhắc nhở các đệ muội khác dù chuyện gì xảy ra cũng phải luôn giữ vững tâm trí mình hướng về Thiên Đạo, cũng như cố gắng giải quyết các tai họa có thể xảy ra.

Nếu... tình hình thật sự nguy cấp, hãy gọi ta nhé!”

“Vâng! Muội hiểu huynh lo cho mọi người như thế nào mà. Nhưng đại sự của huynh thì huynh cũng phải hoàn tất đấy, đừng lo lắng cho xung quanh quá lại vác thêm gánh nặng lên vai mình huynh nhé!”

“Ừm... mọi việc trông cậy vào muội!

Chúng ta cùng cố gắng hết mình là được! Nhớ là đừng cố làm những việc quá sức mình đấy...”

“Vâng! Huynh yên tâm, muội biết tự lượng sức mà! Huynh còn điều chi dặn dò nữa không?”

“Ừm... thôi được rồi! Những gì cần thiết ta đã nói hết, mọi về nghỉ đi...”

“Vậy mọi xin cáo lui.

Huynh tiếp tục công phu của mình đi nhé!”

Tịnh Liên lặng lẽ quay gót rời phòng. Vị Chưởng Cung kia lại ngã người nằm xuống bỗng bênh trên mặt hồ...

Sáng hôm sau, tại Tịnh Pháp Đường của Tịnh Thủy Cung, trong buổi thiền trà sáng sớm hằng ngày, chư môn đệ trong cung đều tập hợp đông đủ. Tịnh Liên chủ tọa trong buổi đàm Đạo và cho mọi người biết đêm qua Chưởng Cung đã dặn dò những điều chi. Nàng ân cần nhẹ nhàng hỏi thăm mọi người:

“Về những điều ta vừa chuyển lời từ tôn huynh, chư hiền đệ, hiền muội có ai còn điều chi khúc mắc không? Xin mọi người tự nhiên giải tỏa!”

Một nữ nhân tuy có hơi ngập ngừng đôi chút, nhưng nàng cũng nhẹ giọng hỏi thăm:

“Hiền tỷ, vậy... chùng nào tôn huynh mới xuất quan? Nếu như... biến cố nguy hiểm xảy ra liệu có nguy hại gì đến việc bế quan của huynh ấy không?”

“Trong thời gian bế quan mà bị quấy phá tất nhiên là không hay rồi. Nhưng ta tin, dù cho có gì xảy ra, tôn huynh vẫn sắp xếp được thôi. Chúng ta cùng nhau giải quyết mọi sự cố ổn thỏa là được.

Mọi người chỉ cần định tâm, định trí, đừng lo nghĩ chi cả, hãy làm những gì ngày thường mình vẫn làm, chuẩn bị đối phó đại họa.”

“Vâng, muội hiểu rồi!”

Tiếng nói cười vui vẻ bên nhau lại xua đi bầu không khí ảm đạm lúc Tịnh Liên nói về những biến cố đã và đang diễn ra. Hương sen thoang thoảng lan tỏa khắp cung từ những đóa sen đủ các màu sắc làm mọi người lấy lại tinh thần, phấn chấn hẳn lên.

Ít hôm sau, trong buổi thiền trà ban sáng, khi mọi người đang đàm Đạo, bất chợt bầu trời tối sầm lại, mây đen cuồn cuộn kéo đến bao phủ khắp cả một vùng rộng lớn quanh Tịnh Thủy Cung. Dị khí xâm phạm nội cung, mùi thoang thoảng của hoa sen bị mùi xú khí lẩn át nặng nề. Từ giữa những đám mây đen cuồn cuộn ấy, một luồng ám khí phóng xuống cách Tịnh Thủy Cung chừng mười dặm. Liên sau đó, những tiếng gầm rú ghê rợn vang dội cả đất trời.

Tất cả môn nhân đang thiền định nơi Tịnh Pháp Đường đều biểu lộ thần sắc bất an, ngột ngạt khó chịu trước không khí ô nhiễm nặng mùi ác trược này. Tịnh Liên liền nhắc nhở mọi người:

“Chư hiền đệ muội cùng nhau thiết lập pháp giới tự bảo vệ mình tránh bị tà khí xâm nhập!”

Nói xong, song thủ nàng liền kết Pháp Giới Ấn. Thanh quang phát xuất mạnh mẽ, ngay sau đó nàng liền hô lớn:

“**Hồng Liên Trì Trận phát động!!!**”

Ngay sau đó, từ dưới mặt đất liền dâng lên một lớp thanh khí nhẹ nhàng, thanh quang chiếu sáng lấp lánh. Lớp thanh khí này như một dòng nước mát lạnh tinh khiết vô cùng, chớp mắt đã dâng lên chín tầng bao bọc khắp từ trong ra ngoài Tịnh Thủy Cung. Từ trong lớp thanh khí ấy, lại phát xuất những mầm cây, chồi non nhú lên và nhanh chóng phát triển thành những tầng lá sen, nụ sen to lớn cỡ chín tác. Các nụ sen này lại nhanh chóng thi nhau hé nở. Chẳng mấy chốc, khắp toàn bộ Tịnh Thủy Cung đã được bao phủ bởi muôn ngàn đóa hồng liên mãn khai thơm ngát. Mùi uế trọc không còn nữa, ám khí cũng tiêu biến.

Lúc này, mọi người đã bình tâm lại. Tịnh Liên liền dặn dò:

“Mọi người chia nhau ra bảo vệ Tịnh Pháp Đường và Nhược Thủy Hồ, đừng để xảy ra bất trắc kinh động tôn huynh. Ta đi điều tra xem vừa xảy ra chuyện gì!”

Vừa dứt lời, toàn thân Tịnh Liên thanh quang phát xuất mạnh mẽ. Từ dưới chân nàng xuất hiện hai đóa thanh liên nở rộ, nhẹ nhàng nâng thân ảnh

của nàng nhanh chóng bay đến nơi cột hắc khí vừa giáng xuống từ thiên không.

Trong khi ấy, môn nhân Tịnh Thủy Cung cũng chia nhau ra hai đoàn người bảo vệ Tịnh Pháp Đường và Nhược Thủy Hồ. Đoàn người vừa đến Nhược Thủy Hồ thì nhìn thấy Thủy Linh Vương với thân hình khổng lồ đang xòe hai cặp cánh của mình nằm bảo vệ phần mái vòm có giếng trời thông thiên giữa Nhược Thủy Hồ và ngoại cảnh. Chiếc đuôi khê vẫy nhẹ đong đưa theo làn gió, những bọt khí lấp lánh tung bay từng nhíp làm cho những ai từ xa nhìn vào đều cảm thấy như một dòng thác uồn lượn chảy từ trên đỉnh núi cao đang buông mình nhẹ nhàng trôi. Bên dưới là những đóa hồng liên mẫn khai cùng làn nước thanh khí xanh biếc, bên trên là Hộ Pháp Trấn Tịnh Thủy Cung với những bọt nước nhẹ nhàng lan tỏa ra từ khắp toàn thân, làm khung cảnh trước mắt các môn nhân thật vô cùng huyền bí.

Mọi người còn đang mãi miết ngắm nhìn Thủy Linh Vương, bất chợt nghe thấy một giọng nói hiền từ thanh nhẹ vang lên:

“Này chư hiền đệ muội, nơi đây đã có ta bảo vệ tôn huynh. Mọi người hãy yên tâm bảo vệ kết giới ở Tịnh Pháp Đường, trợ lực cho Chương Cung Tịnh Liên đối phó với tà quái!”

“Vâng! Bọn đệ đi ngay đây!”

Vừa nghe thấy Thủy Linh Vương nói vậy, các môn nhân đều nhanh chóng rời Nhược Thủy Hồ đến Tịnh Pháp Đường trấn thủ.

Lúc bấy giờ, Tịnh Liên cũng đã đến nơi cột hắc khí khi nãy vừa giáng hạ. Trước mắt nàng là cảnh tượng bi thương, cả một ngôi làng rộng lớn đã bị tà khí xâm nhập. Trong làng chẳng còn người nào khỏe mạnh, tất cả đều đã bị thâm tím đen toàn thân, nằm la liệt khắp nơi. Mọi sinh hoạt đều đã chấm dứt, cả ngôi làng như chìm vào giấc ngủ triền miên chẳng có ngày tỉnh dậy.

“Tại sao... lại thế này...”

Trước tình cảnh bi thảm ấy, nàng chẳng thể cảm lòng được, hai dòng nước mắt tuôn trào mãnh liệt.

Nỗi đau khổ tột cùng

Ngọt ngọt, chẳng thở nổi

Con tim quặn thắt như chết nghẹn...

Đầu óc điên cuồng hỗn loạn

Muốn khóc òa lên thật to nhưng cũng chẳng nên lời...

“Grừ... gràoooooooo...”

Đang trầm mình trong sự hỗn loạn của đau khổ tột cùng, Tịnh Liên chợt nghe thấy tiếng gầm rống từ xa xa đầy hung tợn.

“Là hấn u... Chính hấn đã gây ra cảnh này sao...”

Chẳng cần suy nghĩ nhiều, hai đóa thanh liên lại nở rộ đưa nàng lên không, nhắm hướng phát ra thanh âm ghê rợn đó bay đến. Từ trên không trung nhìn xuống có thể thấy rõ khối hắc khí của dị thú đang di chuyển rất nhanh, mùi xú uế tanh hôi và ám khí dày đặc vô cùng. Cây cối khô héo, cầm thú, sông suối đều tím đen, tử khí nặng nề lan tỏa suốt quãng đường từ ngôi làng bị trúng độc đến đây. Trông thấy dị thú đang di chuyển hướng về phía bờ biển, Tịnh Liên lo lắng vô cùng, nàng nhanh chóng giáng hạ trước mặt dị thú ấy ngăn chặn không cho nó tiến xa hơn.

Trước mặt Tịnh Liên là một thiềm thừ khổng lồ, toàn thân màu tím đen. Trên lớp da là những lỗ tròn nhỏ, từ đó phát tiết ra những luồng ám khí đen kịt, bốn chân nó lại tiết ra chất dịch lỏng màu tím đen. Luồng ám khí cùng chất dịch này chạm vào cỏ cây, sỏi đá, chim muông cầm thú đều bị trúng độc liền trở nên khô héo, khó thở, nằm tê liệt trên mặt đất.

“Cỗ Độc Thiềm to gan, sao lại bức hại chúng sinh! Hôm nay ta sẽ thu phục ngươi tại đây!”

Dứt lời, toàn thân Tịnh Liên thanh quang phát xạ rực rỡ, sáng lóa cả khu vực ấy. Song thủ của

nàng kết Hiệp Chương Ân, lâm râm niệm chú. Sau đó nàng nhẹ nhàng nâng song thủ lên cao khỏi đầu, từ từ giang xòe hai bàn tay lên song song với nhau. Nàng lại hô to, lần này thanh âm vang vọng khắp cả đất trời:

“Nhật Quang Chiếu Diệu!!!”

Tiếng hô vừa cất lên, những đám mây tà khí đang vần vũ khắp trời dần dần tiêu biến, len lỏi qua những đám mây bông bành trên không trung là mấy tia sáng vàng lấp lánh mỗi lúc một to rõ hơn. Ánh thái dương xuất hiện rạng rỡ, xua đi hết mọi tà khí hắc ám đang hoành hành nơi đây. Các loài sinh vật đã bị trúng độc cũng dần hồi tỉnh. Chúng sinh nhanh chóng rời khỏi chiến trường giữa Tịnh Liên với dị thú kia, để lại hai cao thủ đối mặt cùng nhau giữa trời đất rộng thênh.

Chương 8

CỔ ĐỘC THIÊM

Thiên không thanh khiết, bầu trời sáng trong, những đám mây mù độc khí đã tiêu biến hoàn toàn. Ánh nắng ấm áp bao phủ hai thân ảnh đang chuẩn bị tử chiến cùng nhau. Cổ Độc Thiêm nhìn thấy độc pháp của mình đã bị tiêu hủy hoàn toàn, hấn tức giận gầm lên:

“Grừ... gràooo... Ta sẽ biến ngươi thành bữa điểm tâm hôm nay của ta!!!”

Tiếng gầm khàn đục giận dữ nhuộm đầy tử khí vang lên đe dọa. Hấn vận khí, toàn thân biến thành màu đỏ tím. Hấn hít một hơi thật sâu, hai má phình to lên, rồi phun ra một luồng khói đen kịt về phía Tịnh Liên. Vì luôn ở trong tư thế sẵn sàng phòng ngự, nên Tịnh Liên nhẹ nhàng bay lên cao

tránh được luồng hắc khí ấy. Nàng vừa thoát hiểm, Cổ Độc Thiềm lại vươn cái lưỡi dài của mình chụp lấy người Tịnh Liên. Trong tình thế nguy nan ấy, nàng vẫn không nao núng, lại nhẹ nhàng đặt tay lên cái lưỡi đang quấn lấy mình. Ngay lập tức dị thú liền nhả nàng ra và rút lưỡi về.

“Gràooo... gràooo... grừ... g... g...”

Từ trong miệng hấn nhú ra một đóa sen băng tuyết đã làm hấn tê cóng miệng và cả thân hình mà không gằm rống được nữa.

“Đấy chính là Băng Liên Tuyết Hoa, một chân pháp mật truyền của Thủy Tinh Liên Hoa Tiên Tử nơi Thủy Tinh Liên Hoa Cung đã từng truyền thụ cho ta. Không ngờ hôm nay lại có chỗ diệu dụng với người... Chúng ta kết thúc ở đây được rồi nhé!”

Vừa nói xong, Tịnh Liên song thủ bắt Bảo Châu Ân, từ hai lòng bàn tay nàng liền xuất hiện một dải lụa màu xanh trong, nhẹ nhàng như làn nước biếc nơi mặt hồ phẳng lặng. Nàng khoác dải lụa về phía sau và nhẹ nhàng chuyển mình. Thân ảnh nàng múa từng bước uyển chuyển, không khí xung quanh khu vực này bỗng dung tươi mát lạ thường như có những hạt sương buổi sớm tinh mơ phát sáng long lanh, lấp lánh khắp nơi. Vũ điệu nhanh chóng kết thúc. Lúc này, khắp toàn thân Cổ Độc

Thiền đã được bao phủ bởi một lớp sương sáng lấp lánh ánh bạc tuyệt đẹp. Tịnh Liên song thủ kết Hồi Tâm Ấn và lâm râm niệm chú. Từ bên dưới chân di thú, một trận pháp Ngũ Hành xuất hiện với ánh thanh quang phát xạ rực rỡ, từ trận pháp đó phát xạ một luồng sáng ngũ sắc rực rỡ vô cùng.

“Nguy hiểm!!!”

Bất chợt một giọng nói vang lên, Tịnh Liên đang tập trung cao độ để thi triển đại pháp lại bị gián đoạn. Vừa nghe âm thanh trầm vang quen thuộc đó, nàng đã cảm thấy tê buốt, đau nhói nơi chân mình. Pháp trận thu phục di thú kia cũng dần tiêu biến, mùi xú uế lại xông lên ngọt ngào.

“Ha ha ha!

Thủy Tinh Vũ Khúc quả danh bất hư truyền! Hồi Tâm Ấn với Ngũ Hành Trận của người cũng lợi hại lắm Chương Cung à!

Nhưng đáng tiếc, hôm nay người sẽ phải vùi thân tại đây!”

Giọng nói đầy mùi sát khí vang lên phía sau lưng Tịnh Liên. Nàng quay lại, Thủy Long Thần toàn thân tím đen đã ngã quy xuống đất.

“Thủy Long huynh!!!”

Vừa thét lên kinh ngạc, nàng vừa cúi xuống đưa hai tay ra để thanh tẩy độc khí cho Thủy Long Thần. Nàng nói thật to vang vọng cả không trung:

“Các người thật hèn nhát, sao không xuất đầu lộ diện? Chỉ giỏi đánh lén người khác thôi sao?”

Liên ngay sau đó, ba thân ảnh hắc y xuất hiện bên cạnh dị thú, tà khí phát ra dày đặc.

“Tam Độc Phu Nhân!!!”

Tịnh Liên vừa nhìn thấy ba thân ảnh nữ tử toàn thân phủ hắc y với ám khí dày đặc đã nhận ra ngay.

“Chính thị bọn ta! Ha ha ha...”

Cả ba cùng cười đắc ý đồng thanh trả lời. Tịnh Liên dù bị thương, nhưng với tinh thần mạnh mẽ của mình, nàng vẫn quyết tâm chiến đấu với bọn tà quái:

“Các người giỏi lắm! Những gì các người gieo rắc cho chúng sinh, hôm nay ta sẽ phá tan âm mưu nham hiểm của bọn ngươi!”

Vừa nói xong, Tịnh Liên toan đứng dậy, nhưng nàng cũng ngã quy xuống. Đôi chân nàng giờ đây đã tím đen và hoàn toàn không còn theo ý muốn của nàng nữa. Một người trong bọn họ liền nói:

“Thân mình chết đến nơi mà còn lớn tiếng!

Hôm nay Tịnh Thủy Cung sẽ phải thảm sầu bi thương đây! Ha ha ha!”

Trước tình thế vô cùng nguy cấp ấy, Tịnh Liên liền hô to:

“Thủy Long hồi cung! Điều Ngự hiện thân!”

Ngay lập tức Thủy Long biến thành luồng thanh quang tiêu biến vào không trung. Cũng cùng lúc ấy, một quang sáng xanh lấp lánh khác xuất hiện trên không trung trước mặt Tịnh Liên. Quang sáng ấy nhanh chóng hiện nguyên hình là một Linh Thú đầu chim thân cá, bay lơ lửng trên không trung. Linh Thú ấy kêu lớn:

“Các người chỉ giỏi đánh lén! Hãy đỡ Lam Toàn Phong của ta đây!”

Điều Ngự vừa xuất hiện, liền quấy mình trên không trung. Ngay sau đó gió nổi lên cuộn cuộn tạo thành một cơn lốc vòi rồng cuốn cả bọn Tam Độc và dị thú kia vào trong. Gió cuốn mỗi lúc một mạnh, cát đá bay mịt mù. Từ lúc triệu hoán Điều Ngự xuất hiện, Tịnh Liên tận dụng thời gian vị Linh Thú ấy giữ chân nhóm Tam Độc để vận khí, song thủ kết Hoa Sơn Ấn giúp tự hồi phục vết thương của mình. Điều Ngự sau khi thi triển công pháp liền nhắc Tịnh Liên:

“Tịnh Liên tử mau băng hóa họ lại, rồi ta thu phục bọn họ!”

“Băng Liên Tuyết Hoa!”

Một tay Tịnh Liên vẫn giữ Hoa Sơn Ấn, một tay chạm nhẹ xuống mặt đất tạo thành Xúc Địa Ấn. Ngay chỗ nàng ngồi liền phát xuất luồng bạch quang cùng lãnh khí mạnh mẽ. Từ chỗ tay nàng

chạm đất, mặt đất liền băng hóa và nhanh chóng lan tỏa ra, tạo nên một đường thẳng dài trắng xóa bởi những hoa sen tuyết trắng nở rộ. Những đóa tuyết liên ấy lan nhanh đến chỗ cột gió lốc đang cuốn bọn Tam Độc.

Roạt... xoẹt... roẹt!

Ầm ầm... uỳnh!

Ào... ào... rì rào!

Hàng loạt tiếng nổ vang lên. Trong chớp mắt, một hoa sen khổng lồ với tầng tầng lớp lớp những cánh hoa băng tuyết được hình thành ngay tại vị trí cột gió lốc.

Gió ngừng thổi.

Cát đá không còn tung bay mù mịt.

Không gian lặng thinh.

Mọi biểu tình của vạn loại nơi đây cũng đều im bật...

Trong khi ấy, nơi Nhược Thủy Hồ, có một thân ảnh vẫn đang dõi theo Thủy Kính để quan sát các diễn biến của cuộc chiến giữa môn nhân Tịnh Thủy Cung với nhóm Tam Độc. Bất chợt vị ấy thở dài lo lắng:

“Đã sắp bắt đầu rồi... Thủy Linh Vương à, chúng ta đi thôi!”

“Ừm, ta đã sẵn sàng!”

Mây đen lại một lần nữa kéo đến ngùn ngụt trên bầu trời bao quanh khu vực Tịnh Thủy Cung. Sấm chớp liên hồi như đe dọa, như giận dữ. Trước mắt mọi người, có điều gì đó hệ trọng sắp xảy ra...

Tại chiến trường giữa môn nhân Tịnh Thủy Cung cùng nhóm Tam Độc, không khí lạnh băng, im lìm đang ngự trị nơi đây bỗng chốc trở nên thay đổi dị thường. Từ hoa sen băng tuyết khổng lồ đang bao trùm bọn Tam Độc, những tia xích quang, tử quang và lam quang dần dần phát xạ. Ngay trung tâm hoa sen ấy, một cột tử quang bộc phát mạnh mẽ phóng thẳng lên không trung. Bầu trời chẳng mấy chốc đã nhuộm màu tím thẫm, không khí bị bao trùm bởi những luồng sát khí để ngọt ngào, đầy dẫy sự đe dọa.

Bùm... âm âm... xoẹt!

Hàng loạt tiếng nổ long trời lở đất vang lên, sấm chớp rền vang. Hoa sen khổng lồ tan vỡ thành từng mảnh vụn, những mảnh vỡ băng tuyết bắn tung tóe làm lạnh băng cả một khoảng đất rộng lớn quanh đó. Giữa trung tâm cái hố to do vụ nổ gây ra, thân ảnh của bọn Tam Độc dần dần hiện rõ trong làn hơi sương, khói bụi âm u ảm đạm.

Cổ Độc Thiềm khi này giờ đây trông hung tợn hơn, cổ quái hơn trước đó bội phần. Toàn thân dị thú trở nên to lớn, cao cỡ mười thước hơn. Nơi cổ

mọc ra thêm năm đầu rấn, được chia đều quanh gáy, phì phò phun những làn khói ngũ sắc. Móng vuốt của dị thú cũng trở nên to dài, sắc nhọn hơn. Ngay chỗ phân đuôi, giò đây đã là một cái đuôi được bao phủ bởi những mảnh vảy cứng cáp, có một cái vòi nhọn ở cuối trông giống cái kim châm của một con bọ cạp khổng lồ. Âm khí của dị thú giờ đây đã phủ kín cả khu vực này, khắp nơi đều ngọt ngào khó thở.

Trước tình cảnh đó, Tịnh Liên hiểu rằng bản thân không thể nào đương cự nổi vì vết thương đang mang trên mình. Linh lực của nàng đã cạn kiệt qua các pháp trận tuyệt đỉnh vừa thi triển.

“Khà...”

Còn đang tính đường rút lui để bảo toàn lực lượng, dị thú hung tợn kia đã phun một luồng khói đen kịt về phía Tịnh Liên, hiểm nguy vô cùng.

“Băng Tinh Phòng Hộ!”

Tịnh Liên tuy đang bị thương nhưng vẫn kịp thời vận dụng chút khí lực còn lại của mình tạo nên một bức tường băng tuyết trước mặt, chống đỡ được luồng khí đen nguy hiểm kia. Nhưng luồng khí đen ấy mỗi lúc một dày đặc hơn, dần dần xâm chiếm lần át lớp băng tuyết ấy.

Rắc...

Bức tường băng tuyết vỡ tan, luồng ám khí xông thẳng đến nhóm Tịnh Liên. Tưởng chừng khó tránh khỏi kiếp nạn lần này, nhưng may thay một giọng nói quen thuộc vang lên giữa không trung:

“Hiền muội đừng lo, đã có ta ở đây!”

Tiếng nói ấy chưa dứt, luồng ám khí đen kịt kia đã bị đẩy lùi lại bởi một luồng nước xoáy từ trên không trung phóng xuống cản phá.

“Sao sư huynh lại đến đây, vẫn chưa đến thời khắc huynh xuất quan mà!”

Tịnh Liên vừa mừng rỡ nhưng lại không giấu được nỗi ngạc nhiên có chút phần lo lắng khi nhìn thấy hình bóng quen thuộc từ không trung giáng hạ xuống trước mặt mình.

“Lúc này ta chưa ra thì còn đợi đến bao giờ nữa. Ha ha ha...”

“Thánh Thủy Đại Thần Y! Thánh Thủy Chưởng Cung!

Không ngờ nhị vị đều có mặt ở đây cả. Anh hùng cứu mỹ nhân thật đúng lúc nhỉ... hay là các ngươi cũng chơi trò đánh úp giống bọn ta! Ha ha ha!”

Bọn Tam Độc vừa nói vừa cười giọng điệu mỉa mai xem thường người của Tịnh Thủy Cung.

“Chúng ta đường đường danh môn chánh phái, không bao giờ phải giở thủ đoạn đánh lén kẻ khác.

Các người ỷ đông hiếp yếu thì có gì hay mà lớn tiếng cười ở đây? Hôm nay các người sẽ được biết uy nghiêm chân thật của Tịnh Thủy Cung!”

Vừa nói trong vẻ ung dung tự tại với bọn Tam Độc, Thánh Thủy liền quay sang Tịnh Liên:

“Hiền muội cùng Điều Ngự mau lui về sau yểm trợ, hãy để bọn chúng cho ta!”

Dứt lời, Thủy Linh Vương liền hóa thân thành một dòng nước trắng sáng lấp lánh cuốn lấy Tịnh Liên cùng Điều Ngự lui về sau vài trượng, nhường chỗ trống cho Thánh Thủy cùng bọn Tam Độc quyết đấu. Song thủ Thánh Thủy lúc này kết Hiệp Chương Ấn, miệng lâm râm niệm chú. Trong tích tắc, Thánh Thủy liền hô lớn:

“Linh Quang Thánh Vũ Trận phát động!”

Từ thân hình của Thánh Thủy, một cột sáng ngũ sắc phóng lên không trung. Cột sáng này nhanh chóng lan rộng ra bán kính khoảng chín trượng, bao phủ luôn cả nhóm Tịnh Liên phía sau lẫn nhóm Tam Độc ở đối diện mình. Trên không trung khu vực của cột sáng, những vầng mây ngũ sắc liền xuất hiện. Các chùm bạch quang, hồng quang, thanh quang, kim quang, tử quang phát xuất chói lọi từ không trung chiếu xuống mặt đất, tạo nên cơn mưa ngũ sắc linh diệu vô cùng tuyệt đẹp.

Lúc ấy, bọn Tam Độc cùng dị thú hung hãn rất khó chịu trước ánh sáng kỳ diệu có năng lực thanh tẩy độc tính và ám khí của pháp trận này. Cùng lúc đó, Tịnh Liên đang bị trọng thương cũng nhanh chóng hồi phục sinh lực lẫn linh lực. Mọi người đã phấn chấn hẳn lên, sáng khoái tinh thần để quyết đấu một trận chiến sinh tử bảo vệ cho dân làng khu vực này thoát khỏi tay bọn tà ác. Bọn Tam Độc thấy đối thủ lần này quá mạnh, nên quyết định dùng đến những tuyệt kỹ tất sát của mình nhằm tiêu diệt đối thủ nhanh gọn lẹ. Bọn chúng nhìn nhau, khễ gật gù thì thầm:

“Tam Độc Chưởng!!!”

Dứt lời, cả ba thân ảnh liền biến mất. Mọi người chỉ kịp nghe thấy tiếng gió rít bên tai vù vù. Liền đó nhìn thấy trước mặt, sau lưng và trên đầu của Thánh Thủy đã có ba bóng đen xuất hiện. Cả ba bóng đen ấy giờ bàn tay đầy móng vuốt đánh thẳng vào ngay ngực, sau lưng và trên đỉnh đầu của Thánh Thủy.

Roẹt roẹt! Ào ào!

Hắc khí bắn ra tung tóe, thân ảnh của Thánh Thủy dần dần thâm đen, ngã quy xuống đất.

“Ha ha ha... Chưởng Cung cũng chẳng phải là đối thủ của độc chiêu Tam Độc Chưởng mà bọn ta dày công nghiên cứu tập luyện bao năm qua!”

Cả bọn đắc ý, phá lên cười ngạo nghễ trước thi thể thâm đen của Thánh Thủy đang nằm dưới chân mình.

“Các người cười gì thế? Nhìn kỹ lại dưới chân mình xem!”

Một giọng trầm ấm vang lên phá tan sự đắc ý của bọn Tam Độc. Chúng ngạc nhiên nhìn xuống chân thì thân thể của Thánh Thủy cũng tan biến thành bọt nước. Bọn chúng hết hoảng, liền phi thân quay lại chỗ dị thú hung tợn kia đề phòng sự phản công bất ngờ. Giọng nói trầm ấm kia lại vang vọng bên tai của chúng, lần này nghe rất gần và thật rõ:

“Cổ Độc Thiềm!

Không ngờ vị Linh Thú ngũ vùi trong lòng Tử Trạch ở Cô Độc Đảo từ thời Thượng Cổ đến nay lại bị các người đánh thức gây hại cho chúng sinh!”

Bọn chúng kinh ngạc nhìn về phía phát ra tiếng nói, chúng thật sự kinh hãi khi nhìn thấy thân ảnh của Thánh Thủy đang ngồi trên lưng dị thú, nhưng nhân dạng lúc này đã thay đổi hoàn toàn. Gương mặt thanh tú trẻ trung đang nở một nụ cười hàm tiếu, tựa như nước hồ gợn sóng trước làn gió nhẹ thoảng qua. Mái tóc đen huyền giờ đây đã biến thành màu xanh da trời lấp lánh những đốm sáng trắng đang xõa dài, buông ra như dòng thác nước nhẹ nhàng lung lay theo gió. Phần thân dưới là một

chiếc đuôi cá màu xanh biển có những chiếc vảy to sáng lấp lánh với vây đuôi dài lả lướt.

Si Tình Phu Nhân gương mặt ửng đỏ thốt lên:

“Mỹ nam tử... chàng thật tuyệt...”

Sân Hận Phu Nhân liền quát:

“Sao ngươi có thể thoát được Tam Độc Chưởng với tốc độ quỷ khóc thần sầu, vô cùng tàn độc của bọn ta? Hừ!”

“Ha ha ha... Các người đã quên là đang ở trong pháp trận do ta thiết lập sao?”

Trong pháp trận này, khắp nơi nơi đều có hơi nước. Hễ nơi nào có nước, ta đều có thể ẩn thân bằng phép Động Thủy. Còn thân ảnh các người đánh trúng là phân thân được hình thành từ bọt nước ta tạo ra khi nhìn thấy các người biến mất. Tốc độ của các người quả là đáng nể phục, nhưng dù nhanh cách mấy, vẫn không thể so với cảnh giới của Tịnh được!”

Thánh Thủy điềm tĩnh giải thích sự thất bại của bọn họ. Tham Quyền Phu Nhân liền hỏi tiếp trong sự kinh ngạc:

“Ngươi... Thật ra ngươi rốt cuộc là ai? Sao lại có thể hóa thân dị dạng thế này?”

“Này phu nhân kia, sao lại gọi là dị dạng?”

Đây là hiện thân Thủy Thiên Sứ nhân ngư dạng, sứ giả của trời, đất và biển. Hãy vui mừng vì các

người là những người đầu tiên được nhìn thấy pháp thân này của ta khi vừa xuất quan đây!”

Thái độ ung dung hòa nhã của Thánh Thủy càng làm cho bọn Tam Độc tức giận hơn, họ lại quát:

“Cổ Độc Thiềm! Mau tiêu diệt hắn!!!”

“Hừ... Các ngươi không phải nhắc! Grừ grừ!!!”

Vừa dứt lời, chiếc đuôi với kim độc của dị thú quất về phía Thánh Thủy. Vị đạo nhân ấy nhẹ nhàng tránh sang một bên và bay lên không trung. Lúc này, phía sau lưng của Thánh Thủy phát sáng lấp lánh. Mọi người nhìn kỹ lại thì thấy đó là một đôi cánh mỏng được hình thành từ những hạt sương long lanh, những giọt nước xanh nhẹ điểm xuyết làm tăng thêm vẻ huyền bí, dịu dàng. Đôi cánh dang rộng ra, nâng người Thánh Thủy tự do bay lượn trên không trung.

“Grừ... Hình dạng nguyên thủy của Thủy Thiên Sứ sao, ngươi khá lắm!”

Vừa gầm gừ tức giận, Cổ Độc Thiềm liền rùng mình, toàn thân dị thú biến thành màu đỏ tím, một làn khói tím lam bao phủ khắp toàn thân, nhanh chóng lan rộng ra khắp cả pháp trận. Khi làn khói tan biến, mọi người không khỏi kinh hãi trước hăng hà sa sớ độc trùng như ong, nhện, rắn, cóc, bọ cạp, rít... đang bò lúc nhúc, bay lượn hỗn loạn khắp nơi. May thay bọn chúng không thể chui ra khỏi kết

giới trận pháp Linh Quang Thánh Vũ, nếu không thì chúng sinh sẽ gặp nguy hiểm dường nào.

Lúc này, nhóm Tịnh Liên đã được các hoa sen băng tuyết bảo vệ. Thánh Thủy lơ lửng trên không trung, hễ có con ong độc nào bay đến gần liền bị màn nước bao quanh Thánh Thủy làm ướt cánh rơi xuống đất. Cả hai bên đều bất phân thắng bại, chiến không được, lui cũng không xong.

Bỗng nhiên bầu trời tối sầm lại, cuồn cuộn trong gió mùi sát khí nồng nặc, một vòng xoáy đen xuất hiện giữa bầu trời. Từ vòng xoáy đen ấy, một thân ảnh hắc y với dải lụa tung bay phấp phới quanh người. Hắc y nhân này từ từ hạ xuống bên cạnh Tam Độc và chậm rãi nói:

“Tam vị phu nhân, Đại Đế biết chư vị đang gặp rắc rối nên lệnh cho ta đến trợ lực một tay!”

Si Tình Phu Nhân vô cùng mừng rỡ:

“U Vương công tử, tỷ muội bọn ta đang muốn kết thúc sớm trận này mà chưa tìm được giải pháp. May thay ngài đến thật đúng lúc!”

“Phu nhân chớ khách sáo! Với tình giao hảo của chúng ta hàng ngàn năm qua, chuyện này chẳng đáng là gì cả!”

“Ngài có cao kế gì để chiến thắng bọn chúng với tình hình này?”

Sân Hận Phu Nhân nhẹ nhàng hỏi U Vương.

“Xin chur vị an tâm! Bồn vương phá pháp giới này trước đã!”

Dải lụa trên người U Vương liền rung động mạnh mẽ, nó biến ra thật to và dài, bay vút lên không trung, đan kết lại với nhau hết lớp này đến lớp khác, che phủ toàn bộ khu vực kết giới. Các đám mây ngũ sắc không thể tỏa hào quang xuyên qua lớp dải lụa hắc ám dày đặc này, chẳng mấy chốc pháp trận Linh Quang Thánh Vũ đã trở nên vô hiệu, trời đất tối sầm lại. Thánh Thủy liền bay đến chỗ nhóm Tịnh Liên nhắc nhở:

“Mọi người thận trọng!”

U Vương pháp lực uy dũng vô cùng, chỉ trong chớp mắt đã xâm nhập và phá vỡ pháp trận của ta.”

Tịnh Liên bước tới vài bước, nàng vỗ tay mấy tiếng rồi nói lớn:

“U Vương uy danh vang chấn thiên hạ hôm nay mới được diện kiến! Chỉ trong nháy mắt đã phá vỡ trận pháp của tôn huynh ta! Bội phục! Bội phục!”

Nhưng hôm nay, Tịnh Thủy Cung nhất định không để các người gây hỗn loạn chúng sinh thêm nữa!”

“Tịnh Liên cô nương quá khen.

Các ngươi tự xưng mình là danh môn chánh phái, nào là chiến đấu vì chính nghĩa, vì tình yêu và công lý. Ấy thế mà không lo bắt bọn độc trùng đã

chạy thoát ra ngoài khi kết giới vừa biến mất, lại còn ở đây tán dương kẻ thù sao? Ha ha ha...”

U Vương cười đắc ý mĩa mai nhìn mọi người. Với hắn, những người có mặt tại đây có lẽ chẳng đáng để hắn bận tâm khi hắn dễ dàng phá tan pháp trận đã thành danh của Chuông Quản Tịnh Thủy Cung Thánh Thủy Đại Thần Y.

Chương 9

Huyền Vũ

U Vương xuất hiện xâm nhập vào kết giới Linh Quang Thánh Vũ Trận và nhanh chóng phá giải kết giới chỉ với bảo bối của hắn là dải lụa hắc ám tung bay phấp phới quanh người. Các độc trùng do Cổ Độc Thiềm đã triệu tập đến trong chớp mắt cũng đã thoát ra ngoài, nguy hại cho chúng sinh vô cùng. U Vương nhìn thấy nhóm người của Tịnh Thủy Cung vẫn không tỏ vẻ gì lo lắng, vẫn bình thản ung dung thì mỉa mai chê trách mọi người chẳng xứng đáng là danh môn chánh phái trên giang hồ.

Lúc bấy giờ, Tịnh Liên mỉm cười nhẹ nhàng đáp lời U Vương:

“Ý tốt của công tử, bản nữ xin đón nhận. Công tử nhìn kỹ lại xem độc trùng đang ở đâu thế?”

Bọn Tam Độc, Cổ Độc Thiêm cùng U Vương nhìn quanh, quả thật là không nhìn thấy bóng dáng của các độc trùng đâu nữa, chỉ còn nghe tiếng rít rít nhỏ nhoi khê kêu lên từ phía xa xa. Còn đang ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đã xảy ra với bọn độc trùng, Thánh Thủy lại lên tiếng:

“Khi pháp trận của ta vừa bị phá giải, Tịnh Liên đã lập tức thi triển Bách Hoa Đồng Khai, hoa cỏ xung quanh kết giới đều nở rộ lên to lớn và bắt giữ bọn độc trùng trong các đóa hoa mãn khai ấy cả rồi. Các người nghĩ là chúng ta khinh suất dễ dàng để các người gây nhiễu loạn chúng sinh sao?”

Bọn Tam Độc đều rất tức giận, nhưng hiện giờ bọn họ cũng chưa biết phải làm sao dứt điểm được trận đấu này, cả hai bên đều nhìn nhau và chờ đợi những biểu tình, động tĩnh nhỏ nhất từ phía đối phương.

Mưa gió vẫn vũ không còn nữa.

Không gian lặng im.

Từng ánh mắt nhìn nhau chẳng hề khinh suất...

Trong khoảng không gian lặng im đến ngột ngạt ấy, bên nhóm Tam Độc bất ngờ bộc phát khí lực, lần này sát khí tỏa ra mạnh mẽ dữ tợn, làm rung chuyển cả mặt đất. Sát khí ấy lại bốc lên nghi ngút

tạo nên những đám mây u ám dày đặc trên không trung. Bên nhóm người Tịnh Thủy Cung cũng đồng phát lãnh khí chế ngự sát khí kia, hai bên đấu khí lực làm chấn động cả đất trời.

Một chốc sau, U Vương thấy hai bên bất phân thắng bại liền nâng thân mình lên không trung khoảng một trượng, hấn lâm râm niệm chú và múa vài đường hết sức điêu luyện. Liền đó, từ bầu trời u ám, vô số những khuôn mặt dị hợm, dữ tợn dần dần lộ ra, mỗi lúc một rõ và nhiều. Các khuôn mặt tà quái ấy rời khỏi những đám mây, bay tụ họp xung quanh U Vương theo từng động tác của hắn. U Vương múa những động tác khu tay về phía nhóm người Tịnh Thủy Cung, tức thì các u linh này đồng loạt ào ạt lao tới tấn công mọi người. Mọi người đều tập trung tinh thần cao độ đấu khí với nhóm Tam Độc. Vì vậy, khi u linh tấn công, mọi người đều né tránh một cách dễ dàng. Trong lúc môn nhân Tịnh Thủy Cung đang né tránh các u linh tấn công, sát khí tại đấu trường dâng lên cuộn cuộn, U Vương giơ cao tay phải lên và hô lớn:

“U Linh Hợp Thể!”

Ngay lập tức, những khuôn mặt quái dị còn đang vờn vũ xung quanh hắn liền tụ lại phía bên trên lòng bàn tay phải của hắn và biến thành một con dơi đen khổng lồ dữ tợn. Cự linh ấy có cặp mắt

đỏ ngầu, trên miệng là cặp răng nanh nhọn hoắc lòi ra ngoài, tứ chi đều có những móng vuốt sắc nhọn. Nó vỗ đôi cánh to khỏe trên không trung chờ đợi lệnh của U Vương.

“U Linh Cự Bức! Mau tiêu diệt hết bọn người bên Tịnh Thủy Cung cho ta!!!”

Vừa nói, U Vương vừa chỉ tay về phía nhóm Tịnh Liên và Thánh Thủy với vẻ mặt hết sức đắc ý.

“Rít... rít...”

Con doi hắc ám được lệnh, liền kêu lên mấy tiếng, phát ra luồng sóng âm mãnh liệt tấn công nhóm người Tịnh Thủy Cung. Vì đang đối phó với bày u linh vằn vữa khắp nơi, mọi người bị luồng sóng âm kia phát trúng khiến đầu óc choáng váng, trong đầu nghe hàng vạn âm thanh rùng rợn.

Tiếng kêu gào thảm thiết

Tiếng cười ma quái

Tiếng la hét thất thanh trong tuyệt vọng

Tiếng kim loại va chạm nhau dữ tợn

Hỗn loạn...

Nhóm người Tịnh Thủy Cung đang chìm trong sự rối loạn của thanh âm vừa được con doi hắc ám kia phát ra, nên phải định thần để không bị chi phối bởi sóng âm hắc ám kia, vừa phải né tránh những đòn tấn công của đám u linh nên chẳng thể phòng bị thêm nữa. Tham Quyền Phu Nhân liền rút từ

trong tay áo mình ra một thanh bảo kiếm sắt bén màu đen, tay phải phóng thẳng bảo kiếm lên không trung, tay trái bắt Kim Cang Ấn đặt ngang ngực. Phu nhân ấy miệng lâm râm niệm chú, sau đó hô lớn:

“Vương Quyền Kiếm Trận phát động!”

Thanh bảo kiếm liền phát ra hắc khí dữ dội, sau đó kêu răng rắc, tách mình biến hình thành ba cây, từ ba cây lại biến thành chín cây, chín cây lại hóa thành hai mươi bảy cây, hai mươi bảy cây lại hóa thành tám mươi một cây. Tám mươi một thanh kiếm lơ lửng trong không trung nhanh chóng bay thành vòng tròn trên không bao vây lấy nhóm người Tịnh Thủy Cung. Tham Quyền Phu Nhân lại đưa tay phải đang giơ lên tự nãy giờ vẫy mạnh xuống, hô to:

“Vạn Kiếm Tuyệt Diệt!”

Tất cả những thanh kiếm đang bay lơ lửng trên không trung đều lấy mục tiêu là nhóm người Tịnh Thủy Cung xé gió lao xuống.

Roẹt roẹt xẹt...

Ầm ầm!

Những tiếng nổ long trời lở đất vang lên, khói bụi mù mịt.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Cuối cùng cũng đã kết thúc! Các người chẳng thể nào thoát được Vạn Kiếm Tuyệt Diệt của ta!

Ha ha ha...”

Tưởng rằng đã tiêu diệt được toàn bộ kẻ thù bởi đòn tất sát vừa rồi, cả bọn Tam Độc đều cười lên đắc ý với những tràng cười khoái trá.

Nhưng niềm sung sướng của bọn họ chẳng được dài lâu. Gió bụi tan biến, trước mắt họ là một cái mai rùa đen tuyền khổng lồ đang lơ lửng trên không trung nơi nhóm người Tịnh Thủy Cung đứng. Sững sờ trước hiện tượng vừa xảy ra, bọn Tam Độc lại thất kinh khi mặt đất bắt đầu rung chuyển, càng lúc càng dữ dội. Ngay tại khoảng giữa chiến trận của hai bên, mặt đất nứt ra, một cột bạch quang phát xạ, nhanh chóng lan rộng, đất đá bay khắp nơi trong không trung.

Ầm ầm...

Um...

Những tiếng nổ vang lên chấn động đất trời, một thân ảnh to lớn, hùng vĩ dần dần hiện rõ trong cột ánh sáng ấy. Nhóm người Tịnh Thủy Cung mừng rỡ khi đồng môn đến vừa kịp lúc. Thủy Linh Vương liền nhẹ nhàng chào hỏi:

“Huyền Vũ đại huynh đến thật kịp lúc, xin đa tạ!”

“Lần này bọn họ đông quá. Ta đến giúp chư huynh đệ một tay, xin đừng khách sáo.”

Huyền Vũ cũng chậm rãi đáp lời. Lúc này, cột bạch quang đã tan biến, thân tướng Huyền Vũ lộ rõ là một lão rùa khổng lồ, ở đầu có những phiến gai đá to lớn, tua tủa trông giống như đầu rồng. Trên lưng là chiếc mai đen tuyền, có những mảnh băng đá tinh khiết nhô lên cao. Cuốn quanh thân là một cựa xà đen tuyền, trên đầu có cái mào to màu đỏ hồng xen lẫn trắng như đóa sen mãn khai. Ở đuôi cựa lại có thêm một chùm bạch mao điểm tuyết, làm tăng thêm nét duyên dáng của cựa xà này. Nhìn hình tướng nguyên thủy của Huyền Vũ vừa oai dũng uy nghi, nhưng cũng vừa đẹp đẽ dịu dàng vô cùng, quả không hổ danh là một trong Thập Đại Hộ Pháp Trấn Cung của Cửu Thiên Cung.

Cổ Độc Thiềm nhìn thấy vị Linh Thú vừa xuất hiện, biểu tình phần nộ vô cùng, gầm lên thật to:

“Gừ... gào...”

Người đã theo hộ trì cho Cửu Thiên Cung ư? Mấy ngàn năm trước, cũng vì người mà ta phải ôm hận, tủi nhục ngủ vùi hàng ngàn năm trong cô độc lạnh lẽo.”

“Cổ nhân...”

Hiền hữu sai rồi, chuyện xảy ra mấy ngàn năm trước... ta vạn bất đắc dĩ mới phải phong ấn linh

lực của hiền hữu. Nếu không, e rằng giờ đây hiền hữu cũng chẳng còn đứng đây trách cứ ta.”

Huyền Vũ chậm rãi đáp lời, liền đó Huyền Xà bên cạnh cũng nhẹ nhàng thuyết phục:

“Cổ Độc Thiềm, xin huynh bình tâm. Ta và Huyền Quy huynh đã hợp thể từ sau trận quyết chiến năm xưa, giữa hai huynh giờ đây cũng chẳng còn điều chi khúc mắc nữa.

Huynh hãy tỉnh ngộ, quay về nẻo Chánh Đạo!”

“Hừ! Lại Chánh Đạo và Ma Đạo?

Sao muội luôn đặt nặng vấn đề đó vậy?”

“Huynh sai rồi. Bọn Tam Độc gieo biết bao đau khổ cho chúng sinh, huynh lại tiếp tay làm cho thiên sâu địa thảm. Khi phải chứng kiến chúng sinh quần quai đau đớn khổ sở, lay lắt, sống không được chết không xong vì độc phát hoành hành, huynh có thể an lòng đặng chăng?”

“Tam Độc Phu Nhân đây đã lặn lội đến tận Tử Địa khai mở phong ấn cho ta suốt mấy ngàn năm qua. Cảm kích nghĩa khí ấy, ta giúp họ có gì là sai?”

“Huynh đem sinh mệnh của chúng sinh làm sự đáp lễ cho nghĩa khí, có thể tự hào được sao? Huynh muốn trở thành tinh quái bị cấm phần khắp trong Thiên Địa sao?”

“Huyền Xà muội... nay đã theo Huyền Vũ, ta còn chi để luyện tiếc nữa!

Nhưng hôm nay... mỗi thù phong ấn ta năm xưa, nhất định ta phải đòi lại, quyết phân cao thấp một phen cùng Huyền Vũ!”

Vừa nói, Cổ Độc Thiềm cũng vừa bước lên phía trước. Hai mắt đỏ ngầu, toàn thân tím đen và phát ra sát khí, độc khí ngọt ngạt cả vùng.

“U Linh Loạn Vũ cùng Tử Địa Âm Ba, hãy mau phát động!”

U Vương nhân cơ hội mọi người đang thiết chiến, chuẩn bị một trận đấu mới nên mất cảnh giác liền sai bọn u linh cùng U Linh Cự Bức tấn công mọi người.

U Linh vắn vũ đen trời
Tử Địa kêu gào thảm thiết
Màu u ám ảm đạm bao trùm
Đau khổ, tuyệt vọng, oán thù
Dồn dập liên hồi...

Lần này mọi người đều đã định thần tĩnh tâm cho nên những âm thanh ghê rợn kia không làm gì được nữa. Thủy Linh Vương toàn thân phát bạch quang cùng thanh quang rực rỡ, chói lọi xua tan bóng tối đang bao trùm chiến trận này. Chỉ một cái vẩy cánh, vị Linh Thú ấy đã nhanh như một mũi

tên xé gió, nhẹ nhàng bay từ nhóm người Tịnh Thủy Cung lao thẳng vào U Linh Cự Bức.

Ầm ầm ầm...

Um... um...

Roẹt... Rào rào... rì rào... rì rào...

Mọi thanh âm đều im bật.

Lặng yên...

Tiếng sóng vỗ rì rào

Tiếng thủy triều cuộn cuộn tuôn chảy

Bọt nước dâng cao

Thanh khí dịu mát

Khi thủy triều tan biến

U Linh Cự Bức chẳng còn giữa không trung

U Linh Loạn Vũ cũng không còn nữa

Thanh tẩy hoàn toàn...

Thủy Linh Vương vừa tấn công vào con dơi đen khổng lồ, vừa thi triển tuyệt pháp Đại Hồng Thủy để thanh tẩy hết U Linh ám khí đang vẩn vù lao về phía mọi người. Cả bọn Tam Độc đều thất kinh vì uy lực của Thủy Linh Vương. Lúc bấy giờ, dải lụa đen từ trên không trung lao xuống cuốn cả bọn lại.

“Chuyện gì thế U Vương điện hạ?”

Si Tình Phu Nhân liền hỏi khi nhìn thấy U Vương cũng đang đứng trong vòng xoáy của dải lụa với mấy tỷ muội bọn họ.

“Mau trốn thôi!

Cả đám Chưởng Cung cùng Đại Hộ Pháp Trấn Cung đã xuất hiện, làm sao chúng ta thắng được.”

“Nhưng chúng ta còn Cổ Độc Thiềm mà?”

Sân Hận Phu Nhân cũng ngạc nhiên hỏi.

“Mặc kệ hấn! Cho dù cả bọn chúng ta cùng hấn hiệp lực, e là khó bảo toàn lực lượng! Lo thân mình trước khi quá muộn!”

Tham Quyên Phu Nhân đồng tình:

“Ngài nói có lý! Ta đợi dịp khác vậy!”

Cả bọn Tam Độc cùng U Vương đều nhanh chóng biến mất giữa không trung khi được tám lụa đen bao phủ toàn thân. Giữa đấu trường là Cổ Độc Thiềm cùng với Huyền Vũ, Huyền Xà đang đối mặt nhau. Nhóm người Tịnh Thủy Cung lui về sau, để hai bên giải tỏa hết những khúc mắc xa xưa.

Cổ Độc Thiềm giậm mạnh chân trên mặt đất, xung quanh liền xuất hiện những quang xích quang rực rỡ. Liền sau đó, toàn thân Cổ Độc Thiềm cũng đại phát hỏa quang, hấn gầm lên làm rung chuyển cả mặt đất:

“Xích Diễm Hỏa Quang Trận phát động!”

Quầng ánh sáng dưới chân của Cổ Độc nhanh chóng lan rộng ra, kéo một đường dài đến chỗ Huyền Vũ, phát xạ lên thành một cột xích quang bao bọc toàn thân Huyền Vũ. Liền ngay sau đó, từ

dưới mặt đất lại phát hỏa quang, lửa cháy ngàn ngút. Cột lửa ấy xông thẳng lên cao, như một con rắn nuốt chửng lấy con mồi của mình sau nhiều ngày đói ăn. Lúc này, chẳng còn thấy bóng dáng Huyền Vũ đâu nữa, cột sáng ấy phát xạ màu vàng, cam, đỏ rực rỡ cả chiến trường.

“Huyền Vũ!!!”

Tịnh Liên thất thanh la lên khi không còn nhìn thấy bóng dáng Huyền Vũ đâu nữa. Dưới chân nàng hai đóa thanh liên liền xuất hiện, nàng toan bay đến xem xét thì được Thánh Thủy giữ tay lại. Thánh Thủy nhìn nàng lắc nhẹ đầu, ánh mắt nghiêm nghị và chậm rãi nói:

“Đây là trận đấu của hai người bọn họ. Chúng ta cần tôn trọng, không nên can dự vào.

Ta tin Huyền Vũ huynh sẽ không sao đâu. Mọi người đừng quá lo lắng!”

Tịnh Liên hiểu ý, cũng không tiến lên nữa, lặng lẽ đứng nhìn cột lửa ấy. Bỗng dung màu đỏ cam dần dần dịu lại, không khí ngột ngạt nóng hừng hực khi nãy cũng trở nên mát mẻ dễ chịu. Cột lửa dần tắt lịm, xích quang giờ đây lại chuyển thành thanh quang rực rỡ. Từ giữa cột thanh quang ấy, thân ảnh Huyền Vũ thoáng hiện, lại có tiếng hô lớn:

“Hàn Băng Lãnh Tuyết Trận phát động!”

Thiên không chuyển sắc, màu thẫm đen u ám tự này giờ đã tan biến, thay vào đó là một màu xanh biếc bao la với những đám mây nhẹ lướt tinh khiết vô cùng. Giữa thiên không, phi tuyết bắt đầu giáng hạ, mỗi lúc một nhanh và nhiều hơn. Trên mặt đất, những tảng băng tuyết cũng xuất hiện, nhanh chóng kết thành các đóa hoa băng tuyết tuyệt đẹp. Mật độ hoa tuyết mỗi lúc một dày đặc khắp khu vực này. Tiếp ngay sau đó, Huyền Vũ lại phun ra một luồng hơi trắng xóa, lạnh giá về phía Cổ Độc Thiềm.

Cổ Độc Thiềm là một thân cao thủ, đạo hạnh thượng thừa, lại là cố nhân đã từng giao chiến nên cũng hiểu pháp lực của nhau, chẳng hề nao núng trước tình thế ấy. Từ miệng Cổ Độc Thiềm phun ra một luồng khí hắc ám, đối kháng với luồng lãnh khí kia. Hai luồng kinh lực này triệt tiêu nhau quyết liệt, bất phân thắng bại. Áp lực từ sự va chạm ấy làm cho cát bay gió giạt, băng tuyết văng tung tóe khắp nơi.

Được một chốc thì bên phía Huyền Vũ chiếm thế thượng phong. Luồng lãnh khí của vị Linh Thú dần áp đảo ám khí kia, phóng thẳng về phía Cổ Độc Thiềm. Cổ Độc Thiềm không kịp né tránh nữa, hứng trọn luồng lãnh khí hàn băng ấy, toàn thân trở nên tê cóng, run rẩy không còn thi triển được thuật

pháp gì nữa. Lúc này, Huyền Vũ lại nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Cổ Độc Thiềm khuyên bảo:

“Hàng ngàn năm trôi qua, nếm trải những đắng cay khổ não muôn phần, đạt được những quyền năng tối thượng, có thể xưng bá trong Tam Giới... chung quy vẫn là hư ảo mộng huyễn mà thôi.

Mong huynh có thể buông xả những bất mãn của mình, một lòng hướng thiện tu Chân Đạo, không uổng phí đạo hạnh ngàn năm tu luyện mới được như ngày nay.”

Cổ Độc Thiềm lặng yên chẳng nói gì. Toàn thân dị thú lại rung lên dữ dội, màu sắc trên da bỗng dung nhấp nháy từ đỏ chuyển sang tím rồi, lại biến thành xám đen, rồi lại chuyển thành màu đỏ, cứ như thế nhấp nháy lặp lại mỗi lúc một nhanh.

“Mau dừng tay! Huynh đừng lặp lại sai lầm như vậy chứ!!!”

Huyền Vũ hét lớn, lao về phía Cổ Độc Thiềm ngăn lại. Nhưng không còn kịp nữa, toàn thân Cổ Độc Thiềm phóng ra một luồng khói màu tím, phía dưới chân cũng bắt đầu tan chảy thành một vũng nước đen, bọt bóng nổi lên ùng ục.

“Ta chẳng còn gì để mất, nhưng chúng sinh cũng phải theo ta không ít... Ha ha ha...”

Vạn Độc Bộc Phát... Ha ha ha!!!”

Cổ Độc Thiềm phát tiếng cười lớn, như điên dại. Tiếng cười đầy đau khổ, bi thương và không kém phần hung bạo.

Thiên không u ám nặng nề
Địa diện nhuốm màu bi ai
Không khí ngọt ngạt
Tiếng cười bi thảm trong gió
Mỗi lúc một to dần, to dần...
“Băng Liên Tuyết Hoa!”

Giọng Tinh Liên vang lên át cả tiếng cười hung bạo kia. Toàn thân Cổ Độc Thiềm được bao phủ bởi đóa sen băng tuyết, lấp lánh ánh sáng trắng, nhẹ nhàng mềm mại. Nhờ vậy, thân thể của Cổ Độc không bị phân hủy tiếp, Vạn Độc Bộc Phát đã được ngăn chặn kịp thời.

“Tại sao?
Tại sao ta muốn chết cũng không được?
Tại sao lại đối xử với ta như vậy?
Aaaaaa...”

Cổ Độc Thiềm gầm rống lên đầy thống khổ. Tiếng gầm ấy mãnh liệt đến nỗi làm tan vỡ lớp băng tuyết hoa sen đang bao phủ lấy mình. Lúc bấy giờ, Huyền Xà đã bay đến bên cạnh Cổ Độc Thiềm, quần lấy toàn thân hấn, rồi nhẹ nhàng thổi một làn hơi mát lạnh vào chân của Cổ Độc Thiềm. Kỳ lạ thay, nơi vết thương ấy liền phát ra ánh sáng trắng

lấp lánh, liền đó chỗ chân đã bị độc hóa phân hủy ấy liền lành lặn trở lại như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cổ Độc Thiềm còn đang ngạc nhiên trước tình thế này, Huyền Xà lại nhẹ nhàng nói:

“Bởi vì chúng ta là huynh đệ một nhà!”

Chỉ câu nói ấy thôi, từ đôi mắt đỏ ngầu của Cổ Độc Thiềm liền tuôn trào dòng lệ chảy dài trên má. Trong tâm thức của hắn, những ký ức xa xôi chợt hiện về, từng chút từng chút một, thật rõ nét...

Cuộc đời như nước chảy mây trôi
Thoáng chốc rồi qua, cũng hết thời
Hà tất nào phiền, lòng nặng trĩu
Tâm bình như thủy nhẹ nhàng trôi.

Chương 10

Hồi ức

Vì tâm chân tình của Huyền Xà dành cho mình, Cổ Độc Thiềm hồi tưởng lại những chuyện đã qua, những mối duyên định mệnh của mình, những thăng trầm suốt hàng vạn năm qua...

Từ thuở xa xưa, khi trời đất còn thưa thớt sinh linh, chẳng còn nhớ đã bao lâu rồi, có lẽ rất nhiều ngàn năm trước. Ở một vùng rừng núi hoang vu, tại một cái đầm nhỏ, từ trong bọt nước hóa sinh ra ba sinh linh bé nhỏ. Một chú rùa đen, một chú rắn đen và một chú ếch đen đã chào đời. Cả ba cùng sống hòa đồng vui vẻ với nhau trong đầm, cùng hấp thu linh khí trời đất, dùng rong tảo trong đầm nuôi thân ngày một lớn lên.

Mấy mươi năm trôi qua...

Một ngày nọ, khi duyên đủ đầy, có một vị Thiên Tiên khi đi hóa độ ngang qua đầm ấy, thấy ba sinh linh kia thiện căn tốt lành nên thương tình chỉ điểm cho phương pháp tu Tiên. Ngài thuyết:

“Các con được sinh ra từ bọt nước trong đầm này, nên đã là huynh đệ muội đồng bào với nhau từ thuở ban sơ. Bản tánh lương thiện nhu mì như nước đầm thanh tịnh, nhưng cũng khó tránh khỏi những biểu tình dao động như các đợt sóng lãn tãn. Vậy nên, các con cố gắng tu tâm, dưỡng tánh thêm nữa cho hoàn toàn chân thật, trọn lành, tận thiện tận mỹ. Sau này chúng đắc Thần Tiên, sẽ thông dong tự tại, có đủ đạo hạnh và năng lực độ duyên cho chúng sinh.

Từ nay ta gọi nơi này là Thanh Tịnh Đầm, ba con sẽ là Huyền Quy, Huyền Thiềm, Huyền Xà. Chữ Huyền trong tên các con, có nghĩa là thâm sâu, huyền diệu chẳng thể nghĩ bàn.

Các con gắng lưu tâm lời ta căn dặn, ta chỉ hữu duyên đi ngang qua đây rồi phải đi tiếp, chẳng thể lưu lại chốn này lâu hơn. Là huynh đệ một nhà, các con phải thương yêu và quan tâm, chia ngọt sẻ bùi cùng nhau. Nhớ à!”

Cả ba nghe xong mấy lời giáo huấn liền đồng thanh vâng lời:

“Dạ chúng con xin lưu tâm!

Sau này nhất định không để phụ lòng tôn sư đã chỉ điểm phép tu Đạo.”

“Thôi ta phải đi du hóa tiếp đây, còn những mối duyên khác đang chờ đợi.”

“Dạ, xin bái biệt tôn sư!”

Cả ba cúi đầu lạy tạ, toàn thân vị Đại Tiên ấy đại phát thanh quang, dưới chân của ngài xuất hiện một đóa ngũ sắc liên hoa, nhẹ nhàng đưa ngài tiêu biến vào không trung bao la vô cùng vô tận. Lúc ấy, Huyền Xà nói vọng theo bóng dáng của ngài:

“Chẳng hay chúng con có thể biết được tôn danh của tôn sư không ạ?”

Từ thiên không vọng lại âm thanh ầm áp trầm vang, ngắn gọn mấy chữ:

“Các con có thể gọi ta là Thông Thiên Lão Sư!”

“Chúng con xin đa tạ tôn sư!”

Sau khi nhận ba vị Linh Thú ấy làm đồ đệ, Đức Thông Thiên Lão Sư nhanh chóng rời đi, tiếp tục con đường hóa độ của mình.

Thời gian trôi qua nhẹ tựa lông hồng trong gió. Xuân tàn đông mãn, thấm thoát cũng vài trăm năm. Họ trưởng thành, công phu tu luyện mấy trăm năm cũng có thành tựu nhất định. Họ trở thành ba vị Linh Thú tinh anh nơi đầm nước ấy, đạt được những năng lực cảm ứng trong Tam Giới.

Ngày ấy, thiên không trong vắt, địa diện nhuốm màu xanh tươi của cỏ cây, hoa lá, muôn vật loại sinh động. Sau khi hấp thụ linh khí trời đất vào buổi sáng sớm tinh mơ, Huyền Xà nhẹ nhàng thưởng thức mấy giọt sương ngọt ngào trong lành vương đọng nơi lá sen ở mặt đầm. Huyền Xà kéo hai vị kia lại, nhẹ nhàng nói với họ:

“Chúng ta ở đây đã lâu, tu luyện nơi đầm này suốt mấy trăm năm qua, đến nay cũng xem như đạt thành ước nguyện tu tiên năm xưa hằng kỳ vọng. Vạn loại chúng sinh ngày một tinh tấn và phát triển, muội cũng muốn được mở mang tầm mắt, muốn hiểu biết trong khắp trời đất này có những sự chi thú vị...”

Nay muội muốn bàn với nhị vị đại huynh, chúng ta nên đi chu du để học hỏi, hiểu thêm lý sự của thế gian. Chẳng hay ý của nhị vị sư huynh thế nào ạ?”

Huyền Quy liền hoan hỷ đáp lời:

“Này hiền muội, chúng ta may duyên được Đức Thông Thiên Lão Sư chỉ điểm nên mới có được như ngày hôm nay. Năm ấy, nếu không nhờ ân đức của tôn sư, có lẽ giờ đây chúng ta cũng chỉ là tinh quái sống lâu năm mà thôi, chẳng hiểu được lẽ huyền vi Trời Đất vận hành. Tôn sư đã dạy chúng ta luôn tu tâm dưỡng tánh sao cho tận thiện tận mỹ,

sau này thành tựu, nên đem đức tài của mình nguyện độ duyên cho chúng sinh. Ta vẫn luôn khắc cốt ghi tâm giáo huấn của Người. Hôm nay, muội nói điều này, thực hợp với tâm ý của ta bấy lâu lắm vậy.”

Huyền Thiềm cũng tán thành:

“Ta đồng ý với nhị vị huynh muội về việc chu du khắp nơi để học hỏi và trải nghiệm những tinh hoa trong khắp trời đất. Chung quy, ta cũng muốn hiểu rõ khi tu Đạo có thành tựu thì chúng ta có thể làm được gì để giúp đỡ, độ duyên cho chúng sinh.

Vậy ba chúng ta nên chia nhau ra đi về ba hướng khác nhau. Hẹn ba trăm năm sau sẽ tái ngộ nơi Thanh Tịch Đàm này. Lúc ấy, chúng ta cùng nhau chia sẻ những gì đã học hỏi được khi chu du thiên hạ nhé!”

“Nhất trí! Chúng ta quyết định như vậy đi!”

Cả ba chia nhau ra, mỗi người một phương. Huyền Quy hướng về phía ngọn núi tuyết xa xa, Huyền Xà thì đi vào khu rừng gần đó, còn Huyền Thiềm cũng chọn vùng hoang mạc không xa lắm để dẫn thân. Họ hẹn nhau ba trăm năm sau sẽ quay lại đầm nước, nơi mọi người đã sinh ra và lớn lên.

Thời gian lặng lẽ trôi, vật đổi sao dời, chớp mắt đã ba trăm năm trôi qua...

Mùa hạ năm ấy, sen nở đầy Thanh Tịnh Đàm. Cảnh vật tươi vui, yên bình bởi chim muông cầm thú thường xuyên ghé đến nơi đầm uống nước, vui đùa. Huyền Thiềm trở về, xa xa trước mắt là hai thân ảnh nam tử, nữ nhân ngồi hàn huyên tâm sự nơi bờ đầm. Vừa nhìn thấy hai bóng người ấy, Huyền Thiềm đã nhận ra cố nhân năm nào, liền cất tiếng gọi lớn:

“A, nhị vị đằng kia, có phải là Huyền Quy, Huyền Xà đó chăng?”

Hai thân ảnh ấy nghe tiếng gọi thân quen năm nào, liền quay lại nhìn, họ nhận ra đó là Huyền Thiềm. Tuy thân ảnh nhân dạng kia trông có phần khác xưa nhiều, khí chất cũng uy dũng hơn trước bội phần, nhưng những cảm xúc, biểu tình của cả ba người đối với nhau thân quen như ngày nào, gần gũi đến lạ kỳ chẳng thể nào nhầm lẫn được. Họ đồng thanh mừng rỡ gọi:

“Huyền Thiềm!!!”

Cả ba người họ, tay bắt mặt mừng vui vẻ vô cùng bởi đã ba trăm năm xa cách mới gặp lại. Họ chia sẻ với nhau về những điều đã học hỏi được, trải qua suốt ba trăm năm với bao cay đắng ngọt bùi nếm đủ. Mấy mùa xuân trôi qua, họ sống vui vẻ bên nhau trong suốt khoảng thời gian ấy. Cho đến một ngày, Huyền Xà nói với Huyền Thiềm:

“Thiền huynh, hôm nay muội muốn báo cho huynh hay một tin, muội cùng Quy huynh sẽ kết thân với nhau. Huynh làm người minh chứng cho muội cùng huynh ấy nhé!”

Vừa nghe thấy mấy lời ấy từ Huyền Xà thốt ra, Huyền Thiền dường như chết lặng, chẳng nói được điều gì, chỉ cúi mặt chẳng thể nhìn thẳng vào Huyền Xà được nữa. Trông thấy thế, Huyền Xà có chút hồ nghi, liền hỏi:

“Kìa Thiền huynh, huynh làm sao thế? Huynh không vui khi hay tin này sao...”

Huyền Thiền lặng yên, người run lên bần bật, nói từng câu từng chữ bị đứt quãng đáp lời:

“Ta... ta... làm sao có thể vui được...”

Trước giờ, ta cũng có tâm tình với muội...”

“Thiền huynh...”

“Mấy trăm năm qua... vì nghĩ đến ngày có thể gặp lại muội... ta đã luôn cố gắng hết sức mình...”

Nhưng giờ đây... hết rồi... hết thật rồi...

Aaaaaa...”

Huyền Thiền nói đến đây, toàn thân run lên dữ dội, hai tay ôm đầu hét lên thật to, chấn động cả thiên địa. Lớp áo đạo nhân bên ngoài đã bị thiêu rụi bởi những làn hỏa khí bộc phát dữ dội từ thân của Huyền Thiền. Chỉ trong vài cái chớp mắt, thân ảnh nam nhân dạng kia đã biến hóa trở lại hình dạng

Huyền Thiềm cao to mấy trượng, toàn thân bộc phát hỏa quang và độc khí, đôi mắt đỏ ngầu đầy oán khí.

“Mau dừng lại!!!”

Cả Huyền Quy lẫn Huyền Xà đều đau xót khi thấy huynh đệ của mình trở nên như vậy. Họ liền thị hiện hình dạng Linh Thú to lớn lao đến chế ngự Huyền Thiềm.

“Aaaaa... Grừ...”

Huyền Thiềm đã không còn làm chủ được mình nữa, thân tâm hỗn loạn. Đôi mắt đỏ ngầu, chất chứa đầy phẫn uất và sát khí. Cả ba giằng co với nhau long trời lở đất suốt mấy ngày.

Cuối cùng Huyền Thiềm cũng được chế ngự. Khi hồi tỉnh, nhìn thấy hai vị huynh muội trước mắt mình, xung quanh là cỏ cây đất đá hoang tàn. Huyền Thiềm không khỏi ngạc nhiên:

“Ta... chuyện gì đã xảy ra?”

Dường như ta vừa làm chuyện gì gây hại mọi người phải không...”

“Vâng, mấy ngày qua, huynh trở nên bấn loạn. Chúng ta đã giao chiến với nhau, muội và Quy huynh khó khăn lắm mới có thể chế ngự được huynh trở lại bình thường.”

Huyền Xà vẫn nhẹ nhàng giải thích cho Huyền Thiềm hiểu rõ mọi việc. Lúc này, lòng chua xót vô cùng, Huyền Thiềm nói:

“Ta... thật hồ thẹn quá...”

Thời gian qua, ta tu luyện ở hoang mạc trong sự khắc nghiệt của thiên nhiên. Nếu không thường nghĩ về những lời dạy của tôn sư và lời hứa tái ngộ với huynh muội, có lẽ ta đã trở thành tinh quái cường bạo mất rồi. Lần này nghe tin của huynh muội, lẽ ra ta nên chúc phúc cho cả hai mới đúng...

Rốt cuộc... ta vì tư tình ích kỷ khiến tâm ma bộc phát đến điên cuồng hỗn loạn, thật thảm hại...”

Huyền Quy từ tốn nói:

“Thiềm đệ! Tuy ta và tiểu muội kết duyên với nhau, nhưng chúng ta vẫn sống an vui cùng nhau nơi Thanh Tịnh Đàm này đây thôi. Mong đệ đừng vì chuyện ấy mà phát sinh phiền não...”

“Ta... đa tạ huynh muội. Ta nghĩ, mình nên rời đây, tiếp tục tu luyện. Vì trong thâm tâm ta, thực sự chưa thể hoan hỷ chấp nhận được việc này...”

Mong cả hai sẽ được an lạc, đồng tu tinh tấn.”

“Thiềm huynh sẽ đi đâu?”

“Ta muốn tìm tôn sư, dù phải đi khắp cùng trời cuối đất. Biết đâu đủ duyên, ta sẽ lại gặp Người.”

“Huynh bảo trọng nhé!”

“Chúc đệ sớm tái ngộ tôn sư!”

“Huynh muội bảo trọng. Hẹn hữu duyên tái ngộ!”

Huyền Thiềm từ biệt huynh muội Quy Xà, một mình dần bước đi tìm Đức Thông Thiên Lão Sư khắp Tam Giới.

Thời gian lặng lẽ trôi, cũng chẳng biết đã trải qua bao nhiêu xuân tàn đông mãn. Một ngày nọ, Huyền Thiềm đến vùng Tử Địa U Minh Giới. Nơi này đang náo nhiệt vô cùng, rất nhiều loài chúng sinh kỳ dị cổ quái, độc khí ám khí nồng nặc tụ họp về đây. Huyền Thiềm lấy làm lạ, liền hỏi một lão nhân đang đứng gần mình:

“Trưởng lão, có thể hoan hỷ cho tại hạ được biết vì duyên cớ gì mà nơi này náo nhiệt đến thế?”

Nhìn toàn thân Huyền Thiềm một lượt, lão nhân ấy mới trầm ngâm:

“Vị thiếu niên này, chắc cậu từ xa mới đến đây lần đầu đúng không? Tại Tử Trạch này, chỉ cần kẻ nào đến gần ven bờ, hấp thụ độc khí một thời gian thì công phu, độc tính sẽ tăng lên bội phần so với việc luyện độc ở các nơi khác. Vì lẽ đó, ở đây thường xuyên xảy ra xung đột, đấu tranh giữa các bộ tộc sử dụng độc do tranh giành vị trí thuận lợi hấp thụ độc khí.

Thời gian rồi, các trưởng lão, tộc trưởng các tộc đã họp bàn với nhau, thống nhất thiết lập trật tự

cho Tử Trạch nơi Tử Địa U Minh Giới này. Vậy nên các cao thủ luyện độc khắp nơi đều tụ họp về đây để tranh ngôi vị Minh Vương Tử Trạch, Vạn Độc Chi Vương.”

“Xin lỗi, tại hạ thật tình cũng chẳng hiểu lắm. Trưởng lão có thể nói rõ hơn về việc Minh Vương hay Vạn Độc Chi Vương gì đó, được lợi ích gì mà họ lại háo hức tranh giành đến thế?”

“À, Minh Vương, tất nhiên là vị vua sáng suốt, có thể định đoạt, thiết lập trật tự, bố trí cho các tộc cư trú ở khu vực này. Minh Vương được muôn sinh kính phục, nắm quyền hành nơi mình, làm vua của muôn loài hữu độc. Có thể hô hoán triệu tập chúng sinh độc tính ở bất kỳ nơi nào để ra chỉ thị.”

“Vậy cách thức lựa chọn Minh Vương ra sao, thưa trưởng lão? Như tại hạ đây, là người nơi phương khác mới đến, có thể tham gia tuyển chọn được chăng?”

Vị lão nhân ấy nhìn xoáy vào cặp mắt của thiếu niên đang đứng trước mặt mình, nhưng ánh mắt cương trực kia, sự tự tin khi nói mấy lời như thế quả thật là khí khái của bậc phi thường anh dũng vậy. Lão nhân lại nhiệt tình giải thích:

“Vị hảo hán này! Ngôi vị Minh Vương kia, thực sự rất nguy hiểm. Trong Tử Trạch vốn dĩ độc khí mãnh liệt vô cùng, chỉ cần chạm nhẹ vào làn nước

màu tím sẫm kia thì sẽ bị độc hóa tiêu tan hình thể. Chân hồn đã mất đi hình thể ấy trở thành mấy đốm sáng phiêu bồng nơi mặt hồ, có thể bị các cao thủ luyện độc thu thập đồng hóa hồn phách với họ. Cho nên những kẻ nào luyện độc chỉ ở quanh bờ hồ, chẳng dám đến quá gần mà gặp nguy hiểm. Những lần giao chiến quanh hồ, đều có không ít kẻ trở thành nạn nhân rơi xuống hồ. Chưa kịp chuyển sinh lại bị kẻ khác thu thập, đồng hóa hồn phách với họ, thảm thương lắm thay...

Các cao thủ ứng tuyển phải nhảy vào Tử Trạch giữa đêm trăng tròn. Nếu ai còn tồn tại, không bị độc hóa tiêu biến thân ảnh của mình, đắm mình trong ánh nguyệt quang mãi sắc giữa Tử Trạch, vị ấy chính là Minh Vương được Tam Giới công nhận, được chúng sinh dùng độc kính trọng tột đỉnh.”

Nghe đến đây, Huyền Thiềm càng thêm quyết tâm:

“Được, lần này ta muốn tham gia ứng tuyển. Đa tạ lão bá đã ân cần chỉ giáo!”

“Tráng sĩ! Lão phu nhìn thấy cậu là bậc phi thường dũng mãnh, toàn thân độc khí cũng ẩn tàng mãnh liệt vô cùng. Lão phu cũng hy vọng, lần này Tử Trạch sẽ có được vị Minh Vương ưu tú. Đã mấy mùa trăng trôi qua, lão chưa được may mắn nhìn

thấy Minh Vương, chỉ thấy thảm cảnh biết bao anh hùng cao thủ phải vùi thân nơi Tử Trạch...

Chúc cậu may mắn, đạt thành tâm nguyện của mình, Vạn Độc Minh Vương..."

"Đa tạ trưởng lão!"

Vừa cúi đầu cảm tạ vị lão nhân, Huyền Thiềm đã không còn nhìn thấy bóng dáng ông ấy đâu nữa, ngó quanh tìm kiếm vẫn không thấy đâu.

Tham thú khu vực ấy trong mấy ngày liên tiếp, Huyền Thiềm hòa mình cùng dòng người náo nhiệt chuẩn bị cho ngày hội tuyển chọn Minh Vương. Đêm định mệnh ấy cũng đến, dưới bóng trăng tròn rực rỡ, muôn sinh đều tề tựu đông đúc xung quanh Tử Trạch.

Boong... boong... boong!

Tiếng U Minh Chung vang vọng liên tiếp mười hai tiếng, báo hiệu đã đến thời khắc trọng đại. Lúc bấy giờ, trên thiên không giữa Tử Trạch xuất hiện ánh hào quang ngũ sắc chói lọi. Giữa quầng sáng ấy, một thân ảnh lão nhân với đạo bào tử y toàn thân tím thẫm, trên hai tay của ngài là một chiếc ngọc sáng long lanh ánh lục quang và một cây dù tím thẫm với đồ hình Thái Cực trên mặt dù. Vị lão nhân ấy nói lớn, âm thanh vang vọng khắp Tử Địa:

"Đêm nay, ta thay mặt cho các trưởng lão, các tộc trưởng của các tộc dùng độc đang có mặt nơi

này, làm một người minh chứng cho buổi lễ nghi thức tuyển chọn Vạn Độc Minh Vương của Tử Trạch nơi Tử Địa U Minh Giới.

Những anh linh nào trầm mình xuống Tử Trạch bị độc hóa tiêu biến thân ảnh sẽ được Hồn Nguyên Tản này thu giữ hồn phách, bảo vệ anh linh ấy không bị kẻ khác thu thập, đồng hóa hồn phách. Các anh linh ấy sẽ được độ duyên để chuyển sinh hoặc tiếp tục tu tập trong Tam Giới tùy theo nguyện ý, thiện hành của mình.

Ngọc Như Ý này, ta hoan hỷ tặng cho vị Minh Vương một điều ước, biến tâm nguyện của Minh Vương thành hiện thực nếu điều ước ấy không gây tổn hại đến chúng sinh trong Tam Giới.

Ta nhắc lại một lần nữa, quý vị nên lưu ý!

Vị anh linh nào bị tiêu biến thân ảnh, phải mất rất nhiều năm tháng hấp thu linh khí thiên địa mới có thể kết tụ lại thân ảnh của mình. Do độc khí Tử Địa này rất hung bạo. Độc khí ấy sẽ hấp thu linh khí, đạo hạnh công phu của quý vị trong lúc độc hóa làm tan biến thân ảnh.”

Nói đến đây, vị trưởng lão đưa tay ra, cả Ngọc Như Ý và Hồn Nguyên Tản đều bay lơ lửng trên không trung. Song thủ của ngài kết Hiệp Chương Ấn đặt ngay ngực, đoạn hô lớn:

“Om...

Khai Pháp Đàn!”

Pháp âm ấy vang động khắp thiên địa. Lúc bấy giờ, vị trưởng lão lại nói tiếp:

“Giờ đây, chư vị hảo hán, anh linh dũng mãnh của các tộc đã có thể trầm mình vào Tử Trạch, dự tuyền vị trí Vạn Độc Minh Vương.”

Trưởng lão vừa nói dứt lời, từ trên bờ hồ, nhiều thân ảnh liền lao xuống Tử Trạch trong tiếng hò reo, cổ vũ của chúng sinh đang tụ tập xung quanh. Huyền Thiềm cũng gieo mình vào Tử Trạch.

Xoẹt xoẹt... xoẹt...

Âm thanh ấy như cào xé vào màn đêm, lẫn át cả những tiếng hò reo quanh bờ hồ. Liền đó là những đốm sáng màu tím xuất hiện trên mặt hồ. Thì ra đó là âm thanh của độc khí làm tiêu biến thân ảnh của các anh linh đã lao mình xuống Tử Trạch. Liền đó, tiếng gió rít từng cơn xuất hiện, tuy âm thanh có phần nhẹ nhàng hơn tiếng độc khí làm tiêu biến thân ảnh, nhưng lại xuất hiện mấy trận cuồng phong rét buốt. Trên không trung, chỗ vị trưởng lão đang lơ lửng thân ảnh của mình, cổ pháp Hỗn Nguyên Tản đã được mở bung ra, nhẹ nhàng tự xoay quanh trục tay cầm, phóng ra các đạo hồng quang thu hút những đốm sáng vừa xuất hiện trên

mặt hồ vào đấy, bảo vệ chư anh linh ấy không bị kẻ khác làm hại.

Tiếng reo hò vẫn đang tiếp diễn, nhưng chẳng còn ai lao mình xuống hồ nữa. Lúc này, từ thiên không, vị trưởng lão ấy lại nói lớn:

“Còn vị anh linh dũng mãnh nào ứng tuyển Vạn Độc Minh Vương nữa chẳng?”

Khi trưởng lão cất tiếng hỏi, tất cả chúng sinh liền yên lặng, tiếng hò reo tắt lịm. Tất cả chúng sinh quanh bờ hồ đều lặng lẽ nhìn nhau, dường như đang chờ đợi xem có còn vị hảo hán, anh linh nào ứng tuyển tiếp nữa. Vị trưởng lão lại nói:

“Ta hỏi lại lần nữa, còn vị anh linh nào ứng tuyển Vạn Độc Minh Vương chẳng?”

Đám đông vẫn lặng yên, chẳng có biểu tình gì. Trưởng lão chờ đợi trong một chốc, rồi ngài lại cất tiếng nói:

“Đêm nay, trước sự minh chứng của Thiên Địa. Ta may duyên được nhìn thấy vị tân vương Vạn Độc Minh Vương của Tử Địa này!!!”

Mấy lời ấy vừa dứt, tất cả chúng sinh quanh bờ hồ đều đồng thanh reo hò vui mừng. Tuy họ chưa biết ai là tân vương, nhưng đã có vị anh linh dũng mãnh như thế trong lần tuyển chọn này thì chắc chắn Tử Địa sẽ được thiết lập trật tự, chúng sinh sẽ yên tâm trong việc tu luyện xung quanh đây, không

còn những cảnh tranh chấp nguy hiểm nữa. Âm thanh trầm ấm đầy uy nghiêm lại vang lên:

“Tam Giới minh chứng! Hôm nay ngày lành tháng tốt, duyên đủ đầy nơi Tử Trạch này, ta đã thấy được vị Minh Vương cai quản nơi đây!

Xin mời tân vương xuất hiện!”

Vị trưởng lão vừa dứt lời. Ánh trăng tròn sáng tỏ mãnh liệt, cả mặt trăng viên mãn đều chuyển dần sang màu tím. Tử quang chiếu diệu xuống mặt Tử Trạch, giữa hồ liền gợn sóng, một vòng xoáy to lớn xuất hiện.

Tiếng gió rít từng hồi

Tiếng nước xoáy mãnh liệt

Tiếng reo hò hân hoan...

Giữa vòng nước xoáy ấy, ánh hào quang ngũ sắc phát xạ, bốc thẳng lên không trung. Từ dưới Tử Trạch, một thân ảnh to lớn hùng vĩ dần dần trôi lên khỏi mặt nước, lơ lửng giữa thiên không. Thân ảnh ấy chính là Huyền Thiềm nguyên dạng Linh Thú, lại còn được biến hóa linh dị bội phần. Ở phần sau gáy xuất hiện thêm năm đầu rắn, trên phần lưng có những lỗ lớn nhỏ li ti, là hang ổ của nhện, ong, trùng độc xuất nhập với những làn khí độc phảng phất. Chiếc đuôi được bao phủ bởi lớp vảy cứng cáp như lớp vỏ của rết tinh khổng lồ, phần cuối đuôi là chiếc tiêm độc của bọ cạp. Đôi mắt của

Huyền Thiềm vẫn nhắm nghiền, toàn thân tâm đang hấp thu luồng ánh sáng tím thẫm của trăng tròn đang tỏa rạng. Thân ảnh ấy lớn dần, chỉ trong chốc lát đã cao to hàng chục trượng.

Tiếng trống lão lại vang lên, làm im bật hết các âm thanh náo nhiệt, phấn khích và hoan hỷ của muôn sinh đang tụ tập quanh Tử Trạch:

“Hỡi chúng sinh bách tộc cư trú nơi Tử Trạch này! Đây chính là Huyền Thiềm, được sinh ra từ bọt nước nơi Thanh Tịnh Đàm, một đệ tử tâm đắc của Đức Thông Thiên Giáo Chủ.

Hôm nay hợp duyên Thiên Địa, Huyền Thiềm đã được Tử Trạch chấp thuận làm Vạn Độc Minh Vương nơi này. Do đã hấp thu được tinh hoa cổ độc của Tử Trạch từ thuở hồng môn hỗn độn, toàn thân vạn độc bất khả xâm phạm, nay ta sẽ gọi vị Minh Vương này là Cổ Độc Thiềm.”

Tiếng trống lão vang vọng khiến thần thức Huyền Thiềm dần dần thức tỉnh, mơ hồ nhớ lại âm thanh thân thương, quen thuộc mà bản thân vẫn luôn luôn tìm kiếm.

“Huyền Thiềm... Đệ tử tâm đắc của Đức Thông Thiên Lão Sư ư...”

“Cổ Độc Thiềm... Vạn Độc Minh Vương...”

“Chúng sinh cùng chào đón vị Minh Vương của mình nào!”

Trưởng lão lại hô lớn, tiếng hò reo vang lên khắp Tử Trạch.

“Cổ Độc Thiềm Đại Vương vạn tuế! Vạn Độc Minh Vương vạn tuế!!!”

Tiếng reo hò của đám đông làm cho vị Linh Thú đang nửa tỉnh nửa mê lúc này hoàn toàn thức tỉnh. Cổ Độc Thiềm dần mở to đôi mắt của mình, nhìn xuống không gian xung quanh bên dưới. Muôn loài chúng sinh nơi Tử Trạch đang hân hoan chào đón nồng nhiệt mình đăng quang. Ánh mắt nhanh chóng hướng về vị trưởng lão đang lơ lửng giữa không trung gần đó. Cổ Độc Thiềm liền thị hiện hình dáng nam tử, nhẹ nhàng bay đến đây cúi chào vị trưởng lão:

“Tôn sư! Đệ tử đã tìm Người nhiều năm nay. May mắn thay, hôm nay được tái ngộ!”

Vị trưởng lão nhẹ nhàng đưa tay mình đỡ lấy Cổ Độc Thiềm, ngài lặng lẽ nói:

“Này Minh Vương! Sao ngài lại nhận tôn sư như thế?”

Bàn đạo đây chỉ là một sứ giả chu du khắp Tam Giới độ duyên. Nay hữu duyên với việc tuyển chọn Minh Vương nơi Tử Trạch này, nên làm minh chứng giả vậy thôi.

Ta sao có thể là tôn sư của ngài được?”

Mấy lời ấy, thanh âm thật nhẹ nhàng ầm áp như làn gió xuân, lại băng lãnh như hàn băng tuyết xú, từng cơn liên hồi dày xéo thân tâm của Cổ Độc Thiềm. Cổ Độc Thiềm lại nói trong uất nghẹn:

“Vi sao Người lại nói với đệ tử như thế?”

Phải chăng đệ tử đã đắc trọng tội gì khiến Người chẳng muốn nhìn nhận đệ tử?

Xin Người rộng lòng chỉ giáo cho đệ tử sám hối tội nghiệp của mình...”

Lúc bấy giờ, nước mắt của nam nhân ấy lặng lẽ tuôn rơi xuống mặt hồ Tử Trạch. Cột tử quang cùng vòng xoáy bên dưới cũng dần dần dịu lại rồi tắt lịm. Mặt hồ phẳng lặng, bình yên đến lạ thường. Máy người đang ồn ào náo nhiệt bên dưới cũng im lặng, nín thở hồi hộp dõi theo những biểu tình của nhị vị cao nhân trên thiên không. Vị trưởng lão vẫn lặng yên nhìn Minh Vương, chẳng nói thêm lời nào, mọi biểu tình của ngài cũng đều im bật. Lúc bấy giờ, Cổ Độc Thiềm dường như sực nhớ ra. Ánh mắt sáng tỏ, nam nhân ấy liền nhìn thẳng vào trưởng lão rồi nói:

“Hồi trưởng lão!

Ngài đã tuyên thuyết, Minh Vương Tử Trạch sau khi đăng quang, sẽ được ngài biến một nguyện vọng không gây tổn hại chúng sinh Tam Giới trở

thành sự thật. Là nhờ Ngọc Như Ý của ngài đúng không ạ?”

“Đúng vậy, Minh Vương!

Lời bản đạo nói chẳng sai chạy bao giờ. Nhất định sẽ thực hiện như thế!”

“Được! Vậy ta thỉnh cầu ngài thực hiện ước nguyện của ta, ngay lúc này!

Ta nguyện, có thể gặp lại tôn sư của mình ngay bây giờ, tại nơi đây! Mong Ngọc Như Ý của ngài có thể thành toàn cho ước nguyện này của ta!”

Mấy lời ấy vừa dứt, vị trưởng lão nhẹ nhàng mỉm cười. Ngọc Như Ý đang lơ lửng giữa không trung liền đại phát lục quang, chiếu diệu soi sáng khắp cả Tử Trạch. Trong vài cái chớp mắt, ánh sáng ấy dần dần tắt lịm. Lúc bấy giờ, vị trưởng lão đã biến thành vị đạo nhân râu tóc bạc phơ, tay cầm phát chú. Ngài khoác hồng bào, trên đạo bào ấy điểm xuyết những đóa sen ngũ sắc, hàm tiếu có, mãn khai có. Toàn thân của ngài phát ra ánh hào quang ngũ sắc dịu nhẹ, trong ánh hào quang ấy liên tục xuất hiện những đóa hoa chớm nở rồi vụt tiêu biến nhanh chóng.

Trong không trung có những âm thanh vui tươi

Tiếng chim hót líu lo hoan hỷ

Tiếng chư Thiên Ca, Thiên Nhạc hòa tấu các giai điệu du dương

Hương sen, hương trầm tinh khiết lan tỏa khắp Tử Trạch...

Cổ Độc Thiềm vui mừng khôn xiết, lao đến ôm chầm lấy vị tôn sư của mình, như một đứa trẻ vừa gặp lại cha mẹ sau bao ngày xa cách.

“Đệ tử biết là Người mà!”

Thanh âm quen thuộc ấy... cảm tình chất chứa trong đó, từng lời từng chữ một... đệ tử chẳng thể nào quên được suốt mấy trăm năm xa cách.

Cảm ơn Người đã chịu nhìn nhận đệ tử sau bao ngày ly biệt!”

Đức Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ nhàng xoa đầu nam nhân ấy rồi nói:

“Ta chỉ đơn giản là muốn con toàn tâm toàn ý làm vị Minh Vương nơi này, chẳng còn vướng mắc vào nỗi nhớ mong một đoạn tâm tình, duyên phận với tiểu muội của mình.

Gặp lại ta thì đã sao?

Tái ngộ rồi cũng phải chia ly. Ta không muốn con phải vướng bận những chuyện tao ngộ, ly biệt như thế.

Những đau khổ con đã nếm trải nơi đại mạc hoang vu. Ý chí can trường gan dạ sắt đá khi lao vào Tử Trạch. Lại có lòng hiếu thuận với ta, thường lưu tâm ghi nhớ thực hành mấy điều căn bản ta giáo huấn. Với một đệ tử như thế, ta hài lòng,

vừa ý với những thành tựu của con trong mấy trăm năm qua.

Ta tin con sẽ là một Minh Vương chân thật, sáng suốt cai quản vùng Tử Trạch này.”

“Đệ tử xin vâng lời tôn sư!”

“Thôi ta phải đi đây!

Ta chúc cho muôn sinh nơi này được bình yên, sớm có trật tự, tu luyện đạt thành chánh quả thiện căn!”

Cổ Độc Thiêm nhanh chóng hỏi tôn sư của mình:

“Sau này, con muốn gặp Người, con biết phải đi đâu về đâu?”

“Chỉ cần con thành tâm, thành ý muốn tái ngộ, nhất định hữu duyên gặp lại ta!

Tuy con có thể tìm về Bích Du Cung gặp ta, nhưng ta lại chẳng thường ở đây. Ta còn nguyện hành chu du độ duyên khắp Tam Giới...”

Tiếng Thiên Ca, Thiên Nhạc lại ngân vang đưa tiễn Đức Thông Thiên rời khỏi Tử Trạch. Ngài hóa thành quang sắc ngũ sắc biến mất giữa thiên không. Ánh nguyệt quang tử sắc cũng trở lại màu vàng dịu dàng bình thường. Chúng sinh nơi này đều cúi đầu bái lễ ngài. Tiếng hò reo lại vang lên:

“Đức Thông Thiên Giáo Chủ giáng lai!”

“Đại hỷ đại cát!”

“Cung nghênh Vạn Độc Minh Vương!”

“Minh Vương vạn tuế! Vạn tuế! Vạn an!”

Từ lúc ấy, Huyền Thiềm trở thành Cổ Độc Thiềm, chính thức cai quản Tử Trạch, làm một vị Minh Vương ưu tú cai quản các tộc dụng độc nơi này.

Tử Trạch nhanh chóng thiết lập được trật tự tu luyện độc nơi đây, dưới sự lãnh đạo của Vạn Độc Minh Vương.

Năm tháng lặng lẽ trôi qua... mới đó đã trải qua hàng ngàn mùa lá đổ nơi Tử Trạch. Cổ Độc Thiềm đã mệt mỏi với việc giải quyết sự tranh chấp giữa các tộc nơi đây. Thế là vị Minh Vương ấy tự mình dùng chính bản thân phong ấn năng lượng của Tử Trạch. Toàn bộ độc khí nơi Tử Trạch không còn phát tán ra xung quanh nữa, thân tâm Cổ Độc Thiềm ngủ vùi dưới tận đáy Tử Trạch sâu thẳm chẳng ai có thể tiếp cận được.

Mới còn đó rồi mất đó

Nói nói cười cười

Mà ngày sau đã lặng yên

Ngủ vùi trong cô tịch.

Này ruộng dâu bát ngát,

Thoáng chốc đã hóa thành biển xanh vô tận.

Kìa núi non hùng vĩ,
Chớp mắt đã trở về cát bụi hư không.
Gió gào thét
Mưa rơi mà ngỡ lệ tuôn trào
Bao năm cách biệt
Tái ngộ rồi chia ly
Bao giờ thì bên nhau mãi mãi...
Chân tình!
Có vơi chăng những thâm sâu thế tục
Người ơi...

Mấy ngàn năm lại lướt qua trong thoáng chốc. Ngày kia, Tam Độc Phu Nhân đã dùng tất cả thực lực của mình xâm nhập vào pháp giới Tử Trạch. Họ giải khai phong ấn của Cổ Độc Thiềm, đánh thức Minh Vương ấy. Họ gieo vào tâm cảm của hắn những điều bất thiện, khơi gợi dậy những ký ức bi thương thống khổ, khơi gợi lại đoạn tâm tình hắn dành cho tiểu muội của mình đã bị đứt đoạn bởi sự có mặt của Huyền Quy, sức mạnh ẩn tàng của hắn đã bị huynh muội của mình phong ấn ra sao. Ngay cả đoạn ký ức hắn bị chính tôn sư của mình từ chối chẳng nhìn nhận cũng bị bóp méo theo chiều hướng tiêu cực bi thảm...

Tất cả những thống khổ, phiền não ấy trở thành sự phẫn uất, oán hận, muốn tìm đến nhân loại để

trút cho hả cơn giận. Hắn tìm đến nơi có khí chất của huynh muội hắn để trả thù. Hắn thấy vết tích của huynh muội Quy Xà ngang qua khu vực Tịnh Thủy Cung, trên đường tìm đến Hoa Sơn Cung.

Rồi mọi chuyện đã diễn ra như bây giờ...

Đoạn hồi ức ấy nhanh chóng thoáng hiện qua tâm thức Cổ Độc Thiềm, lúc này cặp mắt đỏ ngầu đã chuyển thành màu hổ phách tuyệt đẹp. Cổ Độc Thiềm biến hóa thành hình tướng nam nhân dạng, rồi chậm rãi nói:

“Tội lỗi của ta...”

Bao giờ ta mới cứu chuộc lại được...”

Từng dòng lệ cứ thế tuôn rơi khỏi đôi mắt ấy.

Thánh Thủy đã ở bên cạnh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Cổ Độc Thiềm an ủi:

“Huynh hãy nhìn kia, bầu trời bao la trong xanh, những đốm sáng đang bay hướng về vàng thái dương kia, là những chân hồn đã bị độc khí của huynh làm vong thân mạng.

Giờ đây, họ đã không còn oán hận nữa mà trở về với Đạo, Phụ Mẫu của chúng ta nơi cõi hằng sinh.”

Tịnh Liên cũng nói thêm vào:

“Hãy sống hữu ích cho mai sau, đó mới là phương thức cứu chuộc lỗi lầm tốt nhất huynh ạ!”

“Ta... còn có chỗ dung thân sao?

Ta không muốn phải tiếp tục sinh tồn trong cô độc như mấy ngàn năm qua...”

“Huynh nói gì lạ vậy?

Cả ba chúng ta cùng về Hoa Sơn Cung, cùng nhau giúp đỡ chúng sinh vượt qua những căn bệnh hiểm nghèo và tu hành, chứ sao lại cô đơn một mình?”

Huyền Xà nhanh nhẹn nói với Cổ Độc Thiềm.

“Huyền Quy, Huyền Xà, Cổ Độc Thiềm, cả ba chúng ta lại cùng sống chung với nhau ư?

Có thể như thế sao?

Như mấy ngàn năm trước sao?

Ta... hạnh phúc quá...”

Nhiều ngàn năm trước
Tại đầm lầy nhỏ nhoi
Có ba Linh Thú xuất hiện
Huyền Quy, Huyền Xà cùng Huyền Thiềm
Sống hạnh phúc bên nhau...
Thời gian lặng lẽ trôi
Bao buồn vui lẫn lộn
Tình duyên, đố kị và cô đơn
Vô tình chia cắt bọn họ...
Nhiều ngàn năm sau
Ký ức một thời đã xa chợt ùa về

Những năm tháng xa xưa tái hiện
Cả ba lại cùng bên nhau
Tại Hoa Sơn Cung...

Vậy là cả ba vị Hộ Pháp cùng nhau từ biệt nhóm người Tịnh Thủy Cung, họ biến thành ba vầng sáng hướng về Hoa Sơn Cung bay mất. Môn nhân Tịnh Thủy Cung cũng nhanh chóng hồi cung. Vừa về đến nơi, Thánh Thủy lại tập trung chư hiền đệ muội tại Tịnh Pháp Đường, nói với mọi người:

“Chúng ta cùng khôi phục lại những nơi đã bị độc hóa nào mọi người!”

Vừa dứt lời, chư môn nhân cùng nắm tay nhau thành một vòng tròn, rồi đồng thanh hô lớn:

“Nhật Quang Chiếu Diệu!!!”

Từ chỗ mọi người ngồi thiền, một cột sáng trắng ngà phát xạ mãnh liệt, bốc thẳng lên không trung. Cột sáng ấy nhanh chóng lan rộng ra, bao phủ hết toàn bộ khu vực quanh Tịnh Thủy Cung, những nơi đã từng bị độc hóa nhuộm màu xám đen ảm đạm cũng liền trở lại nguyên trạng. Cỏ cây hoa lá, nhà cửa, làng mạc, chim muông cầm thú và cả dân trong làng đều được thanh tẩy, muôn sinh trở lại mạnh khỏe bình thường. Chúng sinh như vừa thức tỉnh khỏi cơn ác mộng đáng sợ. Niềm vui vẻ hạnh phúc lại chan hòa bao phủ khắp đất trời.

Biển cổ nơi Tịnh Thủy Cung đã được hóa giải nhờ sự xuất hiện của Huyền Quy và Huyền Xà đúng lúc. Nếu không, e rằng Tịnh Thủy Cung sẽ chịu tổn thất không nhỏ với đợt công kích lần này của Tam Độc.

Thủy hồ tĩnh lặng tự thanh tâm
Âm sắc an nhiên ấy thủy cầm
Sám hối nghiệp duyên dòng thác lạc
Pháp âm vang vọng khắp thiên lâm
Chú trì nhất niệm liên hoa khởi
Tịnh đắc huyền linh vượt cõi âm
Thủy tính nhu cương tùy ngộ trí
Cung vàng điện ngọc đón từ tâm.

Chương 11

Thiên Hỷ Cung

Tại vùng đồi núi hẻo lánh cách xa Tịnh Thủy Cung mấy trăm dặm về hướng Đông Nam, nơi Thiên Hỷ Cung tọa lạc. Nếu nhìn nét đẹp riêng của các cung, Lôi Âm Cung đẹp hoang sơ yên tĩnh, có những công trình kiến trúc bằng tre trúc, tọa lạc gần cánh rừng trúc bạt ngàn. Hoa Sơn Cung mang nét đẹp tươi mát với phong cảnh hùng vĩ của núi rừng, đầy ắp hương hoa thơm, cỏ lạ. Tịnh Thủy Cung nhẹ nhàng, thanh tịnh, tao nhã với những dòng nước êm đềm uốn lượn quanh cung. Thiên Hỷ Cung mang nét đẹp của sự trù phú thôn dã, với những cánh đồng ngũ cốc, hoa màu và cây ăn quả.

Bầu trời bao la trong xanh, từng cụm mây lững lờ theo mấy làn gió nhẹ lướt giữa thiên không vô tận. Cánh đồng lúa phía sau Thiên Hỷ Cung đang mùa trở bông nặng trĩu. Những hạt lúa chín mọng nghiêng mình đong đưa theo từng làn gió nhẹ, tạo nên những đợt sóng lượn mát rượi trên các ruộng lúa này. Phía bên phải Thiên Hỷ Cung có cánh đồng hoa màu cung cấp cho việc tinh chế linh dược, bên trái là khu vườn cây ăn quả và những loại cây cho hạt. Mặt trước cung là Tích Khí Đài, một quảng trường rộng lớn được xây dựng theo kiến trúc cửa cấp hình Bát Quái. Tại quảng trường này, vào mỗi sớm tinh mơ khi bình minh thức giấc, môn nhân Thiên Hỷ Cung đều ra đây tập luyện công phu, phổ biến cho dân sinh trong vùng các bài tập khí công y đạo dưỡng sinh giúp cho mọi người luôn có được sức khỏe tráng kiện, bắt đầu một ngày mới chăm sóc cho những cánh đồng bao la ở khu vực này thật tốt. Chiều tối, mọi người lại tập trung ra đây thiền tịnh, tĩnh tâm giải tỏa những mệt mỏi bởi công việc suốt một ngày vất vả. Nơi đây thật yên bình biết bao!

Sáng hôm ấy, bình minh dần hé lộ những tia nắng ấm áp ban mai. Từng hạt sương long lanh, tinh khiết còn đang cuộn mình trên những cánh hoa bạch cúc tươi thắm. Tiếng chuông từ Phổ Tế

Đường ngân lên vang vọng khắp đất trời. Trong gian nhà rộng lớn ấy, có nhiều dãy bàn ăn được xếp đặt ngay ngắn, một gian bếp phục vụ chu đáo và một lầu chuông uy nghi với chiếc chuông đồng to lớn. Mỗi sáng sớm, vị thủ chung sẽ gõ ba hồi chuông đánh thức, triệu tập chư môn đệ và bá tánh trong vùng tập hợp, cùng thực hành các bài dưỡng sinh đón chào ngày mới.

Hàng trăm năm nay, việc gìn giữ lầu chuông, đánh thức mọi người mỗi sáng sớm, và lúc xế trưa dùng bữa đều do Thiên Âm đảm trách. Vị lão nhân này, tuy tuổi thọ đã ngoài hai trăm, gương mặt vẫn thanh tú phong độ, lúc nào cũng luôn tươi cười nhỏ nhẹ với mọi người, có đôi khi gặp chuyện đặc ý thì phá lên những tràng cười sảng khoái. Lão huynh đệ này luôn cẩn thận lau dọn, chăm chút từng góc ngách nhỏ nơi lầu chuông, luôn giữ cho nơi đây sự tinh khiết, thanh tịnh. Thiên Hỷ Chung xứng đáng là Trần Pháp Chi Bảo nơi Phổ Tế Đường này.

Nếu chỉ nói về sự chuyên cần tỉ mỉ chăm sóc lầu chuông của thủ chung Thiên Âm cùng những âm vang ngân nga tuyệt vời của Thiên Hỷ Chung, có lẽ sẽ là sự thiếu sót đối với một nhân vật quan trọng đóng góp cho bầu không khí yên bình nơi Thiên Hỷ Cung này. Sự an vui, phúc lạc từ những giai điệu thanh tú mỹ miều của giọng ca thánh thót

Hỏa Phụng Hoàng, bạn đồng hành của Thiên Âm hơn hai trăm năm nay trên đường tu Đạo.

Sau ba hồi chuông Thiên Hỷ Chung, đến lượt Hỏa Phụng Hoàng cất lên những thanh âm êm dịu, khi cao vút vang vọng khắp thiên không, lúc trầm ngâm lắng tận non sâu nước biếc. Hỏa Phụng Hoàng thường bay liệng một vòng quanh khu vực Thiên Hỷ Cung, cất tiếng hót thánh thót đem lại sự sáng khoái, phúc lạc cho chúng sinh. Sau đó lại bay về nóc lầu chuông, đứng nơi ấy ngẩng cao đầu chào đón những tia nắng ấm. Hỏa Phụng Hoàng dang rộng đôi cánh, thả chùm đuôi tuyệt mỹ tung tăng theo gió phát xạ những luồng bạch quang, kim quang, hồng quang rực rỡ. Vị Hộ Pháp ấy làm cho ánh bình minh vốn dĩ mang một nét đẹp âm thầm, hùng vĩ thì giờ đây lại trở nên rực rỡ huy hoàng biết bao.

Khi vàng thái dương chan rưới những tia nắng ấm áp, giọng hót thánh thót của Hỏa Phụng Hoàng đã vang vọng khắp khu vực xung quanh Thiên Hỷ Cung, chư môn nhân nơi cung này cùng với chúng sinh bá tánh đã tụ tập khá đông tại Tích Khí Đài. Môn nhân chia nhau ra từng nhóm để dễ dàng tập luyện cũng như phổ truyền cho bá tánh về các bài tập khí công dưỡng sinh. Tích Khí Đài là một quảng trường rộng lớn bao la hình bát giác có chín

cấp bậc từ thấp lên cao. Các nhóm nhỏ cũng chia theo từng trình độ tiếp thu, khả năng, sức khỏe và khoảng thời gian tu tập của mọi người từ bậc một đến bậc chín dọc theo hình bát giác ấy. Nơi bậc một có hàng trăm bá tánh với môn nhân, lên bậc kế còn chừng trăm người, kế nữa vài chục người... Cứ thế ít dần, thưa dần cho đến vài bậc chót trên cùng chỉ còn vị Chương Cung cùng với vài chục môn đệ tinh thông Đạo Pháp mà thôi.

Ở bậc sơ đẳng nhất, mọi người được tập luyện bài tập căn bản là hít thở, các động tác cơ bản giúp cơ thể khỏe mạnh như bài Bình Minh Tỉnh Thức. Bài tập này gồm chín động tác mang hình ảnh sinh hoạt đời thường, từ lúc đang say ngủ, đến khi thức dậy, chào đón những tia nắng ấm áp đầu ngày, hít thở sâu đều, vận động thân thể để lấy sức cho một ngày làm việc năng động.

Ở bậc thứ hai, mọi người được tập những bài về sự dẻo dai cho cơ thể như tư thế Hoa Sen, Tĩnh Túc Tọa... Các bài tập này vừa làm cho cơ thể được khỏe mạnh cường tráng, vừa đem lại sự sáng khoái cho tinh thần cũng như giúp trị liệu một số bệnh đường cột sống, hô hấp và tiêu hóa.

Càng lên cao, các bài tập càng có độ khó dần và có nhiều công năng trong việc điều tiết cơ thể, giúp trị liệu, phục hồi sức khỏe, cơ thể dẻo dai bất bệnh.

Lại rèn luyện một tinh thần mãnh liệt kiên định, bất động trước các sự vui buồn của thế tục thường tình vốn dĩ vô thường, hằng biến.

Trong khi mọi người đang vui vẻ tập luyện, bất chợt có cơn địa chấn rung động toàn bộ khu vực Thiên Hỷ Cung, làm cho mọi người đang tập trung nơi Tích Khí Đài cảm thấy bất an lo lắng. Từ trên không trung, Hỏa Phụng Hoàng liền hạ thấp mình sà xuống bên cạnh chỗ vị Chưởng Cung cất tiếng nhắc nhở:

“Tôn huynh này! Huynh mau chuyển mọi người vào nội cung lánh nạn, tà ác đến rất gần rồi. Ngay tại Tích Khí Đài này đây!”

“Ừm, ta biết rồi, đa tạ hiền muội đã nhắc nhở!”

Vừa dứt lời, vị Chưởng Cung ấy hữu thủ giơ lên cao bắt Vô Úy Ấn và hô lớn:

“Trần Cung Chí Linh, Thiên Long Hộ Pháp xin mau thị hiện!”

Liền ngay sau đó, mây ngũ sắc kết tụ giữa không trung khu vực Tích Khí Đài, một tiếng gầm chấn động cả thiên địa vang vọng:

“Om...”

Từ lúc mọi người nhìn thấy Hỏa Phụng Hoàng sà xuống bên cạnh vị Chưởng Cung cho đến khi âm thanh oai hùng này vang lên chỉ thấp thoáng một vài cái chớp mắt. Sự việc diễn ra quá nhanh,

làm cho tất cả mọi người chưa kịp hình dung chuyện gì đang diễn ra nơi đây, định thần nhìn lại đã thấy mình đang ở trong Phổ Tế Đường. Mọi người lại nghe một giọng nói trầm lắng vang lên át đi sự ngạc nhiên bất an đang diễn ra trong nội tâm mỗi người:

“Này chư môn nhân cùng bá tánh!

Tà ác đang đến gần, sắp có trận quyết chiến ngoài Tích Khí Đài. Ta đưa mọi người vào trong này giữ an toàn, vì nơi đây pháp giới chặt chẽ, không tà ác nào xâm nhập được.

Tuyệt đối không ai được ra khỏi Phổ Tế Đường khi chưa được sự đồng ý của Chưởng Cung!”

Lúc vị Hộ Pháp Trấn Cung là Thiên Long xuất hiện cùng với tiếng gầm của mình, vị ấy đã gom hết mọi người nơi Tích Khí Đài vào trong Phổ Tế Đường. Chỉ còn Hỏa Phụng Hoàng, Thiên Long cùng với vị Chưởng Cung đang trụ lại nơi trung tâm của Tích Khí Đài và chờ đợi tà ác xuất hiện nơi đây. Vì lo lắng cho chư vị đang ở ngoài đối mặt với nguy hiểm, cũng là có sẵn tính tò mò trong mình cho nên nhiều người đã chạy lên tận lầu chuông để nghe ngóng tình hình bên ngoài ra sao. Vừa chạy lên lầu chuông, cả đám người hiếu kỳ liền bị lão huynh Thiên Âm chặn lại đuổi xuống không chút nề tình:

“Này mọi người đừng làm loạn chứ!

Đây là nơi tôn nghiêm không thể gây ồn ào náo nhiệt, cũng như càng không phải chỗ để thỏa mãn tính hiếu kỳ của mọi người! Nếu lo lắng cho chư vị bên ngoài, hãy xuống dưới nhà ngồi tịnh tâm, hỗ trợ truyền khí lực cho chư vị ngoài ấy còn hữu ích hơn nhiều. Các đệ muội mau xuống hết đi!”

Chư môn nhân mặc dù âm ức vì bị la trong lúc đầu sôi lửa bỏng như thế thì không cam lòng lắm. Nhưng rõ ràng lão huynh Thiên Âm hoàn toàn có lý, mọi người cũng im lặng lui bước xuống nhà dưới, cùng nhau tĩnh tâm chờ đợi kết quả của trận chiến ngoài kia.

Tích Khí Đài của Thiên Hỷ Cung là nơi tiếp đón chúng sinh bá tánh nhiều vô số kể, cũng là nơi tập luyện hằng ngày. Dương khí ở đây mạnh mẽ vô cùng, khiến tà ác động lòng thêm muốn, tấn công từ bên dưới đánh lên bằng trận địa chấn kinh hoàng nhằm hấp thu phần linh khí dào dạt nơi đây. Các khu vực khác trong Thiên Hỷ Cung đều được thiết lập pháp giới bảo vệ vững chắc. Khi Thiên Long xuất hiện đã dùng pháp âm là tiếng gầm chấn động thiên địa ngăn ngừa tà ác xâm phạm.

Sau khi mọi người ở Tích Khí Đài đã vào trong cung an toàn, Chưởng Cung nhẹ nhàng nâng thân mình lên không trung, bay lơ lửng với cả hai vị

Linh Thú. Chỉ thoáng chốc, trận địa chấn dữ dội kia đã làm vỡ vụn cả chín cấp của quảng trường hình bát giác này. Nơi đây biến thành một cái hố sâu thẳm với đất đá lởm chởm nhọn hoắt bên dưới, nguy hiểm vô cùng. Thật không dám hình dung cảnh tượng kinh hoàng xảy ra nếu Thiên Long không kịp thời đưa mọi người vào trong lánh nạn. Hôm nay có thể đã là ngày đại diệt thảm khốc ở Thiên Hỷ Cung.

“Xích Diễm Hỏa Quang Trận phát động!”

Từ thân ảnh lấp lánh ánh sáng vàng đỏ của Hỏa Phụng Hoàng phát ra hồng quang chói lòa, phóng thẳng xuống trung tâm cái hố sâu hoắm mà cách đây ít phút còn là Tích Khí Đài đẹp đẽ. Từ chỗ miệng hố, một cột lửa mãnh liệt bốc thẳng lên không trung, những tường chằng kẻ nào có thể chịu đựng nổi sức nóng bạo liệt của trận pháp này. Thế nhưng ngọn lửa đỏ rực cháy bỏng ấy dần dần dịu lại, tắt ngúm trong chớp mắt. Từ trong hố ấy, một cặp mắt sáng quắt, to lớn vô cùng cũng liền xuất hiện sau khi cột lửa từ pháp trận hỏa tính mà Hỏa Phụng Hoàng vừa phát động bị tiêu biến. Mặt đất lại rung chuyển dữ dội, lần này không phải là địa chấn bình thường nữa, từ bên dưới hố sâu kia đang có một vật to lớn chuyển động, nhô mình lên khỏi hố.

Môn nhân Thiên Hỷ Cung không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy trước mắt mình một Linh Thú to lớn sừng sững toàn thân màu vàng đất. Trên mình Linh Thú ấy là lớp vảy giáp cứng cáp với lớp gai nhọn phủ bên trên, phần đầu có một sừng to nhọn nhô ra giữa đỉnh đầu uốn theo hình lưỡi liềm. Cặp càng ở miệng sắc bén sáng loáng, to lớn dị thường trông như cặp lưỡi kéo với răng cưa lởm chởm có thể cắt ngọt cả sắt thép. Toàn thân Linh Thú to gần bằng chu vi của Tích Khí Đài, thế nhưng Linh Thú ấy lại đứng vững chắc trên ba cặp chân khảng khiu ôm như cây tre, trông rất kỳ dị.

“Tôn huynh cùng hiền muội hãy thận trọng!”

Đây là Địa Ngục Trùng, một trong những loài Linh Thú chuyên đi bắt các u linh tội lỗi muốn rời khỏi U Minh Giới.”

Thiên Long nhắc nhở với nhị vị còn lại đang lơ lửng giữa đấu trường khi nhìn thấy thân ảnh Linh Thú kia đã thị hiện rõ ràng trước mắt mọi người.

Chương 12

Sứ Giả U Minh Giới

Sự thanh bình nơi Thiên Hỷ Cung đã bị phá tan bởi trận đột kích bất ngờ của Địa Ngục Trùng, tiêu hủy toàn bộ Tích Khí Đài bởi trận địa chấn tàn bạo. Thiên Long xuất hiện kịp thời đưa chư môn nhân và bá tánh rời khỏi Tích Khí Đài trước khi toàn bộ nơi ấy sụp đổ. Lúc này, các vị thủ hộ nơi Thiên Hỷ Cung đang đối diện với một Linh Thú hung tợn từ cõi U Minh Giới, Linh Thú nổi danh tàn bạo vô cùng.

“Grừ... gào... Các người nhanh chân lắm, chỉ trong tích tắc đã kịp thời chuyển bữa sáng của ta vào nội cung. Thôi thì bọn nhãi nhép kia bỏ qua, ta nuốt ba đũa bay cũng đủ lót dạ tháng này. Grừ grừ...”

Liên ngay lúc ấy, sừng trên đầu Linh Thú phát ra kim quang rực rỡ. Dưới lòng đất xung quanh Địa Ngục Trùng chấn động, từ lòng hổ sâu hoắm tàn dư của Tích Khí Đài xuất hiện bốn cột lốc xoáy dữ dội, cát bụi bay mù mịt che phủ hết toàn bộ tầm nhìn trong trận đấu giữa bốn cao thủ. Những làn hơi tà ác, sát khí, oán khí chất chồng xuất hiện trong tiếng gió cát hòa quyện nhau gào thét dữ dội, mỗi lúc càng thêm nặng nề. Tiếng binh khí khua nhau leng keng, tiếng trống trận đập dồn vang dội, tiếng chiêng công inh ỏi đua nhau cất tiếng.

“Om...”

Âm thanh trầm ấm đầy uy lực dũng mãnh của Thiên Long vang lên rung động cả đất trời. Tương chừng không gian náo loạn, hỗn tạp này chẳng gì có thể kiềm thúc được sự loạn động của nó. Giờ đây thanh âm thiêng liêng, oai hùng vi diệu kia đã làm cho mọi thứ đều ngưng đọng, im bật. Tạp âm không còn nữa. Kế đó lại một âm thanh nhẹ nhàng, trong trẻo thanh khiết vang lên:

“Lãnh Phong Trận phát động!!!”

Âm ba vi diệu, đại hùng đại lực của vị Chương Cung Thiên Hỷ vang lên. Những âm thanh chất chứa cùng bao oán khí chất chồng nơi chiến trường hỗn loạn đã được làm cho thanh tịnh. Liên sau đó xuất hiện một cột lốc có cường độ mãnh liệt vô

cùng. Luồng lốc ấy cuốn bay đi tất cả gió bụi lẫn hơi tà khí mà Địa Ngục Trùng vừa tạo nên. Khi đó, xung quanh tam vị thượng thủ nơi Thiên Hỷ Cung đã xuất hiện đông nghẹt các âm binh quỷ hồn, toàn thân giáp trụ vàng óng. Trên tay là khí giới đủ mọi chủng loại, giáo mác, cung kiếm, chiêng mõ, gậy gộc... đang sẵn sàng lao vào tiêu diệt đối phương.

“Này hỡi chư âm binh tàn bạo!
Thuở sinh thời đắm chìm sát nghiệp
Mãn kiếp còn gieo tình tục lụy
Dù ngàn năm khó thể siêu sinh
Chỉ biết đến bóng tối khổ đau
Trung thành cùng Vô Minh Đại Đế!
Ta gọi đến từ U Minh Giới
Cho các ngươi thân xác kim sa
Muốn thỏa lòng hiếu chiến bấy lâu
Hãy mau mau thức tỉnh bên ta
Cùng tiêu diệt kẻ thù trước mắt!!!”

Bài chú niệm cũng là hiệu lệnh tấn công đối phương của Địa Ngục Trùng. Các âm binh với xác thân vàng óng được hình thành từ Kim Sa Trận vừa rồi liền đồng loạt lao vào tam vị cao nhân Thiên Hỷ Cung. Tuy bên ngoài nhìn vào chiến trận hiện tại tình thế cực kỳ nguy hiểm cho chư vị hành giả,

nhưng thần sắc họ chẳng hề nao núng, vẫn nét an nhiên thanh tịnh đủ đầy. Họ lơ lửng giữa thiên không Tích Khí Đài, giờ đây đã biến thành Kim Sa Trận. Toàn bộ khu vực này đều được bao phủ bởi lớp cát vàng óng dày đặc. Lớp cát vàng này lại cuộn cuộn chuyển động thành những vòng xoáy, có thể cuốn hút tất cả những gì tiếp xúc với mặt đất nơi đây rồi nuốt chửng chẳng để lại dấu vết.

“Nhị vị xin trở vào trấn pháp cho nội cung kéo trướng kế Điều Hồ Ly Sơn của bọn họ. Nhân lúc chúng ta đối phó ngoại cung, mọi người sẽ gặp nguy hiểm, tà khí dễ dàng xâm nhập vào trong. Nơi này một mình ta có thể đối phó được, xin an tâm!”

Vị Chương Cung nhẹ nhàng nói với nhị vị Hộ Pháp, đồng thời đưa song thủ dang rộng sang hai bên và xòe lòng bàn tay ra. Liền đó nhị vị Hộ Pháp hóa thành hai quả cầu ánh sáng màu đỏ rực và bạch kim chói lóa, lơ lửng trên hai lòng bàn tay của vị Chương Cung. Vị ấy lại nâng cao song thủ lên khỏi đầu, hai quả cầu ánh sáng lúc này đại phát khí quang xích diễm cùng bạch kim chói lóa hơn nữa, dần dần sáp nhập vào nhau.

Um...

Một luồng khí lực mạnh mẽ vô cùng phát ra cùng lúc với âm ba vang vọng cả đất trời. Hai luồng khí quang đã hòa nhau làm một, tạo thành

quả cầu ánh sáng bao phủ xung quanh vị Chưởng Cung với ba màu trắng, vàng, đỏ liên tục chuyển đổi màu sắc. Khi quả cầu ánh sáng hình thành cũng là lúc âm binh ồ ạt đổ dồn về phía chur vị.

Các âm binh được trang bị đầy đủ vũ khí chiến đấu cùng với khí thể hung hãn, tưởng chừng sẽ càn quét tiêu diệt tất cả mọi sự tồn tại nằm trên đường đi của họ, như sự sụt lún trong hố cát nhanh chóng vùi lấp mục tiêu của mình chẳng hề để lại dấu vết...

Sức mạnh hung hãn của âm binh có số lượng đông như số cát vàng bên dưới Kim Sa Trận, nhưng âm binh lại chẳng thể lọt qua được pháp giới quả cầu ánh sáng của vị Chưởng Cung. Từ xa xa nhìn vào cảnh tượng hùng vĩ ấy giống như một viên ngọc sáng chói lóa đang được một cùn cát đùn lên, để mỗi lúc viên ngọc quý kia càng thêm cao trọng và rực rỡ hơn nữa.

Các âm binh la hét, gào rú, đâm chém náo động nhưng chẳng làm lung lay được pháp giới ấy một mảy may nào cả. Vị Chưởng Cung chỉ im lặng đứng nhìn Địa Ngục Trùng với biểu hiện trên thân sắc của y đang bắt đầu có thêm nộ khí vì âm binh chẳng làm gì được đối thủ của mình. Ánh nhìn xa xăm thận trọng ấy lại quét về phía đám âm binh

náo loạn xung quanh mình, lặng lẽ nhưng có chút tâm tình của sự cảm thương và xót xa...

Xót xa cho những nỗ lực của đám chiến sĩ đã cố gắng hết sức mình nhưng chẳng làm gì được đối phương.

Cảm thương cho những số phận từng đắm chìm trong mê muội của sắc tài tử khí rồi gây sát nghiệt nặng nề đến đối chảng thể siêu sinh, giờ đây lại còn trở thành nô lệ của Vô Minh Đại Đế...

Tâm tình của vị Chương Cung phút chốc trở nên lạ kỳ vô cùng, ngài mỉm cười nhẹ nhàng, từ khóe mắt đôi dòng lệ lại tuôn rơi. Quả cầu ánh sáng bao quanh thân ảnh vị ấy liền tan biến.

Mấy hạt châu ngọc rơi xuống Kim Sa Trận bên dưới làm cho tất cả cát vàng nơi đây liền tịnh yên, chẳng còn cuộn cuộn tuôn chảy thành những vòng xoáy như lúc nó mới xuất hiện. Trong sát na pháp giới quả cầu ánh sáng tiêu biến, đám âm binh hung hãn thấy không còn gì che chắn cho mục tiêu của mình liền ào ạt đổ dồn vào vị Chương Cung, ra tay sát phạt con mồi của mình chẳng hề nương tay.

“Ha ha ha... Tiến lên đi, hãy ra tay thật tàn bạo cho thỏa lòng hiếu chiến bấy lâu của các ngươi. Ha ha ha!”

Địa Ngục Trùng nhìn thấy thể mẫn nguyện cười đắc chí. Những lời của y làm cho các âm binh càng

thêm hưng phấn, hưng hân hơn trong việc sát hại đối phương. Tiếng la hét, gào rú, vui cười thỏa thích của bọn chúng vang động làm cho mọi người bên trong nội Cung Thiên Hỷ kinh hoàng.

Tất nhiên cảnh tượng ấy những người có khả năng quan sát thấu thị đều đã từng tận, những ai chẳng thể thấy cũng có thể cảm nhận được mùi sát khí ghê rợn qua âm thanh kinh hoàng bên ngoài kia. Bầu không khí nặng nề u uất, lo âu hoảng sợ, buồn bã thương xót cho một cao nhân vừa viên tịch bao trùm lên tất cả mọi người nơi đây.

“Aaaa... tôn huynh!!!”

“Chương Cung đã thất thủ trước đối phương rồi sao?”

“Sao chúng có thể chiến thắng được tôn huynh dễ dàng như vậy chứ?”

“Chúng ta phải làm sao, chẳng lẽ hôm nay là ngày tàn của chúng ta ở đây dưới tay bọn âm binh kia?”

Mọi người vừa buồn bã lo sợ, vừa nao động lên làm cả nội cung đều loạn động. Thiên Âm lão huynh chẳng có biểu tình gì để lộ trên khuôn mặt, cố gắng hết sức để củng cố tinh thần cho mọi người tĩnh tâm lại nhưng bất khả thi. Trước sự hy sinh cao cả của huynh trưởng nơi này, làm sao chư môn nhân có thể bình tâm cho được...

Chương 13

Giải nguy

Mọi người chỉ còn nghe những tiếng la hét kinh thiên động địa ở chiến trận ngoại cung. Nội cung thì đang bị bao trùm bởi sự náo loạn và u buồn quá đỗi. Trong lúc nguy cấp ấy, lại có những tràng cười man rợ vang lên thâm hiểm vô cùng.

“Ha ha ha...”

“Thiên Hỷ Cung đã thất thủ rồi... Ha ha ha!”

“Cái gì là Đại Sĩ, là Chưởng Cung cơ chứ, cũng chỉ là một kẻ hữu danh vô thực vong mạng dưới tay lũ âm binh. Ha ha ha...”

“Tỷ tỷ à, đừng có chê bai người quá cố. Coi chừng bọn tiểu tử nơi này vì đau lòng mà phát sinh nộ khí lao vào chúng ta thì khốn. Ha ha ha...”

Muội đã nói rồi, Minh Chánh Đại Sĩ rất mềm lòng, vì hẳn có thể thấu rõ được những biểu tình nhỏ nhất nhất của đối thủ của mình. Thế nên đem đám âm binh đầy thống khổ oán hận ra đối phó với hẳn, thì thể nào hẳn cũng sẵn sàng hy sinh thân mình làm mối cho bọn chúng thỏa lòng. Ha ha ha...”

“Vẫn là Si Tình muội muội thâm hiểm hơn bọn ta từng tiểu tình vi tế nhất. Ha ha ha!”

“Các tỷ quá khen, chúng ta là bộ ba Tam Tuyệt mà! Ai cũng đều túc trí đa mưu và thâm hiểm với độc kế khó dò. Ha ha ha!!!”

Những tràng cười khoái trá, nham hiểm tàn độc vang lên mỗi lúc một rõ ràng hơn. Chư môn nhân đồng loạt nhìn về hướng phát ra những âm thanh vô tình, ma quái ấy. Tiếng ồn ấy đến từ lầu tháp của Thiên Hỷ Chung, Bảo Pháp Trấn Cung Thiên Hỷ. Mọi người ùn ùn kéo lên ấy thì thấy ba thân ảnh nữ nhân với phục trang sắc sỡ, lộng lẫy vô cùng. Họ ngồi vắt vẻo cười hả hê trên băng ghế hình bán nguyệt, nơi thủ chung ngồi đọc kinh sách những lúc trực phiên hầu chung, cầu nguyện cho chư linh khắp nơi.

“Là Tam Độc Cô Nương sao!?”

“Quá khen cho lão già Thiên Âm kia đã nhận ra bọn ta. Ha ha ha!!!”

“Đề tưởng thưởng cho sự tinh tường của người trước uy danh của bọn ta. Ta sẽ cho người được chết trước. Ha ha ha!!!”

Vừa dứt lời, từ đám nữ nhân ấy phát ra một tia sáng vàng rực phóng thẳng về phía Thiên Âm lão huynh đệ. Tất cả mọi người đều bàng hoàng kinh ngạc chẳng ai kịp phản ứng gì, một âm thanh chói chói vang lên:

Keng... loảng xoảng...

Trước mặt Thiên Âm lão tăng đã xuất hiện một thanh đại trường kiếm trắng sáng chói lóa, cao to vài trượng che chắn cho Thiên Âm. Trên chuôi kiếm có chạm hình một bạch long đang há rộng miệng ra ngậm lưỡi kiếm. Lưỡi phi đao ám khí kia đã được chặn lại, văng ra vỡ thành mấy mảnh lấp lánh ánh vàng ở cách đại trường kiếm vài thước.

“Hừ!!! Ám Muội Phi Đao của ta lại bị chặn phá và tiêu hủy dễ dàng vậy sao?”

Là kẻ nào to gan hãy mau mau lộ diện đi!

Đừng để Tham Quyền Phu Nhân ta đại phát nộ khí tiêu hủy cả tòa tháp này!”

Đại trường kiếm rung động mạnh mẽ. Từ từ nâng lên không trung cách mặt sàn khoảng một trượng, ánh sáng mỗi lúc một rực rỡ chói lóa hơn, đến nỗi tất cả mọi người chẳng còn nhìn được trước mắt mình chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Om...”

Âm thanh trầm ấm hùng hồn dũng mãnh quen thuộc lại vang lên. Chấn động từ lâu chuông ra tận Kim Sa Trận bên ngoài cung.

Khi âm thanh cùng ánh sáng lẳng điệu xuống, mọi người đã nhìn thấy rõ thân ảnh đang đứng hiên ngang che chắn trước mặt Thiên Âm lão sư chính là một nam nhân với thân hình uy dũng. Người ấy có dung mạo thanh tú, làn da trắng hồng, cặp chân mày rậm cùng mái tóc dài bạch kim sáng lấp lánh đang tung bay theo từng làn khí quang tỏa ra từ thanh đại trường kiếm đang cầm nơi tay của mình. Trên thân lại khoác lớp giáp vảy rồng cũng màu bạch kim vô cùng rực rỡ. Mọi người chưa kịp định thần hoàn hồn, nam nhân ấy với cặp mắt đang nhắm nghiền dần dần lay động, hé lộ cặp đồng tử màu xám bạc lung linh như viên dạ minh châu giữa màn đêm u tịch. Người ấy lại nở một nụ cười nhẹ nhàng, cất lên những âm thanh trầm ấm làm tâm tình của bao người lay động.

“Chào chư hiền đệ muội!

Chào tam vị thí chủ hữu sắc vô tâm chuyên gây rắc rối cho vạn linh! Bần sĩ đây vì bảo vệ cho hiền đệ của ta mà làm vỡ trân vật của quý nhân, thật áy náy quá... Xin rộng lòng lượng thứ!”

Tất cả môn nhân Thiên Hỷ Cung lại thêm một phen kinh ngạc. Những gì đang diễn ra trước mắt mình thật không thể tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ vị thiên tướng trước mắt họ là vị Thiên Long Hộ Pháp, Trấn Cung Thiên Hỷ đây sao... Sao lại có thể nói chuyện một cách từ tốn và dịu dàng đến vậy trước mặt kẻ tử thù đã sát hại tôn huynh của mình như thế chứ...

Không chỉ môn nhân Thiên Hỷ Cung, Tam Độc cũng đang tròn xoe đôi mắt, ngỡ ngàng đến đờ người trước điều phi lý đang diễn ra. Tất nhiên, hai tỷ muội đang ngồi vắt vẻo trên ghế cũng chẳng ngạc nhiên gì khi nhìn thấy hảo muội muội của bọn họ đã nhào đến gần mỹ nam tử kia tự lúc nào. Si Tình Phu Nhân gương mặt ửng đỏ, nhiệt tình khí bốc lên thành luồng khói nhẹ phảng phất trên đầu mình. Phấn khích trong từng cử chỉ, lời nói chẳng chút e dè trước đám đông có mặt tại đây:

“Ôi mỹ nam tử...

Đừng nói là một thanh Âm Muội Phi Dao bị gãy vụn, ngay đến ta đây luôn tự tôn với nhan sắc của mình cũng còn muốn gãy vụn vì chàng đây...

Ôi chàng ơi... tiện thiếp ngưỡng mộ chàng quá.

Nhan sắc thanh tao, giọng nói của chàng ngọt ngào, ấm áp hơn cả mật ong rừng, như từng làn hơi

âm dịu dàng của mùa xuân xua đi giá lạnh ngự trị trong tâm tư tiệp thiệp tựa trăm ngàn năm nay...

Ồi tráng sĩ ơi..."

Vừa nói, Si Tình Phu Nhân vừa đưa tay nắm lấy đạo bào của Thiên Long kéo kéo. Môn nhân Thiên Hỷ Cung kinh ngạc, rất khó chịu với những gì đang diễn ra trước mắt họ. Quả thực lúc này, trong thâm tâm mọi người, nỗi buồn u uất vừa rồi đã tiêu biến tựa lúc nào. Cảm giác ngộ nghĩnh, khó lòng kìm nén để không phá lên những tràng cười ra nước mắt trước màn kịch đang diễn ra nơi đây.

"Tránh xa ra! Đừng làm ô uế nơi tôn nghiêm này chứ!"

Giọng nói ấm nóng, thanh âm tao nhã trong trẻo từ phía đỉnh tháp chuông vang lên. Cùng lúc ấy, một dải lụa đỏ hồng từ trên đỉnh tháp phóng thẳng xuống quán lấy người của Si Tình Phu Nhân cuốn lại, hát bay về phía tử muội của nàng ấy.

Bao tia nhìn hướng về phía dải lụa vừa xuất phát, đó là trên thanh xà ngang treo Thiên Hỷ Chung. Một thân ảnh nhẹ nhàng giáng hạ, bước đi khoan thai chậm rãi, thong dong từng bước vô ưu vô tư trước thế sự đa tình. Khung cảnh tráng lệ ấy làm ngây ngất lòng người. Một nữ tử ưu nhã, thanh thoát với mái tóc dài đỏ hồng thướt tha phủ qua tận gót chân trắng hồng. Nàng dịu dàng nâng gót ngọc

trên dải lụa tung bay phấp phới. Dải lụa thanh nhẹ
bồng bênh trong gió, nhưng lại có thể đỡ gót cho
nàng thì đủ thấy đạo hạnh cùng với công phu khinh
công của nàng phi phàm xuất chúng dường bao.
Nàng khoác đạo bào đỏ hồng, điểm xuyết những
chiếc lông vũ ngũ sắc xen kẽ với trân châu sáng lấp
lánh. Nơi cánh tay nàng có dải lụa choàng ngang.
Dải lụa ấy bồng bênh, tung bay gấp khúc thành một
chiếc thang sóng động giữa không trung, uốn lượn
bắc nhịp đều bước nâng gót nàng giáng hạ đến bên
cạnh Thiên Long. Vừa lặng lẽ chậm rãi dời gót
ngọc, nữ tử ấy vừa ngâm nga mấy câu:

“Trùng sinh phục mệnh đã bao đời
Giữa chốn trầm luân nhẹ thành thời
Thiên Các hồng chung vang tỉnh thức
Nhắc hồn khách tục bớt rong chơi...”

Nhìn thấy kẻ đã đẩy mình ra xa con mỗi mình
chọn, Si Tình Phu Nhân chỉ tay về phía nữ tử ấy
thét lên:

“Tên kia, ngươi là ai sao dám ngăn cản việc tốt
lành của ta?”

Ngươi chưa nghe danh Si Tình Phu Nhân này
sao? Lại dám to gan lớn mật đến vậy?

Hừ!!!”

“Này Si Tình cô nương!

Các người xâm nhập vào chốn linh thiêng này với ý đồ bất thiện, lại còn ngông cuồng ám toán chư môn nhân. May thay, tôn huynh đã dự liệu trước việc các người dùng kế Điều Hồ Ly Sơn đột nhập nội cung, nên chúng ta đã hồi cung từ sớm, chờ các người xuất hiện.

Tháp chuông này là nơi ta tu hành hằng ngày.

Ta không tính toán với các người.

Muốn tiễn khách lại cần phải dè dặt sao?

Không cần thiết cô nương à!”

Vừa nói, nữ tử ấy vừa mỉm cười nhẹ nhàng đáp lời Si Tình Phu Nhân. Lúc này tuy đã đứng bên cạnh Thiên Long, nhưng đôi chân ngọc ngà của nàng ấy vẫn ung dung lơ lửng cách không chẳng hề chạm đất, dải lụa đỏ hồng thì luôn tung bay nhẹ nhàng bồng bềnh quanh người nàng.

Tuy nữ tử vừa mới xuất hiện lời nói ngọt ngào êm dịu, nhưng mỗi lời của nàng đều mang sức mạnh liệt hỏa thiêu đốt tính sĩ diện của bọn Tam Độc, khiến cả bọn tức giận vô cùng. Si Tình Phu Nhân liền vung tay phóng một lớp bột hương lấp lánh về phía nữ tử ấy, dải lụa đỏ hồng tung bay phấp phới, thổi bay hết đám bụi ấy quay ngược về phía bọn Tam Độc. Cả đám bọn họ nhanh chóng hóa thành ba luồng sắc quang bay ra khỏi tháp

chuông, đến bên cạnh Địa Ngục Trùng nhờ trợ lực. Tam Độc vừa bay ra, nữ tử thanh tú lại nói với mọi người:

“Chư hiền an tâm, mọi việc đều nằm trong dự liệu của tôn huynh, chẳng việc chi phải đau lòng. Chúng ta an tâm đợi ở đây, khi nào có tín hiệu sẽ ra ứng phó.

Còn nhiều điều bất ngờ sắp diễn ra ngoài ấy.”

Thiên Long tiếp lời:

“Mọi người bình tâm. Phải thật tịnh tâm để tà quái không xung nhập được nữa. Phải có bản lĩnh của kẻ đứng trước ngọn núi lở mà mặt không hề biến sắc, lúc ấy mới có thể an toàn trước các ám toán của bọn Tam Độc này.”

Sự xuất hiện đúng lúc của nhị vị Hộ Pháp Thiên Long và Hỏa Phụng Hoàng khiến cho mọi người an tâm hơn, không còn lo lắng buồn phiền về chuyện vừa xảy ra nữa. Tất cả đều tin tưởng và trông đợi điều kỳ diệu xuất hiện ở Kim Sa Trận...

Chương 14

Nhất niệm vô ưu

Lúc bấy giờ, bên ngoài cung, tại Kim Sa Trận, Địa Ngục Trùng cùng quân đoàn âm binh đang hả hê say sưa với chiến thắng của mình trước một cao nhân bậc nhất nơi Thiên Hỷ Cung. Nhìn thấy ba luồng sắc quang từ trong nội cung bay đến bên cạnh mình, Địa Ngục Trùng tất nhiên bất ngờ nảy sinh nghi vấn:

“Này tam vị công nương, hà cứ gì lại quay ra đây?”

Chẳng phải chúng ta đã tính toán kỹ lưỡng để chur vị chiếm lĩnh nội cung một cách dễ dàng đó sao? Hay là hữu sự bất trắc gây khó khăn cho quý vị?”

Sân Hận Phu Nhân tức giận kể rõ:

“Ta chẳng hiểu bọn Hộ Pháp Trần Cung đã hồi cung từ lúc nào, ta thấy rõ ràng chúng cùng hợp lực với tên Chưởng Cung đối phó các người và đã bị tiêu trừ. Thế mà lại ở bên trong cung ngăn cản bọn ta.

Bọn chúng hợp lực, lại ngay nơi có linh khí thiêng liêng mạnh mẽ nên bọn ta cũng khó lòng thắng được... đành rút lui ra đây nhờ người trợ lực thêm cùng nhau tiến công vào đó!”

“Ha ha ha... Ba người quý vị nổi danh đa mưu túc trí lại thâm hiểm tàn độc vô cùng, vậy mà không dám đương đầu với hai tên Hộ Pháp sao?”

Cũng may ta đã tiêu diệt được tên Chưởng Cung rồi, chúng ta sẽ cùng tiến vào trong!”

Vừa cười mỉa mai, vừa ra hiệu cho bọn âm binh chuẩn bị đợt tấn công vào nội cung, Địa Ngục Trùng hô to:

“Này các người, hãy mau mau lui ra để ta hút lấy linh khí từ tên Chưởng Cung kia, rồi chúng ta còn vào bên trong đánh chén nữa nào!”

Cả đám âm binh hiếu chiến tuy còn đang say sưa trong chiến trận nhưng khi nghe hiệu lệnh liền đứng dạt ra. Nơi Chưởng Cung đứng khi nãy giờ đây chỉ còn sót lại mảnh đạo bào rách nát tơi tả, do chịu những vết chém của bọn âm binh. Địa Ngục Trùng lúc ấy giờ đôi càng sắc bén ra nhấp nhấp vài

cái trong không trung, ngay tức thì từ trong miệng hắt phóng ra một luồng khí vàng óng cuốn lấy mảnh đạo bào kia thu về, nhai ngấu nghiền. Hắc kinh ngạc hét lớn:

“Sao chỉ có mảnh vải xơ xác như khúc củi thế này? Chẳng có một chút xíu linh khí nào trong đây cả...”

Chẳng lẽ hắc đã trốn thoát rồi sao?”

Tất cả bọn Tam Độc cùng Địa Ngục Trùng còn đang ngạc nhiên, dưới mặt đất phủ đầy cát vàng óng ánh kia cũng bắt đầu lay động. Mặt đất từ sắc vàng rực rỡ dần dần sạm đi, chuyển thành màu xanh rờn tươi đẹp. Chỉ trong vài chớp mắt ngắn ngủi, khắp Kim Sa Trận đã được phủ đầy vô ưu thảo, đồng cỏ xanh mượt mà ấy lại điểm xuyết những bông hoa nhỏ nhắn xinh tươi nào trắng, nào vàng cam, tinh khiết vô cùng. Khắp cánh đồng ấy lại tỏa ra mùi hương thoang thoảng hòa quyện trong gió. Mọi người đều nghe rõ những âm thanh vui tai, tiếng ngâm nga trong trẻo trong từng cơn gió nhẹ đưa.

“Đây vô ưu thảo khắp đồng xanh bát ngát
Đây vô ưu hoa xoa lòng dịu hờn ghen
Đây vô ưu thanh giục mê hồn tỉnh thức

Đây vô ưu hương giải tham vọng điên cuồng...”

Bài kệ thánh thót vừa dứt ngâm nga. Chỗ dòng lệ của vị Chương Cung đã rơi xuống khi nãy liền rung chuyển mạnh mẽ, mặt đất nhẹ nhàng tách ra. Từ trong lòng đất một mầm cây đâm chồi phát triển, chỉ trong vài cái chớp mắt đã lớn nhanh rồi biến thành một thân cây cổ thụ phải năm người ôm mới hết thân cây.

Không chỉ bọn Tam Độc và Địa Ngục Trùng, bọn âm binh mà ngay cả chư môn nhân bên trong Thiên Hỷ Cung cũng đều kinh ngạc bàng hoàng chẳng thể thốt nên lời, chẳng thể nghĩ bàn trước những gì đang diễn ra ở Kim Sa Trận từ nãy đến giờ. Từ cành lá của cây đại thụ kia lại nảy sinh ra những nụ hoa trắng. Các nụ hoa nhanh chóng lớn lên, nở thành từng chùm hoa mãn khai như các ngôi sao nhỏ xinh trên cành lá sum suê.

“Mộc tê!!!”

Cả bọn Tam Độc đều ngạc nhiên thốt lên trước những chùm hoa mãn khai ngào ngạt hương thơm từ cây đại thụ ấy. Lúc này, môn nhân trong nội cung cũng vui mừng và ngạc nhiên cùng nhau bàn tán xôn xao sôi động hẳn lên. Không khí thật huyền

náo chẳng bù với sự u ám buồn phiền mới vừa nãy chưa đầy một canh giờ.

“Là quế hoa đại thụ!”

“Quế hoa mãn khai đó mọi người!”

“Mọi nghe thiên hạ đồn rằng nơi nào có cây quế hoa nở rộ tức là nơi ấy có cao nhân đắc Đạo, đây chắc hẳn là do tôn huynh thị hiện!”

Tất cả mọi người đang bàn tán xôn xao về sự kỳ diệu diễn ra trước mắt họ thì Thiên Long lên tiếng:

“Đây đúng là cây quế hoa trong truyền thuyết tượng trưng cho sự lễ nghĩa, thanh nhân, phúc lạc, vô ưu mà dân gian còn gọi là mộc tê.

Mọi người bình tâm quan sát, sẽ thấy điều kỳ diệu còn đang chờ đợi chúng ta!”

Đúng như lời của Thiên Long vừa nói, khi các đóa hoa mãn khai đã nở rộ bao phủ khắp thân cây, tỏa hương thơm ngào ngạt khắp đất trời. Lúc bấy giờ, bên dưới gốc cây ấy lại xuất hiện những đóa sen trắng hồng tinh khiết nở rộ trên đồng cỏ xanh. Giữa những đóa sen ấy, có một hoa sen phát triển to lớn hơn thân hình một người, rồi nhẹ nhàng bung những cánh hoa với hương thơm dịu ngọt cùng ngũ sắc quang đại phát. Trong vài cái chớp mắt, giữa làn ngũ sắc quang ấy dần thoáng hiện thân ảnh một đạo nhân đang cát tường tĩnh tọa trên đóa sen trắng hồng tinh khôi to lớn.

Gương mặt thanh tao của đạo nhân ấy vẫn đang nhắm mắt. Miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng như làn gió thu khẽ lướt qua mặt hồ, bình yên đến lạ. Hữu thủ cầm đóa sen hàm tiếu đặt gần phía trước ngực, tả thủ bắt Thí Nguyệt Án. Môn nhân trong Thiên Hỷ Cung vui mừng khôn xiết. Lại một lần nữa, bao người náo động reo vui trước sự xuất hiện của người ấy.

“Là tôn huynh!”

“Minh Chánh huynh trưởng chứ chẳng ai xa lạ!”

“Đúng là dáng dấp của huynh trưởng.

Nhưng sao tôi thấy dường như trẻ trung hơn ngày thường bội phần, ngỡ như thanh niên tuổi chùng đôi mươi vậy.”

“Có lẽ chúng ta chẳng cần ra đó tiếp viện nữa, mọi người ở đây chờ tin vui của tôn huynh là được!”

Thiên Long nói xong mỉm cười nhìn mọi người. Hỏa Phụng Hoàng cũng lặng im mỉm cười nhẹ nhàng, cũng chẳng giấu biểu tình an lạc mãn nguyện đang thể hiện trên gương mặt thanh tú của nàng. Dưới gốc cây quế hoa, Chưởng Cung Minh Chánh dần dần mở mắt. Ngài nhìn vào đám âm binh xung quanh mình đang ngạc nhiên chẳng biết chuyện gì đã xảy ra tự nãy giờ. Vẫn với âm thanh

trong treo, bình lặng nhưng vang vọng, hùng vĩ đầy uy lực dũng mãnh, chế ngự mọi loại âm thanh náo động do binh khí khua nhau hình thành.

“Này hỡi chư âm binh kia, các người có thấy mãn nguyện khi đã ra tay tiêu diệt đối thủ của mình chẳng?”

Tất cả chư âm binh đều lắc đầu chán chường. Nhưng lúc này dường như trong tâm thức của họ đã có một sự tĩnh lặng lên tiếng đấu tranh với sự loạn động hiếu chiến khi nãy. Tay họ đã chẳng muốn cầm khí giới khua nhau một cách hung hãn nữa, dần dần thả lỏng buông xuôi.

“Này hỡi chư âm binh!

Nhất niệm hồi tâm hồi cải, tức thì thị ngạn.

Chơi vui giữa dòng khổ hải.

Bám chấp những tranh đấu, sát phạt lẫn nhau.

Được gì đâu ngoài thống khổ?

Hãy mau buông bỏ khí giới, theo ta siêu sinh.

Hoặc như vong linh nào chẳng muốn siêu sinh thì tiếp tục tu hành thiện niệm, thăng tiến trở về với cội nguồn của mình, nơi mà chúng ta từ đây xuất phát, là Cội Đạo đó vậy!”

Thuyết xong, vị ấy liền nhẹ nhàng nâng đóa liên hoa nơi hữu thủ của mình khẽ lay động, tả thủ lại nâng lên cao và đặt ngay ngực mình, nhẹ nhàng niệm câu tâm chú:

“Nam mô Tâm thức an lạc như Thiên Hỷ!”

Thanh âm đại hùng, đại lực, đại bi ấy vang vọng khắp thiên địa. Bức màn vô minh tăm tối đầy khổ đau của chư âm binh nơi ấy lập tức được xua tan.

Họ được đánh thức những ký ức an vui.

Họ biết sợ hãi những tội lỗi do mình gây ra.

Họ muốn thoát khỏi sự đau khổ dày vò hiện tại trong kiếp nô lệ thần hồn dưới quyền của Vô Minh Đại Đế...

Tất cả âm binh đều buông bỏ khí giới. Xá thân được hình thành từ kim sa của họ dần lụi tàn, phong hóa theo từng làn gió thấm đượm hương sắc vô ưu thảo và quế hương.

“Bao đam mê dục vọng
Thúc đẩy thân tứ đại
Dấn thân nẻo vô minh
Trước mặt cùng sau lưng
Biết đâu là bến bờ...
Chơi vui dòng khổ hải
Thảm khổ, sầu thế tục
Lẩn quẩn không lối về
Dù thân xác chẳng còn
Tứ đại phải rã tan
Hồn phách mãi say sưa
Trong hận thù đau khổ...”

May nhờ ân cứu độ
Hòa ái cùng thứ tha
Nhất niệm hồi tâm thiện
Tục trần liền phủ sạch
Tiêu diêu tự tại yên!”

Sau khi ngâm bài kệ thuyết giảng cho họ, vị Chưởng Cung nâng đóa liên hoa hàm tiếu lên cao qua khỏi đầu. Liên hoa ấy phát khởi một bạch quang diệu dàng âm áp lan tỏa khắp xung quanh, tức thì các âm binh lúc nãy liền nhẹ nhàng thăng thiên, tiêu biến vào hư không, không khí hoàn toàn thanh tịnh...

“Tên đạo sĩ kia!

Sao ngươi giải phóng cho bọn nô lệ của ta?

Ngươi sẽ phải trả giá cho việc này! Grừ grừ!!!”

Trước cảnh tượng ấy, Địa Ngục Trùng tức giận hét lên, lao vào vị Chưởng Cung đang tọa thiền dưới gốc quế hoa. Cặp càn sắc nhọn vung lên kẹp lấy vị Chưởng Cung, nhưng chẳng thể nào chạm vào được. Một quầng sáng ngũ sắc cùng với những đóa sen trắng đã xuất hiện, ngăn cản không cho lưỡi đao sát mạng ấy có thể đụng chạm đến vị đạo nhân đang tĩnh tâm tọa thiền.

“Này hỡi Địa Ngục Trùng!

Chẳng phải trách nhiệm của quý hiền là cai quản các tội hồn nơi U Minh Giới không cho họ gây náo loạn đó sao? Sao quý hiền lại còn kích động họ đi gây thêm ác nghiệp?

Hiền hữu đã biết sai lầm của mình chưa?”

“Mặc ta! Bây giờ ta chỉ muốn tiêu diệt người thôi!!!”

Cặp càng sắc bén đang bị các đóa sen cùng hào quang ngũ sắc ngăn chặn, Địa Ngục Trùng nâng toàn thân mình lên cao, cuộn tròn thân trên không trung và phóng ra những gai nhọn từ trên lưng của mình về phía Minh Chánh Đại Sĩ. Đòn tấn công bất ngờ chớp nhoáng này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến vị đạo nhân ấy, mọi gai nhọn lao đến gần Minh Chánh Đại Sĩ đều được phong hóa, tiêu biến thành tro bụi như chưa hề tồn tại.

“Tĩnh!”

Chỉ một chữ tịnh được Minh Chánh Đại Sĩ thốt ra, ngay lập tức toàn thân của Địa Ngục Trùng đã giáng hạ xuống mặt đất, lặng yên co lại chẳng thể nhúc nhích được nữa.

“Người đang làm gì ta thế này?

Mau buông ta ra! Buông ta ra!!!”

Không thể cử động thân mình, Địa Ngục Trùng chỉ có thể hoảng loạn la hét thất thanh trước tình

thể hiện tại. Minh Chánh Đại Sĩ vẫn lặng thinh mỉm cười, lúc này tả thủ lại đưa ra bắt Vô Úy Ấn trước mặt Địa Ngục Trùng, trong lòng bàn tay ấy lại xuất hiện một vật tròn nhỏ, chiếu sáng lấp lánh.

“Hồi Tâm Kính!

Hãy mau mau phát huy khả năng diệu dụng của mình!”

Sau câu niệm của Minh Chánh Đại Sĩ, vật tròn nhỏ ấy nhẹ nhàng bay lên không trung, đại phát ngũ quang chói lòa phía trước mắt Địa Ngục Trùng.

Aaaaaa...

Lúc bấy giờ, Địa Ngục Trùng thét lên một tiếng chấn động đất trời. Trong tâm cảm của hắn, mọi thứ hỗn loạn đảo điên, bao hình ảnh vui buồn, bi thương, lạc thú đều nhanh chóng tái hiện từng khoảnh khắc rõ ràng...

Đời hoang tưởng giữa cơn mộng寐

Cõi phù sinh tập khí nhiễm thân

Mấy ai để bước dò lần

Tâm phương cứu khổ biển trần giác mê...

Chương 15

Hồi tâm thị nạn

Nhiều ngàn năm về trước, nơi hoang mạc lạnh khô của cõi giới ở Bắc Câu Lưu Châu xuất hiện mấy phiến đá to có hình dạng giống quả trứng. Khoảng vài trăm năm sau đó, các phiến đá ấy lần lượt rạn nứt. Từ mỗi phiến đá chui ra một sinh vật thân hình to lớn, có bốn cặp chân ở hai bên thân, đôi mắt to bụi, đôi càng chắc khỏe, lớp vảy cứng cáp bao phủ toàn thân.

Chúng sinh ấy nhanh chóng phân tán khắp vùng lãnh thổ địa giới thuộc U Minh Giới. Chúng ẩn mình sâu dưới lòng đất khô cằn lạnh lẽo, ngủ vùi trong cô tịch, tự thân mình hấp thụ linh khí âm hàn của đại địa để sinh tồn, phát triển theo thời gian. Nếu có sinh vật nào đi ngang trên mặt đất nơi

chúng trú ngụ mà gây nên tiếng động lớn, đánh thức giấc ngủ của chúng, chúng vươn cặp cẳng to khỏe của mình lên tạo nên một xoáy cát hút lấy sinh vật ấy nuốt chửng. Những nơi thường xuất hiện hố cát cuốn hút chúng sinh vào đấy được gọi là Tử Địa. Sinh vật tạo nên xoáy cát ấy thì được gọi là Địa Ngục Trùng.

Từ khi nứt đá hóa sinh, đến với cõi giới u tối thiếu ánh sáng ở U Minh Giới, Địa Ngục Trùng chưa một lần được biết hơi ấm mặt trời là gì. Thời gian lạnh lẽo trôi qua, tâm tình của những kẻ luôn ẩn mình trong lòng đất như hắc cũng trở nên vô cảm tự bao giờ.

Năm ấy, trong Đại Hội Quần Yêu diễn ra ở Hoang Mạc Tử Địa, Địa Ngục Trùng thể hiện bản lĩnh thuật pháp của mình vô cùng xuất sắc. Hắc có thể bắt giữ sinh linh trên diện rộng bằng những hố cát xoáy, lại còn có thể hấp thu khí lực của chúng sinh hữu tình để tăng cường khí lực của bản thân. Tài năng và tâm tình vô cảm của hắc đã được U Minh Đại Đế chú ý. Đại Đế cho Tà Vương tìm gặp hắc.

Tà Vương tìm đến Hoang Mạc Tử Địa. Hoang mạc khô lạnh ấy không có bóng dáng của cành thú hay cành cây ngọn cỏ, cũng chẳng có chút tia nắng leo lét của thái dương chiếu rọi. Khắp nơi đều được

bao phủ bởi một màu xám đen của cát bụi. Thỉnh thoảng có vài cơn gió lạnh cuốn đi lớp cát bụi trên mặt đất, tạo nên những làn gợn sóng giữa biển cát mênh mông chẳng biết bến bờ. Giữa không gian mênh mông vô cùng tận ấy, nếu có sinh vật nào lạc bước đến đây thì tự nhiên cảm thấy chơi vơi lạc lõng, nhỏ bé vô chừng trong biển cát.

Sự ngột ngạt bao trùm khắp hoang mạc. Ngoài tiếng gió rít, thỉnh thoảng có mấy tiếng la hét thất thanh kêu cứu của những âm linh vừa chuyển sinh về đây. Khi các tân âm linh chưa hoàn hồn, còn đang lang thang vô định chẳng rõ mình ở chốn nào thì đã bị một xoáy cát cuốn hút nuốt chửng. Từ đó họ trở thành âm binh dưới quyền cai quản của Địa Ngục Trùng, chẳng thể nào thoát được nếu ý chí, tâm tình không đủ vượt qua nỗi sợ hãi, ám ảnh về việc bị Địa Ngục Trùng bắt giữ khi tìm cách rời khỏi đây.

Tà Vương lơ lửng trên không trung, ngưng thần rời phát động ám khí của mình. Chỉ trong chốc lát, mặt đất phía dưới chân Tà Vương liên rung chuyển, một lỗ xoáy cát xuất hiện, với lực hút mãnh liệt kéo Tà Vương xuống đó. Tà Vương nhẹ nhàng bay lên khỏi xoáy cát ấy, từ trên không trung quăng vào giữa xoáy cát đó một quả cầu hắc ám. Quả cầu nổ

tung, cát bụi bay mịt mù, từ trong lẫn bụi mờ ấy có một thân ảnh to lớn không lồ xuất hiện và quát lớn:

“Kẻ nào?”

Là kẻ nào dám to gan lớn mật xâm phạm, làm náo động nơi ta an trú?”

Địa Ngục Trùng đã xuất hiện sừng sừng như một tòa lâu đài giữa hoang mạc. Tà Vương từ trên không trung nhìn xuống, lại phóng xuống thêm mấy quả cầu hắc ám rồi cười lớn:

“Ha ha ha! Là ta đây!”

Có bản lĩnh thì bắt ta đi. Ha ha ha...”

Mấy quả cầu bay xuống chỗ Địa Ngục Trùng liền bị hấn há miệng ra nuốt chửng hết.

“Ha ha ha! Hắc ám khí của ngươi chỉ có thể làm mồi ngon cho ta thôi. Hôm nay ngươi cũng đừng hòng thoát được Hoang Mạc Tử Địa này.

Kim Sa Trận phát động!”

Địa Ngục Trùng vừa dứt lời, từ thân hấn đại phát ám khí. Cát bụi mù mịt, từ trong bụi cát ấy có tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng gào thét chém giết vang lên liên hồi. Hàng hà sa số âm binh chiến sĩ đã xuất hiện bao vây xung quanh Tà Vương. Tà Vương bình thân trước sự xuất hiện của các âm binh, miệng lâm lâm chú thuật rồi hô lớn:

“Tà Nhãn Minh Giới hãy mau mau thị hiện!”

Thiên không phía trên Tà Vương chùng mườì thước, hắc ám khí liền tích tụ dày đặc lại thành một khối năng lượng hình cầu đen kịt. Giữa khối cầu ấy, năng lượng hắc ám lại phân tách ra một đốm trắng đen tựa như con người. Chỉ trong vài sát na ngắn ngủi, khối năng lượng hắc ám ấy đã biến hóa thành hình một con mắt to lớn dị thường, lan tỏa ám khí dày đặc. Tà Nhân vừa xuất hiện, liền đảo mắt nhìn một lượt hết thấy tất cả âm binh đang la hét xông vào Tà Vương chém giết. Tất cả âm binh ấy liền bị mê hoặc, đứng khựng lại không còn lao tới Tà Vương nữa. Địa Ngục Trùng nhìn thấy cảnh tượng ấy lại hét lên:

“Này hỡi các âm binh của ta! Mau tấn công thu phục hẳn!”

“Ha ha ha... Chúng không nghe theo mệnh lệnh của người nữa đâu.

Người không nhìn thấy Tà Nhân Minh Giới đang thao túng chúng sao? Hiện thời chúng chỉ tuân lệnh ta thôi. Ha ha ha!”

“Sao lại thế được...”

Người... sao có thể triệu tập được cả Tà Nhân Minh Giới xuất hiện?”

Lúc này Tà Vương mới nhẹ nhàng giáng hạ trước mặt Địa Ngục Trùng, khẽ cúi đầu chào rồi nói:

“Ta là Tà Vương!

Đại Đế chỉ thị ta đến gặp ngươi một chuyến.”

Thái độ của Địa Ngục Trùng liền biến đổi, sắc diện giãn ra, có phần hoan hỷ. Hắn liền biến hóa, thị hiện nam nhân dạng, cúi đầu chào rồi nói với Tà Vương:

“Thật thất lễ, lâu nay chỉ biết đến uy danh của ngài mà chẳng có dịp diện kiến.

Nay vinh hạnh cho ta, được thọ giáo thuật pháp cao cường của Tà Vương điện hạ ở nơi hoang sơ cô tịch này.”

Vừa chào hỏi xong, Địa Ngục Trùng cũng đưa tay ra thu hồi Kim Sa Trận. Tất thấy âm binh đen ngợp trời khi nãy liền tức thì biến mất trong gió bụi mù mịt. Hắn lại hỏi Tà Vương:

“Chẳng hay Đại Đế có việc chi mà cho ngài đến tìm ta?”

“Hạnh vận của ngươi.

Đại Đế chú ý ngươi trong dịp Quần Yêu Đại Hội vừa rồi. Ngài lệnh cho ta tới đây gặp ngươi một chuyến để truyền cho lệnh phù Sứ Giả U Minh Giới. Từ nay ngoài việc tu luyện ở Hoang Mạc Tử Địa này, ngươi còn có trách nhiệm du hành khắp Cửu U, những nơi có sự tập trung âm linh chiến sĩ vất vưởng chẳng biết đi đâu về đâu, thu gom bọn chúng về làm lực lượng cho Đại Đế.

Ngươi có muốn nhận trọng trách này?”

Nghe mấy lời như thế, Địa Ngục Trùng đã mờ mắt vì những gì hắn có thể đạt được ngoài cái uy danh Sứ Giả U Minh Giới. Hắn liền cúi đầu cảm tạ Tà Vương:

“Thật tốt. Ta rất thích thú với sứ mệnh này.

Xin đa tạ Đại Đế và điện hạ đã trọng dụng!”

“Được! Vậy ngươi hãy nhận lấy!”

Dứt lời, Tà Vương liền đưa tay lên không trung bắt ấn quyết rồi tuyên thuyết:

“Bổn vương được sự ủy thác của U Minh Đại Đế, hôm nay minh chứng cho Địa Ngục Trùng trở thành Sứ Giả U Minh Giới. Kể từ nay về sau, chúng quý hồn trong Tam Giới cùng đồng lòng chung sức với Sứ Giả, phụng sự cho U Minh Đại Đế được trường tồn vĩnh hưng!”

Tà Nhãn Minh Giới trên không trung liền phát xạ một tia tử quang chiếu thẳng xuống đỉnh đầu Địa Ngục Trùng. Giữa trán hắn liền xuất hiện dấu ấn của Tà Nhãn Minh Giới. Lúc bấy giờ, thiên địa quay cuồng trước mắt Địa Ngục Trùng. Xung quanh hắn đầy dẫy những bóng hình mờ ảo của hàng hà sa số âm binh, quý hồn với đủ hình thù kì quái đang la hét, kêu gào... liên tục vang lên trong tâm thức của hắn. Tà Vương lúc này cũng mở Tà Nhãn Minh Giới trên trán của mình chiếu thẳng

vào Tà Nhãn trên trán của Địa Ngục Trùng. Tức thì Tà Nhãn trên trán Địa Ngục Trùng liền lặn xuống, Tà Nhãn Án tiêu biến như chưa từng tồn tại nơi ấy. Tất cả mọi hình ảnh âm linh đang la hét kêu gào trong tâm trí của Địa Ngục Trùng đã biến mất hoàn toàn. Trước mắt hắn chỉ còn có mỗi Tà Vương và cảnh quang của Hoang Mạc Tử Địa khô lạnh căn cõi.

“Tâm pháp sử dụng Tà Nhãn Minh Giới bốn vương đã tâm truyền cho ngươi.

Có Tà Nhãn này, lúc nào ngươi khai nhãn đều có thể thấy biết nơi nào có quỷ hồn đang bán loạn với ý niệm tranh đấu để đến đây thu thập. Hễ quỷ hồn nào nhìn thấy Tà Nhãn, tức thì bị u mê hôn trầm. Tự nhiên ngươi có thể chế ngự, thu phục dễ dàng chẳng tốn công sức.

Ráng tận lực để sau này uy danh hiển hách khắp U Minh Giới nhé sứ giả!”

“Đa tạ điện hạ đã chỉ giáo!

Tệ sứ sẽ dốc hết mình để không phụ lòng của Đại Đế cùng điện hạ!”

“Tốt! Đừng để bốn vương thất vọng!”

Từ khi ấy, Địa Ngục Trùng chẳng còn ở yên một chỗ nơi Hoang Mạc Tử Địa chờ đợi chúng quỷ hồn chuyển sinh đến đây như trước. Hắn chủ động tìm kiếm, thu thập thêm chúng quỷ hồn chiến sĩ

làm âm binh cho mình ở khắp các cõi giới trong Tam Giới. Chỉ trải qua vài trăm năm, uy danh của hắn nơi U Minh Giới ngày càng lan rộng, hầu như ai ai cũng biết.

Chúng quỷ kinh sợ khi nghe nhắc đến tên hắn.

Họ sợ sự tàn bạo, vô cảm lạnh lùng của hắn.

Họ sợ phải đụng chạm với hắn vì lực lượng âm binh của hắn quá đông, lại còn là Sứ Giả U Minh Giới được sự hậu thuẫn của U Minh Đại Đế.

Họ sợ chẳng biết lúc nào mình sẽ bị hắn tấn công hoặc thu tóm thành âm binh chịu dưới quyền sai khiến của hắn.

Chẳng có lấy một ai muốn đến gần hay thân cận hắn, bao gồm luôn cả đám âm binh dưới trướng hắn.

Nhưng mà, cơ bản hắn cũng có cần đến sự có mặt của ai đó bên cạnh hắn hay không, bản thân hắn cũng chẳng hiểu...

Trên đỉnh vinh quang ấy, dù tự do đi lại khắp nơi, Địa Ngục Trùng vẫn chỉ quen với việc lăn quần áo mình dưới lớp đất cát mà thôi.

Chung quy, cũng là một mình hắn tự cảm nhận nỗi thống khổ của bản thân mình vì đã từng khao khát một lý do hay ho để tồn tại nhưng chẳng có. Nên hắn cũng chỉ cần ức hiếp kẻ khác, thỏa mãn

với sát khí chiến trận, thỏa mãn với việc thao túng âm binh hằng hà sa số trong tay mình là được.

Cho đến ngày hôm nay, khi giao chiến nơi Thiên Hỷ Cung này. Khi nhìn thấy thân ảnh của Thiên Long, Hỏa Phụng tự do đắm mình trong ánh sáng thiên không, nhìn thấy nước mắt của Tiên Tử lúc hy sinh thân mình để xoa dịu đám âm binh hỗn loạn chỉ biết chém giết cho hả dạ... tâm tình của Địa Ngục Trùng đã có những rung động nhất định. Một tia sáng le lói giữa nơi sâu thẳm tâm tư của hắn.

“Ta... rất cuộc mong muốn điều gì...”

Chẳng phải ta đã từng khao khát được tự do giữa thiên không, được đắm mình trong ánh sáng ấm áp...

Cũng không cần vùng vẫy giữa cát vàng khô lạnh...

Không phải nghe những tiếng khóc than kêu gào thảm thiết của âm binh quỷ hồn.

Chúng sinh kính sợ ta, trốn chạy khỏi ta...

Ta hả hê với nỗi khiếp sợ ấy!

Thỏa mãn với sự phục tùng của đám âm binh!

Vui sướng với sự trọng dụng của U Minh Đại Đế!

Nhưng... ta chẳng vừa lòng bản thân...

Sứ Giả U Minh Giới ư...

Ta chưa từng an lạc một khắc nào với danh phận ấy.

Có lẽ, ta nên dừng tay...”

Ánh sáng Hồi Tâm Kính đã thực sự khơi dậy được những tư niệm thiện lương từ tận sâu thẳm tâm hồn Địa Ngục Trùng, giúp hẩn hồi tâm tỉnh trí không còn u mê mờ mịt nữa. Hẩn không la um sùm nữa, lặng yên đứng đó. Cặp mắt to đen ấy, màu đỏ sát khí đã chuyển thành màu đen tuyền trong veo. Hai dòng nước mắt tuôn rơi, hẩn chậm rãi nói trong nghẹn ngào:

“Ta mệt mỏi rồi...”

Những gì ta làm đều gây ra đau khổ cho kẻ khác mà thôi... Ta theo lời U Minh Đại Đế, chẳng để tâm suy nghĩ những việc làm ấy có hữu ích cho ai không...

Giờ đây ta mong rằng có thể thay đổi hiện tại và tương lai của mình...

Ta... muốn làm điều gì đó để chuộc lại những lỗi lầm của mình, huynh có thể giúp ta không...

Cho ta nương nhờ nơi cửa Đạo...”

“Ừm... được chứ hiền hữu! Hãy buông bỏ quá khứ đau thương, tội lỗi. Hướng tâm phụng sự cho hạnh phúc, an lạc của chúng sinh nhé!”

“Đa tạ tôn huynh!”

Vừa dứt lời, Địa Ngục Trùng cúi đầu bái tạ Minh Chánh Đại Sĩ. Lúc bấy giờ toàn thân Địa Ngục Trùng liền phát ánh sáng ngũ sắc. Ánh sáng ấy bộc phát mạnh mẽ từ giữa lưng Địa Ngục Trùng, dần tách lớp vỏ cứng bằng cát vàng óng ra thành cát bụi. Một quầng sáng chói lóa bốc thẳng lên không trung, ngưng tụ và dần định hình rõ rệt.

Chỉ trong vài cái chớp mắt, thân ảnh đó thị hiện là một chú bướm khổng lồ với cặp cánh bung ra dài vài trượng. Chú bướm này lại nhanh chóng thu mình lại bé xíu đến đậu trên đóa sen hàm tiếu nơi hữu thủ của Minh Chánh Đại Sĩ. Minh Chánh Đại Sĩ nhẹ nhàng nói với chú bướm đang đậu trên đóa sen với cái nhìn ấm áp từ ái.

“Từ nay ta sẽ gọi hiền đệ là Thiên Hỷ Mộng.

Thông qua giấc mộng của chúng sinh, hiền đệ có thể đánh thức linh tánh của họ, nhắc nhở họ từ bỏ những đam mê dục vọng thế tục mà hồi hướng về cảnh an lạc.

Luôn cố gắng hành thiện nghiệp nhé!”

“Thưa vâng! Đa tạ tôn huynh!”

“Chúng ta hồi cung, để mọi người đợi lâu!”

Vừa dứt lời, cả thân ảnh của Minh Chánh đã được các đóa sen nâng lên và đưa vào tận trong cung. Mọi người mừng rỡ đón tiếp vị huynh trưởng hồi cung bình an vô sự.

“Vậy còn Tam Độc Phu Nhân thì sao hả tôn huynh?”

Một tiêu đệ trong cung bất giác hỏi thăm. Lúc ấy, trên khuôn mặt mọi người thoáng chút lo âu khi nghe nhắc tới Tam Độc Phu Nhân.

“Bọn họ đã thoái lui từ lúc chư âm binh được giải thoát rồi. Không sao đâu, rồi một lúc nào đó chúng ta cũng sẽ có thể cảm hóa được họ thôi!”

Minh Chánh Đại Sĩ nhẹ nhàng đáp lời giải tỏa hết các mối lo âu của mọi người lúc này. Giờ đây Thiên Hỷ Cung đã thực sự hoàn toàn tràn ngập trong niềm vui hân hoan, vì vừa có thêm một môn nhân nhập cung. Bên ngoài kia, nơi Tích Khí Đài ngày nào giờ đây đã là một đồng cỏ vô ưu môn mộng bát ngát, lại còn có thêm một cây quế hoa đại thụ, uy nghiêm hùng vĩ trấn giữ cho vườn an lạc ấy.

Tâm thân lạc lối chốn quần sinh
Thức tỉnh hồi tâm chẳng lụy tình
An định thần tinh, hòa hiệp khí
Lạc hồn hồi hướng hiệp nguyên linh
Chú trì niệm đặc hồi Thiên Các
Thiên hạc reo mừng đặng tiếp nghinh
Hỷ lạc giao tình nơi Cội Đạo
Cung triều hòa ái tịnh ngâm kinh...

Chương 16

Thanh Phong Cung

G iữa đêm khuya thanh vắng, tiếng côn trùng khẽ gọi bầy, nô đùa với nhau. Xào xạc trong tiếng gió là những hàng thông hùng vĩ đang nhẹ nhàng đung đưa cành lá đón những làn gió thu dịu mát. Dưới bóng trăng non mờ ảo kia, có hai thân ảnh nhẹ nhàng xuyên qua các hàng thông và gặp gỡ nhau ngoài thiên viên của Thanh Phong Cung.

“Tỷ tỷ dạo này khỏe không?”

“Ta vẫn khỏe, còn muội thì sao?”

“Muội thấy dường như chúng ta đã mất thời gian quá nhiều, nhưng chẳng có kết quả khả quan nào cả.”

“Vì sao vậy?”

“Muội không rõ. Muội đã cố gắng tìm kiếm khắp nơi mà vẫn chưa thấy ấn lệnh của Thánh Hỏa Cung. Thời gian này lẽ ra trong sơn cốc gia tộc nhà mình muội đã có thể tu luyện được nhiều loại bùa phép hơn rồi, đằng này...”

Muội không tập luyện được gì cả, mọi thứ đều xảy ra phản lực, khiến cho pháp lực ngày càng giảm sút đi.”

“Cố lên đi muội, phải ráng thu được kết quả thì chúng ta sẽ làm rạng danh gia tộc mình. Hơn một năm qua, chúng ta đã ráng chịu nhiều khó khăn lắm mới có thể có chỗ đứng cùng với niềm tin của môn nhân Cửu Cung.

Ta cũng có thêm nhiều thông tin về Ngọc Kỳ Lân. Mặc dù đến nay, tuy chưa bao giờ diện kiến vị Hộ Pháp Trấn cung này, nhưng ta nghe môn nhân đồn đãi nhiều lắm về sự xuất hiện bí ẩn của vị ấy trong hàng trăm năm qua. Mỗi khi trong cung hữu sự đại biến, vị ấy sẽ xuất hiện giải quyết kịp thời.”

“Ừm... thì là Hộ Pháp Trấn Cung mà, bình thường yên bình thì xuất hiện làm chi chứ? Có vậy mà tỷ cũng kêu là có thêm thông tin.

Thôi muội hồi cung đây, nếu không thì sẽ gặp rắc rối nữa. Có gì muội sẽ thông tin cho tỷ sớm.”

“Ừm, thôi ta cũng vào trong nghỉ đây.

Khuya lắm rồi. Sáng mai còn dậy sớm tham gia buổi công phu nữa.”

Hai hình bóng ấy chia tay nhau rời khỏi thiền viên, một trở vào Thanh Phong Cung và một lặng lẽ xuyên qua các hàng cây rồi mất hút. Tiếng côn trùng lại khẽ kêu ngoài thiền viên với thanh âm vui vẻ thân nhiên như mọi ngày.

Màn đêm cô tịch cũng dần dần được thay thế bởi những tia nắng ấm áp ban mai nơi Thanh Phong Cung. Rõ ràng cái tên Thanh Phong Cung rất phù hợp với địa thế nơi đây, cả cung là một khu đất nằm trong vùng duyên hải với cánh rừng và đồi núi bao quanh. Gió biển từ ngoài khơi thổi vào, len qua những hàng thông xanh tốt rậm rạp khiến cho nơi này thường có những tiếng gió vi vu xào xạc và luôn mát mẻ dù ngay cả khi tiết trời nóng oi bức mùa hè. Những hàng thông um tùm kia đã cho nơi này các bãi nghỉ trưa vô cùng dễ chịu, bên dưới các gốc cây còn là thảm cỏ xanh tươi, dịu êm tuyệt vời.

Mỗi sáng sớm, môn nhân nơi đây tập trung thiền tịnh công phu ngoài thiền viên, tiếng chim hót líu lo, tiếng gió xen qua từng kẽ lá xào xạc. Từng tia nắng ấm áp len lỏi qua những hàng cây, tạo cho mọi người một không gian ấm áp dịu mát, êm đềm thanh tịnh. Cảnh sắc ấy có thể giúp người ta xả bỏ

những mệt nhọc trong cuộc sống đời thường, hướng tâm mình về Đạo Pháp dễ dàng thuận tiện.

Hôm nay, sau khi thiền xong, chư môn nhân giải tán khỏi thiền viên làm các việc công phu khác. Bỗng nhiên vị Chưởng Cung lên tiếng gọi:

“Diệu Niệm, muội có thể nán lại chốc lát không? Ta có việc muốn nói với muội.”

“Ồ... dạ, tôn tử có điều chi chỉ giáo tiêu muội thế ạ?”

“Sao muội thoáng có nét lo âu hiện trên mặt thế kia? Ta chỉ muốn tâm sự chuyện vãn cùng muội đôi chút đó mà!”

Vừa nói, vị Chưởng Cung vừa mỉm cười vui vẻ đến nắm tay Diệu Niệm và cùng nhau dẫn đến bên dưới một gốc cây thông to lớn ở gần cổng Thanh Phong Cung. Dưới gốc cây có những bụi hoa cúc nhỏ trắng xinh xinh mọc vươn lên, áp sát vào gốc cây giống như bầy con trẻ đang làm nũng với mẹ của chúng, chờ được mẹ vỗ về vào mỗi tối trước khi ngủ. Từ trên ngọn cây có một đạo linh phù trắng tinh được kết từ hàng trăm đạo linh phù nhỏ khoảng chừng một cánh tay. Cả dây linh phù này uốn theo hình xoắn ốc từ trên ngọn cây kéo dài đến tận mặt đất, làm cho cây thông to lớn đã hùng vĩ uy nghi lại thêm phần trang trọng linh diệu.

Lúc bấy giờ, vị Chưởng Cung tay trái vẫn nắm nhẹ tay Diệu Niệm, tay kia đưa lên thân cây nhẹ nhàng phủ lớp bụi cỏ còn sót trên thân cây sau cơn gió vừa qua. Vị ấy nhìn thân cây một cách trìu mến, lại quay sang Diệu Niệm nở nụ cười khả ái rồi nói:

“Hảo muội muội à. Đây là cây đại thụ ngàn năm đã trụ vững nơi này, lão huynh đây cũng thông tri mọi việc diễn ra trong khu vực bốn cung khoảng một trăm dặm. Không biết từ khi muội nhập cung tu học đến nay, muội có từng trò chuyện với vị lão huynh này bao giờ chưa nhỉ?”

“Dạ, thực ra nếu tôn tử hôm nay không chia sẻ cho muội biết việc này, đến nay muội vẫn không hề biết Linh Thụ này lại là bậc tu hành cao thâm đến vậy...”

“Ừm, hằng năm vào dịp lễ đón tân xuân, môn nhân đều đến đây để cầu nguyện cho gia đạo và bá tánh được bình an, cũng như có tâm sự gì thì đến đây giải bày với vị lão huynh đây. Tuy muội đã đến đây hơn một năm, nhưng thường ngày muội lại lo dọn dẹp trong Diệu Ngôn Đường ít khi ra ngoài, mà đến dịp mừng tân xuân thì muội lại hỏi gia để thăm gia quyến nên không rõ việc này cũng là chuyện thường tình.

Có thể nói, ngoài vị Ngọc Kỳ Lân Hộ Pháp Trấn Cung thì đây cũng là một vị Hộ Pháp trong im

lặng đối với bốn cung ta. Nếu ai có lỗi lầm chuyện gì sai quấy, có thể đến đây ăn năn sám hối, giải tỏa bớt ác nghiệp của mình...”

“Hay quá tử nhi. Sau này muội có điều chi vương bạn chắc sẽ đến đây trò chuyện với huynh ấy, sẽ vui đi những phiền muộn trong lòng vậy...”

Diệu Niệm vừa nói vừa cười, nhưng rõ ràng cô nương ấy chẳng thể giấu được nét lo âu sợ hãi đang thể hiện mỗi lúc một rõ nét hơn qua biểu tình trên mặt mình, qua hơi thở không đều đặn bên cạnh vị Chưởng Cung. Tất nhiên, mỗi nhất cử nhất động vi tế của cô nương ấy chẳng thể nào qua được cặp mắt tinh tế và sự nhạy cảm vi diệu của vị Chưởng Cung đang đứng bên cạnh cô. Chưởng Cung cũng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười gật gù với những gì Diệu Niệm nói, nàng chẳng nói thêm lời nào nữa, nhẹ nhàng buông tay Diệu Niệm và lặng lẽ dời gót. Trước khi vào nội cung, nàng ngoái nhìn và nở nụ cười khả ái nhưng đầy bí ẩn và căn dặn Diệu Niệm:

“Muội cứ thông thả ở đây.

Trưa nay sau buổi thiễn lễ ngộ thời, muội hãy ở lại đại điện, ta có một thứ gửi tặng cho muội.”

“Vâng ạ...”

Diệu Niệm trong lòng đầy lo âu nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ chuyện của tử muội ta đang làm đã bị Chưởng Cung phát hiện sao... Nhưng nếu như phát

hiện rồi thì sao lại có thể bình tĩnh đến như thế được cơ chứ? Thật khó nghĩ bàn.

Thôi thì cố gắng diễn cho trôi vì sự nghiệp gia tộc vậy. Tới đâu thì tới...”

Trưa hôm ấy, tại đại điện Thanh Phong Cung, chư môn nhân tập trung tọa thiền và tụng kinh cầu nguyện cho bá tánh chúng sinh khắp trong thiên hạ được hưởng cảnh thái bình an lạc. Đại điện là một gian phòng rộng lớn, thoáng đãng, khắp nơi nơi đều được trang trí bởi màu xanh của lục bảo thạch. Các khung cửa sổ đều được để trống không hề trang trí các tấm kính tinh xảo như các cung khác trong Cửu Cung. Ở các khung cửa sổ ấy đều được trang trí một chiếc phong linh bằng pha lê trắng trong tinh khiết. Phần thân trên là hình bán cầu, phần thân dưới là một sợi dây điềm xuyên những hạt ngọc bích nhỏ li ti như hạt sương đọng trên các cành lá vào sớm tinh mơ. Ở phần chót của sợi dây ấy lại là một chiếc lông vũ nhỏ chừng một ngón tay cái, cũng có màu xanh lục bảo thạch pha lẫn với màu trắng tinh khôi gọn sóng nhẹ nhàng. Mỗi khi có làn gió nhẹ thoảng qua, chiếc lông vũ ấy lại đung đưa, lay động sợi dây điềm xuyên các hạt châu ngọc nhẹ nhàng khẽ chạm vào chiếc phong linh pha lê phát ra âm thanh trong trẻo, tinh khiết đến diệu kỳ. Âm thanh ấy mang đầy đủ hơi thở của

những làn gió nhẹ với hương vị của biển, của bờ cát trắng mênh mông, của rừng thông hùng vĩ bao quanh Thanh Phong Cung này. Tinh khiết như những hạt sương lung linh ban mai khoe mình trước ánh bình minh rực rỡ.

Tương truyền, mỗi tiếng phong linh khua động ngân vang đều làm cho tinh thần đang đau khổ, u mê của vong linh được cảm thấy an ủi, nhẹ nhàng và tĩnh lặng hơn, chẳng còn loạn động nữa. Vì thế mà nơi đây thường xuyên thiết lập các pháp đàn cầu an, thu hút những vong linh bơ vơ lạc lõng chẳng nơi nương tựa, chẳng chốn quay về có chỗ tá túc an trú. Nhờ vậy mà họ sớm được tịnh tâm, định thần tỉnh trí mà hồi hướng chuyển sinh an lạc.

Sau khi kết thúc buổi lễ ban trưa, chư môn nhân rời đại điện. Lúc bấy giờ Diệu Niệm đến gần bên vị Chương Cung và áp úng nhẹ hỏi:

“Chẳng hay... tôn tử có điều chi dạy bảo tiểu muội thế ạ?”

“Hảo muội muội à!

Đến đây, lại gần đây đừng e ngại.”

Vừa nói, vị Chương Cung vẫy tay ra hiệu cho Diệu Niệm đến ngồi cạnh. Trước mặt vị ấy có đặt một chiếc tráp được chế tác từ lục bảo thạch, chạm khắc tinh xảo hoa văn hình hoa sen ở bốn góc tráp. Ở bốn mặt cạnh của tráp thì có hình những chiếc

lông vũ tung bay phấp phới trong gió. Giữa tráp là ký họa chữ Tâm bằng Hán văn có một vòng tròn trắng tinh bao quanh chữ Tâm ấy.

Chẳng cần phải nghĩ bàn, bất kỳ ai nhìn thấy bảo hạp này cũng có thể hiểu rằng bên trong ấy chứa đựng báu vật vô giá đối với bậc tu hành giả. Bởi lẽ chữ Tâm bằng Hán văn được trang trí cùng với những hoa sen, lông vũ tinh xảo khiến người ta liên tưởng ngay đến việc gìn giữ tâm tánh thuần khiết trọn lành như đóa sen giữa bùn, và sự tự do tự tại như cánh nhận trước gió. Khi đến ngồi gần bên cạnh vị Chưởng Cung, Diệu Niệm đã chẳng thể rời mắt khỏi chiếc tráp trân quý kia. Vị Chưởng Cung lại mỉm cười nhẹ nhàng với ánh mắt trìu mến ấm áp thân thương.

“Ta có bảo vật trân quý này, hôm nay muốn tặng cho muội. Bởi ta hay tin muội đạo này thường hay thất thần, bất an.

Chẳng hay muội có thể chia sẻ cùng ta chẳng?”

“Dạ... Thực ra cũng chỉ là chuyện gia đạo thôi ạ. Phụ thân ở nhà đang lâm trọng bệnh nên muội cũng có nhiều điều lo lắng...”

“Chẳng hay trong gia đình muội còn có huynh tử đệ muội nào để chăm sóc cho phụ thân không?”

“Dạ, cũng có các huynh tử của muội lo lắng việc ấy. Nhưng thân mẫu của muội cũng không

được khỏe, có những điều bất cập khó giải bày hết, nên muội có phần lo lắng trong thời gian gần đây là vậy...

Đạ... muội muốn xin phép tôn tử cho tiểu muội được hồi gia trong thời gian tới, để có thể phụng dưỡng thân phụ được chu đáo cho trọn vẹn nghĩa tình hiếu tử ạ!”

“Hảo muội muội à!

Nếu muội muốn hồi gia thì ngay ngày mai có thể xuất cung để trở về thăm gia đình mình. Muội cứ phụng dưỡng song thân được chu toàn, sau đó quay về đây tiếp tục tu hành Đạo Pháp cũng chưa muộn.”

“Đạ, được vậy thì muội đa tạ tôn tử nhiều lắm ạ!”

“Ừm, không có chi nè hiền muội.”

Vẫn luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng như làn gió khẽ lay những chiếc phong linh đang treo khắp các gian cửa sổ của Đại Điện này, Chương Cung tay nâng bảo tráp lặng lẽ mở ra.

Tinh tong... tinh tong... tinh tong...

Chiếc tráp vừa được khai mở, tất cả mọi phong linh đều mừng rỡ reo vui khua động tạo nên những âm sắc vui tươi đến lạ kỳ. Dường như mọi phong linh đang đón chào một vị khách quý sắp xuất hiện tại Đại Điện này. Từ trong tráp, một làn ánh sáng

trắng tinh khôi nhẹ nhàng phát ra, làm cho màu sắc của lục bảo thạch càng thêm rực rỡ trước cặp mắt của Diệu Niệm đang chăm chú dõi theo từng thay đổi diệu kỳ của chiếc tráp. Khi làn bạch quang ấy dịu lại, thanh âm trong trẻo của các phong linh cũng tịnh lặng lại như đang hồi hộp chờ đợi điều kỳ diệu thị hiện trong tráp. Bên trong bảo tráp là sáu viên bảo châu trắng trong tinh khiết đang lấp lánh trên tấm nhung màu lục bảo. Chương Cung nhẹ nhàng lấy một viên trân châu ra khỏi tráp, đặt vào tay Diệu Niệm rồi căn dặn.

“Đây là Định Tâm Châu, một trong số những bảo vật vô giá mà bốn môn tinh luyện. Ta tặng muội một viên bảo châu, có thể giúp muội được tịnh tâm, xua đuổi các phần ám khí, tà khí tiếp cận với mình. Ta mong rằng muội sẽ luôn trân quý, sử dụng pháp bảo này đúng lúc và hợp lý.”

“Ôi, bảo vật trân quý này... tôn tử tặng cho muội sao?”

Vừa đưa tay ra đón lấy viên châu, Diệu Niệm không khỏi ngạc nhiên vì những gì đang diễn ra với mình. Cả hai cùng tâm sự với nhau một chốc thì rời Đại Điện về tư phòng để nghỉ ngơi.

Dường như những biểu hiện kỳ lạ của vị Chương Cung đã làm cho thâm tâm Diệu Niệm có những biến đổi bất ngờ. Những suy nghĩ thâm kín

của tiểu sư muội này, có lẽ đều đã được vị Chưởng Cung đạo hạnh cao thâm vi diệu kia thông tường mọi lẽ. Một ngày có nhiều sự việc bất ngờ với Diệu Niệm đã trôi qua. Hoàng hôn lặng lẽ nghỉ ngơi, môn nhân Thanh Phong Cung đều trở về tư phòng của mình an dưỡng. Diệu Niệm lúc bấy giờ thân tâm có vẻ bình ổn nhưng nàng vẫn thao thức, chẳng thể chợp mắt được. Trong tâm tư của nàng, bài kinh chú của Thanh Phong Cung mãi vang vọng...

Tâm thành cảm ứng với trời xanh
Thân thiết vạn linh khắp cõi nhân
Thanh tục tùy duyên hòa vạn chúng
Tịnh thần, hành giả hiệp quần sanh
Chú trì luyện đắc thân vô nhiễm
Thanh Đạo đan tâm phủ lợi danh
Phong tiết hiền nhân gìn trọn giới
Cung Thiên hành giả hội căn lành.

Chương 17

Vũ khúc cầu an

Đêm ấy, khi đang ngủ say, Diệu Niệm bị lay tỉnh dậy. Trước mặt nàng là một người đàn ông cao to vạm vỡ, toàn thân phủ hắc y chẳng nhìn rõ mặt. Nàng dụi dụi mắt để tỉnh táo hơn thì ông ta lại thúc:

“Nhanh lên, mau mau đi tìm Ngọc Kỳ Lân.

Đêm nay chúng ta phải cố gắng tìm được nó!”

“Sao tìm hoài vậy, cả tháng nay ta chẳng ngủ được rồi. Sao ngươi cứ muốn ta đi tìm nó cơ chứ?”

“Khẽ nào, kéo môn nhân các gian phòng bên cạnh thức giấc. Có được Ngọc Kỳ Lân rồi, chúng ta sẽ trường sinh bất tử, ngươi không muốn sao?”

“Thôi được rồi, để ta đi...”

Tìm hoài mà chẳng biết ở đâu, ta chán ngán lắm rồi người biết không?”

Hai thân ảnh lại len lỏi trong bóng tối dưới ánh trăng mờ ảo, họ vào Đại Điện lục lợi khắp nơi tìm kiếm Ngọc Kỳ Lân theo lời của hắc y nhân.

Tinh tong... tinh tong...

Tiếng phong linh reo vang.

Thường ngày, âm thanh trong treo ấy làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng. Ngay lúc này, giữa đêm khuya thanh vắng, cả hai thân ảnh đang lục lợi khắp Đại Điện kia phải giật mình lo lắng khi tiếng phong linh bất chợt reo vang. Diệu Niệm lại cau có nói với hắc y nhân:

“Người xem đó, trường sinh bất tử chưa thấy đâu, có ngày chết vì sợ hãi mất!”

“Người đừng tự hù dọa mình, chỉ là tiếng phong linh thôi, có gì phải sợ chứ?”

“Ừm... thì là tiếng phong linh... Khoan đã, không phải chỉ có tiếng phong linh trong gió.

Ta còn nghe thấy có âm thanh gì đó khác lạ lắm...”

Cả hai cùng chăm chú lắng nghe, rõ ràng âm thanh trầm ấm mà họ đang nghe chẳng thể nào là tiếng phong linh đung đưa theo gió. Nó có âm điệu

khi trầm khi bổng và đặc biệt là có một làn hơi ấm lan tỏa trong từng âm sắc mà họ đang nghe.

“Ngươi nghe rõ rồi chứ?”

“Ừ, ta nghe rõ. Đây là tiếng sáo chứ không phải tiếng phong linh!”

Dường như còn có thêm âm thanh gì ngoài tiếng sáo này, ta cũng chẳng rõ nữa...”

“Giữa đêm khuya thanh vắng ai lại thổi sáo và làm gì thế nhỉ, mà ta nghe hình như thanh âm này phát ra từ phía thiên viên...”

Chẳng cần phải nói gì thêm, cả hai lặng lẽ nhìn nhau rồi đồng thời cùng rón rén đến gần ngoài cửa sổ của Đại Điện để ngó ra phía thiên viên xem ngoài ấy đang có chuyện gì diễn ra. Từ phía Đại Điện ra đến ngoài thiên viên khoảng chừng vài trăm thước, tất nhiên nếu là người bình thường thì chẳng thể nghe hay thấy được những gì đang diễn ra. Vì hai thân ảnh đang lén lén lút lút trong đêm này cũng là người có tu luyện, tuy chưa đạt đến cảnh giới thượng đẳng phi thường nhưng cũng có thể nghe nhìn được những gì diễn ra ở khá xa họ.

Xa xa nơi cây thông đại thụ mà ban sáng Chương Cung đã từng giới thiệu với Diệu Niệm có những quầng sáng lấp lánh trắng, xanh, lục hòa quyện cùng nhau. Cả hai định thần để nghe nhìn được rõ hơn thì thấy trên cành cây thông kia có

một thân ảnh nam nhân bạch y, trên đầu là một mảnh khăn được quấn thả hai mỗi một bên dài một bên ngắn rũ xuống cũng khoảng hai thước. Nam nhân bạch y ấy ngồi theo tư thế vương giả, lưng tựa vào thân cây, hữu túc co lại để hờ hững trên cành, tả túc thả tự do đung đưa trong không trung, gương mặt thoạt trông tuy đầy nét sương gió của thời gian, nhưng nét thanh tú vẫn luôn hiện hữu qua đôi chân mày rậm rạp và làn mi cong cong đang nhắm nghiền đôi mắt. Nam nhân ấy song thủ vẫn nhẹ nhàng lay động bấm từng nốt trên chiếc sáo lục bảo ngọc mà thổi nên tấu khúc du dương rung động thiên địa.

Phía dưới khoảng trống gần gốc cây thông ấy, có thêm hai thân ảnh khác cũng đang ngồi trên bãi cỏ mà hợp tấu với nam nhân kia.

Một nam nhân toàn thân bạch y, trên đầu có gắn một chiếc trâm bằng lục bảo thạch chạm khắc tinh xảo hình đóa sen hàm tiếu, trên thân là đạo bào trắng tinh có đính các viên lục bảo thạch sáng lấp lánh ánh lục quang. Vị ấy ngồi theo thế cát tường, tay đang khảy chiếc cổ tranh, miệng mỉm cười nhẹ nhàng phảng phất nét oai nghiêm lại thêm phần tao nhã, ánh mắt triu mến ngắm nhìn nhị vị đang hợp tấu cùng mình.

Vị nghệ giả còn lại trong buổi hòa tấu này là một nữ nhân toàn thân bạch y, mái tóc dài óng ả đang tung bay bồng bềnh theo từng làn gió nhẹ lướt nơi thiên viên này. Trên thân nữ nhân ấy lại có thêm dải lụa màu trắng dường như trong suốt choàng từ sau lưng qua đôi cánh tay của nàng. Dải lụa ấy được tô điểm bởi những đường nét hoa văn mang hình ảnh lông vũ trắng xanh đang tung bay theo gió. Song thủ của nàng đang nhẹ nhàng khảy chiếc tỳ bà cũng được chế tác từ lục bảo thạch. Âm thanh từ đáy phát ra vừa trong trẻo, lại vang vọng ngâm nga vô cùng tuyệt diệu.

Diệu Niệm bất giác kinh ngạc khi định thần nhìn rõ ba vị cao nhân đang hòa tấu kia nên thốt lên:

“Nữ nhân kia... chẳng phải là Chưởng Cung đó sao?”

“Đích thị nàng ấy. Đây là lần đầu tiên ta thấy nàng ấy đánh đàn tỳ bà.

Suốt thời gian ta truy tìm bảo vật, có bao giờ ta thấy hai nam nhân kia đâu nhỉ, lạ thật!”

Cả ba cao nhân đang say sưa hòa mình cùng với giai điệu trầm lắng dịu êm giữa đêm khuya thanh vắng. Dưới bóng trăng mờ ảo lại có thêm muôn đạo bạch quang, lam quang, lục quang lan tỏa nhẹ nhàng trong khu vực dưới gốc cây thông đại thụ ấy.

Các đóm sáng trắng cũng tụ tập đến chỗ của ba người mỗi lúc một nhiều và đông đúc hơn, có nhiều đóm sáng trắng từ trong đại điện cũng nhẹ nhàng bay ra ngoài thiên viên, lướt qua chỗ của hai bóng đen đang lén lút thưởng thức buổi hòa tấu.

Diệu Niệm lo lắng hỏi hắc y nhân:

“Người biết các đóm sáng trắng này là gì không?”

Sao ta thấy ớn lạnh sống lưng khi bọn chúng bay lướt qua chúng ta vậy?”

“Ta cũng chẳng rõ chính xác là gì, nhưng... có lẽ là các vong linh đang tu học nơi đây đó mà. Bọn họ nghe thấy âm ba tuyệt diệu kia nên đã tập trung đến đây để thưởng thức.”

“Ừm... vậy mà ta cứ ngỡ là đám đóm đóm bay ngang qua ấy chứ...”

Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây? Có tiếp tục tìm kiếm bảo vật không?”

“Ta nghĩ bây giờ chúng ta mà manh động là sẽ bị phát hiện ngay, thôi thì đêm nay cứ ở đây ngó coi bọn họ sẽ làm gì tiếp theo. Ta linh cảm sắp có một điều gì đó hệ trọng sẽ diễn ra ngoài thiên viên kia, cứ đợi xem sao!”

“Ừ, vậy ta chờ xem chuyện gì đang diễn ra vậy. Dù sao bây giờ quay lại tư phòng tiếp tục giấc ngủ cũng đáng tiếc một màn hay lâu nay chưa gặp.”

Ngoài thiên viên, khi các đốm sáng đã tụ tập đông đảo và dường như không còn thêm các đốm sáng từ xa bay về đây nữa. Lúc bấy giờ, vị nam nhân thổi sáo đang ngồi trên cây đại thụ kia từ từ mở mắt ra nhìn xuống chỗ nhị vị cao nhân kia rồi nói:

“Diệu Phong hiền muội, chư linh trong vòng mười dặm quanh Thanh Phong Cung đã tề tựu đông đủ.

Đã đến lúc chúng ta giúp họ về thăm nhà rồi.”

“Vâng, giờ Tý đã đến! Mọi người bắt đầu hành lễ nào.

Xin mời Ngọc Kỳ Lân huynh tự nhiên!”

Nói xong thì Diệu Phong Chương Cung liền đứng sang một bên, chư linh nơi đây cũng lui ra chừa một khoảng trống khá rộng xung quanh vị nam nhân bạch y đang ngồi đánh cổ tranh kia. Nam nhân ấy chậm rãi đứng dậy, song thủ ôm chiếc cổ tranh nâng nhẹ lên không trung. Chiếc đàn liền lơ lửng giữa không trung rồi phát ra ánh sáng chói lóa và biến thành một quả châu bằng ngọc lục bảo to lớn vô cùng với đường kính khoảng hai thước, vẫn lơ lửng bồng bênh trong không trung. Nam nhân ấy lúc này toàn thân đại phát ngũ quang tuyệt diệu vô cùng, trong vài sát na thì ánh sáng ngũ sắc ấy dần dần lắng dịu lại, nơi nam nhân kia đứng khi nãy giờ

đây đã sừng sững xuất hiện một vị Linh Thú cực kỳ to lớn. Toàn thân vị này phủ một lớp vảy rồng màu ngọc lục bảo, trên đỉnh đầu là chiếc sừng hơi uốn cong về phía trước vẫn luôn phát ra ánh sáng ngũ sắc lấp lánh dịu nhẹ. Đầu thì trông giống đầu rồng, có lông bờm rậm rạp đang tung bay trước gió, cả tứ chi và phần đuôi đều bộc phát luồng lực khí như ngọn lửa màu xanh lục đang bập bùng cháy. Vị Linh Thú ấy lại nhìn hướng về phía mặt trăng đang sáng tỏ giữa không trung rồi gầm lên một tiếng chấn động thiên địa.

“Om...”

Kế đó, vị Linh Thú ấy bay lên cao, miệng ngoạm lấy viên đại thần châu và bắt đầu múa giữa không trung.

Diệu Phong và vị cao nhân vẫn đang ngồi trên cây đại thụ cũng nhìn nhau, khẽ mỉm cười gật đầu rồi cả hai cùng tấu lên khúc nhạc vui tươi phụ họa cho vũ khúc của Ngọc Kỳ Lân đang hành lễ. Vừa múa, Ngọc Kỳ Lân vừa ngâm lên bao lời khuyến thiện, cả Diệu Phong cùng vị nam nhân kia cũng vừa đàn vừa xướng ngâm với Ngọc Kỳ Lân trong suốt buổi lễ.

“Giữa đêm trăng sáng lâu lâu

Thiền viên đã nhuộm thêm màu hân hoan

Ngọc tỳ bà Vu Lan cất tiếng
Sáo linh thiêng hòa điệu câu nguyên
Nguyên cho trăm họ bình yên
Muôn nhà no ấm cảnh thiên tiến tu
Tịnh tâm ấy công phu bền chí
Trí dồi trau dưỡng khí thêm bi
Ai ơi để dạ khắc ghi
Trầm luân vui thú sao bì tu Chân
Đã trọn kiếp gieo thân cõi thế
Nay liệu đường tìm kế an linh
Ai gan độc trọn khối tình
Đưa hồn hồi hương Chí Linh hiệp cùng!”

Vu Lan Bồn vũ khúc cầu an của Ngọc Kỳ Lân cùng nhị vị cao nhân được kết thúc với phần ngâm thi nối tiếp luân phiên nhau của cả tam vị ấy. Ý tứ từng câu ngâm nhắc nhở chúng sinh và chư linh gìn giữ tâm thiện niệm, từ bi, trí tuệ để diệt trừ vô minh, tánh tục mà hướng mình về nẻo Đạo an lạc. Đặng sau này quy hồi trở về quê xưa cảnh cũ là nơi thiêng liêng hằng sống mà Thầy Mẫu thiêng liêng luôn mong đợi.

“Om...”

Buổi hành pháp viên mãn, Ngọc Kỳ Lân lại gầm vang lên một tiếng rồi toàn thân đại phát ngũ quang, sau đó dần dần thu mình nhỏ lại là vị đạo

nhân toàn thân khoác bạch y, song thủ nâng niu chiếc cổ tranh bên mình giống như lúc trước khi hóa thân.

“Đến phiên hiền muội hành sự rồi đây Diệu Phong Tiên Tử!”

Ngọc Kỳ Lân đến bên cạnh đưa tay ra đón chiếc tỳ bà cầm nơi Diệu Phong. Vị Chuông Cung liền đứng dậy, nàng phó thác tỳ bà cầm lại cho Ngọc Kỳ Lân bảo thủ. Nàng nhẹ nhàng nâng song thủ qua khỏi đầu, dải lụa trắng trong tinh khôi khoác trên người nàng liền bay lên không trung. Song thủ nàng hạ xuống trước ngực và kết Hiệp Chương Ấn, rồi tịnh thần niệm chú. Dải lụa đang tung bay giữa không trung tức thì đại phát lục quang, các hoa văn lông vũ trên dải lụa ấy phát sáng rực rỡ rồi bay ra khỏi dải lụa, bay lơ lửng trên không trung trước mặt Diệu Phong. Nàng lại lâm râm niệm chú rồi hô to:

“Huyền Vũ ngưng tụ kết thành Tiêu Diệu Phiến!”

Chỉ trong vài sát na ngắn ngủi, những chiếc lông vũ ấy đã tích tụ và kết thành một chiếc quạt lông vũ với màu xanh của lục bảo thạch sáng lấp lánh lơ lửng giữa không trung. Diệu Phong lại nhẹ nhàng lay động tả thủ bắt Khai Thiên Ấn và hữu thủ bắt Vô Úy Ấn đưa lên cao rồi hô to:

“Tiêu Diêu Phiến, xin hãy đến đây bên ta!”

Chiếc quạt ấy dần dần hạ xuống trong lòng bàn tay của Diệu Phong, lúc ấy dải lụa trong suốt kia cũng từ từ khoác lại trên người của nàng như lúc ban đầu. Ngọc Kỳ Lân lại nói với chư linh đang tập trung nơi ấy:

“Ngày hồi chư linh đang có mặt nơi đây... Như thường lệ hằng năm, vào khoảng tháng bảy thì chúng sinh thường hay thiết lễ cầu siêu, cúng tế chư vong linh khắp nơi, cũng như hành thiện để hồi hướng công đức cho song thân quá vãng mà giải bớt các ác nghiệp, ăn năn sám hối để được thanh thân nhẹ nhàng nơi chín suối.

Hôm nay nhân ngày lễ Vu Lan Bồn, chúng ta cũng vừa thiết lễ pháp đàn cầu an cho chúng sinh. Quý vị nào muốn về thăm gia đình thì xin tiến về phía trước mặt Diệu Phong Tiên Tử đây. Còn quý vị nào không muốn xuất cung thì xin lui về phía sau ta, cùng ở đây trong kỳ lễ lần này với toàn bộ môn nhân khắp trong khu vực này.”

Giọng nói trầm ấm ngân vang giữa không gian thanh tịnh cũng như hiệu lệnh khiến cho các đốm sáng đang tập trung nơi này dần dần tách ra thành hai nhóm riêng biệt. Một nhóm tập trung sau lưng vị cao nhân vừa nói, một nhóm tập trung phía trước mặt Diệu Phong Tiên Tử để chờ đợi.

“Chư linh hồi gia thăm thân bằng quyến thuộc xin nhớ trở về sau khi lễ Vu Lan Bồn kết thúc nhé. Chúc tất cả được vui vẻ, hạnh phúc an lạc bên cạnh thân nhân của mình!”

“Đa tạ Chưởng Cung! Xin đa tạ chư vị!”

Các đóm sáng ấy sáng lấp lánh và đồng thanh hô vang trong niềm vui hân hoan vô cùng. Sau khi nhả nhủ mọi người xong, Diệu Phong Tiên Tử hữu thủ nâng nhẹ lên ngang trước mặt mình, nằng lăm râm niệm chú rồi giơ tay lên cao hô lớn:

“Tiêu Diêu Phiến đại phát thanh phong!”

Tiêu Diêu Phiến liền phát khởi muôn đạo hào quang ngũ sắc chói lòa đồng thời tuôn trào những dòng khí lưu mạnh mẽ, thanh khiết vô cùng. Chư linh đang tập trung trước mặt Diệu Phong được đưa thẳng thiên giữa không trung. Bầu trời đêm với ánh trăng sáng tỏ lại được tô điểm thêm bởi muôn ngàn đóm sáng lấp lánh khiến khoảng không gian vô tận kia như được thấp sáng bởi muôn ánh sao lung linh. Chư linh thể dần dần tan biến vào hư không thanh tịnh...

Sau khi nhóm chư linh về thăm gia quyến đã rời khỏi đây, nơi này còn lại nhóm chư linh ở lại với tam vị cao nhân. Lúc bấy giờ, vị nam nhân bạch y đã thổi sáo lúc nãy liền hướng tầm nhìn của mình

về phía Đại Điện rồi bất ngờ hô to, âm vang lan truyền đến tại Đại Điện một cách rõ ràng:

“Này nhị vị đang ẩn mình nơi ấy, sao còn chưa chịu ra đây để hàn huyên tâm sự, cứ mãi lấp ló như vậy sao tiện trò chuyện chứ?”

Cả hai kẻ đang ẩn mình nơi Đại Điện tự nãy giờ bất ngờ bị hỏi thăm thì hoảng hốt giật mình liền lao mình vào màn đêm mà chạy trốn, thoảng bên tai tiếng phong linh vẫn đinh đong mỗi lúc một nhanh hơn, như tiếng bao người reo hò đuổi theo hai kẻ có hành tung bất chính trong đêm trăng thanh gió mát...

“Chạy mau, chạy mau lên! Coi chừng bị bắt!”

“Aaaaa... Đừng réo nhau đuổi theo tôi nữa...”

Đừng theo... đừng đuổi nữa...

Đừng!”

Tiếng Diệu Niệm hoảng hốt thất thanh la lên giữa đêm khuya tịch mịch. Bên ngoài hiên, ánh trăng non leo lét soi đường cho chư môn nhân các gian phòng gần đó cùng chạy ủa vào tư phòng của Diệu Niệm. Mọi người nhanh chóng đến trấn an và hỏi thăm sức khỏe cô nương ấy:

“Diệu Niệm tử có sao không vậy?”

“Sao lại la thất thanh đến vậy, muội vừa thấy ác mộng hả?”

“Bình tâm nào, đã có mọi người ở đây!”

Sắc mặt Diệu Niệm vẫn còn xanh xao nhợt nhạt để lộ rõ sự sợ hãi lo lắng, mồ hôi tuôn khắp toàn thân làm cho mọi người càng thêm lo lắng bội phần.

“Hiền muội hãy cầm lấy Định Tâm Châu, mọi loạn động sẽ được tiêu trừ!”

Tiếng Diệu Phong Tiên Tử nhẹ nhàng vang lên nơi cửa phòng, mọi người liền khẽ cúi đầu rồi đồng thanh hô vang:

“Xin chào tôn tử!”

“Chào chư hiền đệ muội, mọi người về phòng nghỉ đi. Diệu Niệm đã có ta lo, không sao nữa đâu, mọi việc sẽ ổn, cứ an tâm!”

“Vậy chúng đệ muội cáo lui! Mau khỏe nha Diệu Niệm!”

Mọi người rời phòng vẫn không quên hỏi thăm chúc sức khỏe cho Diệu Niệm. Lúc này Diệu Phong đã đặt hữu thủ lên trán Diệu Niệm, đồng thời tả thủ đặt Định Tâm Châu vào lòng bàn tay Diệu Niệm, nàng nhẹ nhàng an ủi:

“Sao muội lại lo lắng sợ hãi như vậy chứ? Bách Tùng Đạo Nhân chỉ muốn hỏi thăm muội thôi, không có ý gì khác đâu!”

Vừa nói, nàng vừa mỉm cười nhẹ nhàng, khuôn mặt thanh tú ấy, giọng nói dịu êm thanh tao ấy quả

thực khiến cho lòng người tiếp cận cảm thấy an tĩnh mặc dù vừa trải qua sự sợ hãi vô cùng.

“Muội... muội... muội xin lỗi!

Muội cũng chẳng rõ hắc y nhân kia là ai...

Từ lúc muội nhập cung tu học đến nay, cứ gần đến kỳ trăng tròn là lại nằm mơ thấy cùng hắc ta đi tìm Ngọc Kỳ Lân. Mà thực ra muội cũng không hiểu hắc tìm Ngọc Kỳ Lân rồi làm gì để đạt được trường sinh bất tử... Muội chẳng hiểu nổi...

Cho muội xin lỗi!”

Vừa nói, Diệu Niệm không cảm được nước mắt trước mặt vị Chưởng Cung của mình. Diệu Phong vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng thân ái mà giải thích cho tiểu muội của nàng rõ:

“Như giấc mộng muội vừa thấy đó, thực ra là hắc muốn tìm Ngọc Kỳ Lân huynh để trộm bảo vật là Như Ý Bảo Châu, viên châu có màu lục bảo thạch mà huynh ấy đã dùng trong lúc múa vũ khúc cầu an. Viên thần châu ấy có thể biến ước nguyện của người ta thành hiện thực, nhưng có ai hiểu được rằng, chỉ những nguyện ước chính đáng, vị tha, vì niềm hòa ái thương sinh mới có thể trở thành hiện thực. Còn những điều phi lý, vị kỷ thì chẳng bao giờ đạt được đâu... thật đáng buồn cho những kẻ mê muội!”

“Muội hiểu rồi, vậy còn giấc mộng khi nãy, là lúc nào vậy tôn tử?”

“Thực ra vào mỗi kỳ lễ Vu Lan Bồn hằng năm chúng ta đều tổ chức pháp đàn cầu an, cầu siêu cho chư chúng sinh cùng vong linh được an lạc, tịnh tâm tinh tấn trên bước đường thiêng liêng hằng sống.

Vì đã hiểu rõ những nỗi niềm tâm sự của muội từ bấy lâu nên chúng ta mới cho muội thấy buổi lễ ấy trong lúc muội bị ám thị Mộng Trung Du Hành cùng với sứ giả của hắc ám vô minh. Mong rằng muội sẽ thức tỉnh được và không bị vô minh quấy phá nữa.”

“Đa tạ tôn tử, muội hiểu rồi. Muội sẽ cố định tâm để không bị bọn chúng quấy nhiễu nữa.

Khi nãy muội thấy Ngọc Kỳ Lân huynh múa rất đẹp, tôn tử và cả nhị vị Bách Tùng huynh, Kỳ Lân huynh đều đánh đàn cùng thổi sáo, ngâm thơ rất hay. Chẳng hay tôn tử có thể giải rõ hơn cho muội hiểu vì sao chúng ta nên làm như vậy trong kỳ lễ Vu Lan Bồn thế ạ?”

“À, về việc này là như vậy...”

Như muội đã biết Vu Lan Bồn là lễ kỷ niệm để cho chư vong linh về thăm gia đình, cùng lúc đó thì những người còn sống nơi thế gian thường tổ chức cúng tế, lập trai đàn thí thực, bố thí, cầu siêu để

tưởng nhớ cứu huyền thất tổ quá vãng của mình, gieo thêm thiện nghiệp để tiêu trừ bớt các oan khiên nghiệp chướng của bản thân và cứu huyền thân tộc mình.

Pháp âm từ nhạc khí và các lời kinh, chú, thi thơ ca ngâm chủ yếu là để nhắc nhở, đánh thức cả chúng sinh lẫn chư linh đang còn mê muội sớm hồi đầu hướng thiện, định tâm hồi hướng về nẻo Đạo. Còn Vu Lan Bồn vũ khúc cầu an, nếu có được sự xuất hiện của Ngọc Kỳ Lân tham gia cùng với Như Ý Bảo Châu, sẽ tăng thêm phần linh diệu huyền cơ Trời Đất trong việc đem ánh sáng từ bi soi rọi các cõi giới u tối khắp trong Thiên Địa lẫn các cõi giới Tiểu Thiên Địa của cá nhân mỗi người.

Vì Ngọc Kỳ Lân là vị Linh Thú tượng trưng cho điềm lành, thái bình an lạc nên sẽ đem niềm vui hân hoan thanh bình đến muôn nơi. Còn Như Ý Bảo Châu sẽ cùng cảm ứng với các lời nguyện cầu an lành phúc lạc, hồi tâm tu hành của chư linh mà phát huy khả năng diệu dụng, lúc ấy sẽ đánh thức tâm từ bi trong vạn chúng được mau chóng giác ngộ đó!”

“Thì ra là vậy, đa tạ tôn tử đã giải rõ các mối nghi vấn trong lòng tiểu muội. Còn hơn một tháng nữa thôi là đến Vu Lan Bồn rồi... muội hy vọng có

thể chăm sóc song thân mau chóng khỏe mạnh rồi hồi cung để tham dự kỳ lễ năm nay với mọi người.

Dù đã tu học hơn một năm tại nơi này, nhưng dường như muội đều hữu sự gia tộc vào các dịp lễ nên muội chưa được tham dự nhiều, đáng tiếc thật!”

“Ừm, muội nên xuất cung hồi gia nhanh chóng, năm nào tham gia cũng được, không cần vội vàng đâu hử muội muội à. Hãy toàn tâm, toàn ý lo cho song thân của muội.”

“Vâng, muội hiểu rồi!”

“Bây giờ muội có thể an tâm nghỉ ngơi, nắm giữ Định Tâm Châu bên mình, muội sẽ tịnh tâm hơn. Ta cũng về tư phòng đây, muội bảo trọng, nghỉ ngơi cho khỏe ngày mai xuất cung hồi gia.”

“Vâng, tôn tử nghỉ ngơi ạ!”

“Ngủ ngon tiêu muội!”

Diệu Phong Tiên Tử lặng lẽ lui gót về tư phòng của mình. Nàng khẽ cúi đầu mỉm cười nhẹ nhàng nhìn về hướng cây đại thụ ngoài thiên viên. Ánh trăng non heo hút treo cao trên đỉnh đại thụ, dường như đang nở nụ cười mãn nguyện với nàng. Hai nam nhân bạch y đang ngồi hàn huyên tâm sự trên cành đại thụ ấy, hướng nhìn theo từng bước chân của Chương Cung. Ngọc Kỳ Lân cùng Bách Tùng

Đạo Nhân đều khẽ gật đầu mỉm cười đối ẩm, cạn
hết chén trà thanh trong bóng trăng mờ ảo...

Tùng lâm dã hạc chốn quê hương
Một cõi an cư rất đời thường
Sớm tối qua ngày thanh tịnh rồi
Thảnh thơi tung cánh khắp muôn phương.

Chương 18

Tế Đàn

Đêm hôm ấy, vàng trắng rục rờ chiếu soi khắp cả đại mạc mênh mông, hoang vu cằn cỗi, nơi mà có lẽ chẳng ai muốn đặt chân đến đây bởi cái nóng gay gắt như thiêu đốt vào ban ngày và sự lạnh lẽo tột cùng vào giữa khuya. Sự thay đổi chênh lệch nhiệt độ quá lớn đó khiến cho sa mạc này trở thành vùng tử địa, chỉ một số ít những sinh vật có khả năng thích nghi đặc biệt mới có thể sinh tồn nơi này.

Giữa không gian bao la vắng lặng ấy, một lão ông râu tóc bạc phơ, toàn thân phủ đạo bào màu trắng tinh khôi cùng với đoàn tùy tùng của mình tiến lại gần chỗ bờ vực của vách đá cheo leo. Cả đoàn người dừng lại, chờ đợi một chốc, sau đó

trưởng lão ấy hai tay cầm cây trượng gỗ đơn sơ
mộc mạc của mình đưa lên cao rồi hô lớn:

“Giờ lành đã đến, cung nghinh Tiên Tử giáng
lai!”

Từ giữa không trung của bờ vực, một vầng hỏa
quang xuất hiện, ánh lửa chói lòa sáng rực, hiển
hóa thành thân ảnh một Hỏa Phụng Hoàng rực rỡ.
Hỏa Phụng ấy dang rộng đôi cánh vài trượng, mấy
chiếc đuôi dài lả lướt phấp phới trong không trung
như cánh liễu trở đầy hoa đang đong đưa trước gió.
Hỏa Phụng xuất hiện, vỗ cánh vài cái rồi hướng
ánh nhìn của mình thẳng về phía vị trưởng lão kia,
cả hai lặng lẽ nhìn nhau, tâm đồng tương liên.

Khẽ gật đầu một cái, Hỏa Phụng bay thẳng về
phía Tế Đàn cách chỗ vực thẳm ấy khoảng mười
trượng về phía sau trưởng lão, nhẹ nhàng hạ cánh
chạm đôi chân vào một cái bệ lớn trên đá, nơi ấy
liền bùng lên một đám lửa đỏ rực thấp sáng lung
linh giữa hoang mạc về đêm. Hỏa Phụng lại bay
thẳng vào một thần điện phía sau Tế Đàn cũng
chừng chín trượng. Cả thần điện tức thì phát ra ánh
kim quang nhẹ nhàng cùng với hơi ấm vi diệu, xua
tan không khí giá rét, lạnh lẽo của đại mạc giữa
khuya.

Trưởng lão nhìn xuống phía thung lũng dưới
vực rồi nói lớn:

“Tiên Tử đã an vị, xin mời quý thiện tín hữu duyên chảng ngại đường xa đến đây cùng tiến về thần điện. Chúng ta cùng nhau phân định, lựa chọn ra người có tâm đức, tài trí vẹn toàn trong nghi thức Truyền Liên Đăng lần này.”

Vừa dứt lời, từ dưới vực liên reo vang tiếng hoan hô vui mừng chuẩn bị cho đại sự sắp diễn ra. Từng nhóm, từng đoàn người, phi nhân cùng nhau phi thân lên chỗ trưởng lão đang đứng, khễ cúi chào ra mắt rồi nhanh chóng tập kết lại ngay hàng thẳng lối xung quanh trên Tế Đàn đã được Hỏa Phụng thấp sáng lúc nãy. Sau khi tất cả các đoàn hội của những dòng phái tu chân Đạo từ dưới vực đã tập kết đầy đủ ở Tế Đàn trước thần điện. Nhìn kỹ một lần nữa dưới vực chẳng còn ai cả, trưởng lão cùng đoàn người của mình quay bước trở về phía thần điện, họ được mấy đoàn người đang tập kết kia dạt sang hai bên, nhanh chóng đến trước cổng thần điện dễ dàng thuận tiện. Trưởng lão đứng trước đại chúng, liền hỏi lớn:

“Này hỡi chư hành giả thiện tri thức, thời gian vừa rồi, quý đạo hữu có hay biết về việc lực lượng của U Minh Đại Đế đang ngày càng phát triển chảng?”

Sau lời hỏi của vị trưởng lão ấy, bầu không khí yên tĩnh liền trở nên xôn xao với nhiều lời bàn tán,

cũng có không ít người đáp lời trưởng lão từ trong đại chúng:

“Có, chúng tôi có biết!”

Trưởng lão tiếp lời:

“Ngoài Tam Độc Phu Nhân còn có U Minh Tứ Vương đang gây nhiễu loạn và thao túng rất nhiều chúng sinh khắp Tam Giới.

Thánh Hỏa Chiêu Hiền được gửi đến quý hiền khắp nơi cũng vì cầu hiền tiếp sĩ, tìm phương cứu độ chúng sinh Tam Giới thoát khỏi vòng u mê của tà ác. Bản đạo chỉ mong có thể tìm được những người đức tài trọn vẹn, giao trọng trách Thánh Hỏa Sứ đem ánh sáng trí tuệ, từ bi soi rọi cho những nơi đang bị U Minh Giới chi phối một cách mãnh liệt...

Pháp sự lần này là cả một hành trình gian khó và nguy hiểm vô cùng, những hành giả tham gia đều phải thận trọng lắm. Tiên Tử mở buổi chiêu mộ hiền tài đêm nay tìm chọn người phù hợp.”

Trong đại chúng lại có tiếng hỏi lớn:

“Trưởng lão có thể hoan hỷ cho biết cụ thể hơn về nguyên tắc tuyển chọn chăng?”

Chỉ tay về phía bệ lửa đang soi sáng nơi Tề Đàn phía trước thần điện, trưởng lão nói với đại chúng:

“Quý hiền đều nhìn thấy rõ ngọn Thánh Hỏa đã được Tiên Tử thắp lên trong đêm nay rồi chứ? Cao

nhân nào có thể làm tắt được ngọn lửa ấy và thấp lên lại được một ngọn lửa khác tại nơi đó trong vòng ba chiêu pháp, sẽ là người được lựa chọn đêm nay.”

Đại chúng lại một phen bàn tán, liền đó có một người hùng dũng nói lớn:

“Để ta thử sức!”

Đại chúng tách ra nhường đường cho người ấy bước đến chỗ trưởng lão. Đó là một nam nhân trung niên to lớn vạm vỡ với khung ngực trần, bộ râu quai nón đen tuyền, tóc rể tre dài quá vai. Trên đầu đội khôi giáp có cặp sừng trâu khá to, toàn thân chỉ khoác một chiếc khố phủ qua gối. Chân đi giày ủng cao gần đến gối bằng bạc sáng loáng. Tả thủ cầm khiên tròn bằng gỗ mun đen, hữu thủ cầm búa nhỏ, cỡ chừng bốn tấc bằng bạch kim đang tỏa bạch quang nhẹ nhàng ra xung quanh. Người ấy bước đến cúi chào trưởng lão, ông nhìn người trước mặt mình rồi chậm rãi hỏi:

“Quý hiền phải chăng là... Tộc trưởng của Bắc Phương Cự Nhân Tộc?”

“Ha ha ha... Quả là trưởng lão có cặp mắt tinh tường. Lần đầu diện kiến đã có thể nhận ra ta!

Tại hạ bội phục, bội phục!”

Trưởng lão vội mỉm cười, nhẹ lắc đầu:

“Không dám! Bần đạo chẳng qua nhìn thấy đáng người uy dũng phi thường của quý hiền, trên tay lại cầm Hàn Băng Phủ là bảo vật truyền thừa của quý tộc. Ngoài tộc trưởng ra thì còn ai có thể chạm vào nó mà không bị băng hóa.”

“Đúng như lời ngài nói.

Hôm nay hữu duyên, ta cũng muốn thử sức một phen để biết đạo hạnh, thực lực của mình đến đâu. Mong được thọ giáo.”

Trưởng lão gật đầu, đưa một tay về phía bệ lửa đang cháy rực giữa đại chúng ra hiệu cho mọi người lùi ra xung quanh. Ngài nói lớn trước toàn thể mọi người cùng vị tộc trưởng ấy:

“Người đầu tiên cho cuộc tuyển chọn hôm nay là tộc trưởng của Bắc Phương Cự Nhân Tộc!

Xin mời tộc trưởng!”

Tộc trưởng cúi chào trưởng lão một cái rồi phóng thẳng lên không trung. Từ trên thiên không, tộc trưởng ngưng thân vận khí, tay cầm búa hướng về bệ lửa vung lên. Tức thì một luồng lãnh khí phóng xuống bệ lửa, lan tỏa ra trong phạm vi ba thước, làm băng hóa tất cả đất đá xung quanh bệ lửa ấy. Nhưng ngọn Thánh Hỏa trên đài vẫn rực rỡ cháy như không có chuyện gì xảy ra. Tộc trưởng nhìn thấy thế, lại giơ chiếc búa lên cao rồi hô lớn:

“Băng Sơn giáng hạ!”

Giữa không trung phía trên hỏa đài chừng mười trượng liền xuất hiện một vòng xoáy màu xanh thẫm, phát tán ra luồng hơi lạnh giá. Từ trong vòng xoáy đó, một tảng băng to lớn vĩ đại từ từ trôi ra như vầng trăng đang lấp ló qua những đám mây bành bồng trên không trung, chỉ vài sát na liền rơi thẳng xuống hỏa đài. Tất cả mọi ánh mắt đang hướng nhìn về cảnh tượng hùng vĩ ấy, cứ ngỡ như toàn bộ hỏa đài sẽ phải sụp đổ tan nát trước tảng băng vĩ đại kia chứ chẳng riêng gì một ngọn lửa trên đài. Thế nhưng lạ thay, tảng băng rơi xuống chỗ hỏa đài liền bị phong hóa tan chảy thành nước, bốc hơi giữa không trung khi cách ngọn lửa chừng ba thước. Điều đó cho thấy ngọn lửa trên đài thật chẳng thể nghĩ bàn.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, đại chúng kinh ngạc. Tộc trưởng từ không trung nhìn thấy thế cũng thay đổi sắc mặt, có mấy phần không cam tâm. Ngài lại vung tay một lần nữa. Lần này là ném luôn cả Hàn Băng Phủ vào hỏa đài. Chiếc búa bay trong không trung tạo thành một vệt sáng dài lấp lánh bởi không khí bị kết tinh băng hóa trên đường bay của nó trông như dòng ngân hà giữa bầu trời đêm. Chỉ một tiếng “tách” vang lên nhẹ nhàng giữa màn đêm thanh tĩnh như tiếng chén rượu khẽ chạm nhau của hai người tri kỷ đối ẩm, liền sau đó từ hỏa đài khói

trắng và hơi nước bốc lên mù mịt, ngọn lửa vẫn rực rỡ như không có chuyện gì xảy ra. Trưởng lão từ xa liền giơ tay phải cầm cây mộc trượng lên, nhẹ phất tay một cái, tức thì chiếc búa đang ở trong hỏa đài liền nhẹ nhàng bay trở về tay của tộc trưởng, tộc trưởng cũng từ trên không giáng hạ xuống gần bên trưởng lão rồi cúi đầu nói:

“Tại hạ đã cố gắng hết sức, Thánh Hỏa thực vi diệu bất khả tư nghị!”

Trưởng lão chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng nói với tộc trưởng mấy lời an ủi:

“Quý hiền khách sáo! Khách sáo!

Mời ngài đứng sang bên đây. Chúng ta cùng chờ đón người dự tuyển kế tiếp nhé!”

“Vâng.”

Trưởng lão lại hô lớn với đại chúng:

“Này hỡi chư hiền sĩ khắp nơi!

Còn quý hiền nào tiếp tục buổi tuyển chọn đêm nay chăng?”

Trong đại chúng lại xôn xao, cao nhân ứng tuyển vừa rồi với đạo hạnh cao cường, thuật pháp huyền diệu vi diệu bất khả tư nghị, đã danh chấn trong thiên hạ thế mà cũng chưa thể làm suy giảm được ngọn Thánh Hỏa đang rực rỡ trên đài kia. Người có thể đứng ra dự tuyển kế tiếp phải biết tự lượng sức mình, thận trọng lắm mới được. Nếu

không, e rằng chỉ phí hoài công vô ích, lại còn dễ
mất mặt trước đại chúng.

Chương 19

Tâm Hỏa

Sau khi tộc trưởng của Bắc Phương Cự Nhân Tộc kết thúc phần dự tuyển của mình mà chẳng thể nào làm xoay chuyển được ngọn Thánh Hỏa nơi Tế Đàn, đại chúng được một phen kinh ngạc trước sự vi diệu bất khả tư nghị của Thánh Hỏa ở đại mạc ấy.

Lúc bấy giờ, lại có một người lặng lẽ lướt qua dòng người đang lao xao, người ấy ngồi trên một cỗ xe Như Ý bằng đàn hương tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, có mấy thị giả tháp tùng đến trước mặt trưởng lão. Nhẹ nhàng đứng dậy bước đến cúi chào trưởng lão, vị ấy tỏa ra khí thể thanh tịnh phi thường, anh tuấn ưu việt. Trên đầu có cài một vòng dây nho với vài chùm quả long lanh sắc tím như

châu ngọc, toàn thân khoác hồng y để lộ một bên vai, tử quang nhẹ nhàng lan tỏa quanh người ấy. Đôi chân trần của cao nhân khi vừa rời khỏi tiên xa, khẽ chạm trên mặt đất đá khô cằn của đại mạc hoang vu liền tức thì có một bụi cỏ xanh um nhanh chóng mọc lên. Từ bụi cỏ ấy, những đóa hoa ngũ sắc lại cùng nhau đua nở đờ lầy đôi bàn chân, bất giác chỉ vài bước chân từ tiên xa đến trước mặt trưởng lão đã khiến cho không khí hoang vu tịch lặng nơi này được nhuộm màu tươi vui chỉ trong chớp mắt. Trưởng lão khẽ gật đầu cúi chào vị ấy:

“Mến chào vương tử!”

“Đạo trưởng, xin chớ khách sáo. Hôm nay cô gia cũng chỉ mong có thể góp chút lòng thành với tài hèn sức mọn cho đại nghiệp chung, gìn giữ sự cân bằng trong Tam Giới.”

Đạo trưởng nhẹ mím cười, ngài hô lớn với đại chúng đang tập hợp nơi Tế Đàn:

“Người kế tiếp trong cuộc tuyển chọn đêm nay... Vương tử Tiên Hoa Tộc thuộc đại tộc Càn Thát Bà ở Tây Thiên Thánh Vực, Tuệ Không vương tử!

Xin mời vương tử!”

Sau lời giới thiệu của đạo trưởng, đại chúng reo hò vang dội. Dường như danh tiếng của vị cao nhân ấy đã được mọi người biết đến từ lâu, nay

mới được diện kiến long nhan tuyệt mỹ ấy. Đạo trưởng lại ra hiệu cho mọi người tịnh tâm yên tĩnh.

Vương tử xoay mình, mặt hướng về phía Tế Đàn, tịnh tâm ngưng thần, toàn thân vương tử ấy đại phát tử quang, cùng lúc ấy hương sen hương trầm hòa quyện vào nhau lan tỏa khắp nơi. Ngọn Thánh Hỏa trên đài cũng bộc phát mạnh mẽ rực rỡ hơn, rồi hỏa quang đỏ rực liên dần dần phai màu trở thành màu trắng xanh. Hỏa quang ấy đã được băng hóa, biến thành một đóa sen băng tuyết trắng trong tinh khiết lấp lánh hơi sương nơi đài cao.

Tiếng ồn ào vang lên trước cảnh tượng kỳ diệu ấy. Trong thoáng chốc, vương tử chột đưa tay về hướng hỏa đài vẫy nhẹ một cái, băng liên kia tức thì lại biến hóa thành ngọn lửa đỏ rực tỏa hỏa quang ấm áp. Tất cả mọi người có mặt nơi Tế Đàn đều mừng rỡ reo vui. Đạo trưởng hoan hỷ nói với vương tử:

“Chúc mừng vương tử! Đại hỷ! Đại cát!”

Quay sang phía đạo trưởng, vương tử cúi đầu mỉm cười, khiêm cung đáp lời:

“Vẫn còn phải tu tập nhiều lắm, thưa đạo trưởng.”

Lúc bấy giờ, từ trong thần điện có đạo hồng quang ấm áp phóng ra ngoài. Giữa đạo hồng quang ấy là Hỏa Phụng đang bay về phía Tế Đàn, vỗ cánh

mấy cái múa lượn trên không trung, rồi lại bay về phía đạo trưởng, đồng thời biến hóa thị hiện pháp thân Tiên Tử dạng, nhẹ nhàng giáng hạ gần chỗ của đạo trưởng cùng mấy người ứng tuyến đang đứng. Hỏa Phụng Hoàng thị hiện hình dáng nam nhân thanh tú, toàn thân khoác đạo bào đỏ hồng, mái tóc bông bênh là ngọn lửa đang rực cháy. Khắp người ngài tỏa ra hỏa khí bập bùng ấm áp thân thiện vô cùng, dưới đôi chân trần của ngài được nâng đỡ bởi hai đóa sen màu hồng, tỏa ra hỏa diễm quang rực rỡ. Hỏa Phụng Tiên Tử nhẹ nhàng cất giọng ấm áp vang vọng khắp đại mạc mệnh mông, tuyên thuyết trước đại chúng:

“Đêm nay hữu duyên, Thánh Hỏa Cung một lần nữa được vinh dự truyền Hỏa Liên Đăng đến cao nhân đã vượt qua được thử thách lần này. Thánh Hỏa của ta, chẳng phải như những ngọn lửa thông thường khác trong Tam Giới, đó là Tâm Hỏa trong khắp Thiên Địa. Cho nên chẳng có hàn băng, đại thủy nào có thể tiêu diệt được, duy chỉ có dùng tâm để chuyển hóa mà thôi.

Tuệ Không vương tử đây tu vi đạo hạnh đã đạt cảnh giới thanh tịnh vô cùng mới có thể nhìn thấu suốt được chân tánh của Thánh Hỏa ấy. Cho nên chẳng cần phải dụng công phu hao tổn nguyên khí, chỉ cần dùng Tâm Niệm mà chuyển hóa Tâm Hỏa.

Nhất niệm sinh, nhất niệm diệt, lẽ vô thường là vậy.

Từ Thánh Hỏa do bởi một niệm mà hóa thành một đóa tuyết liên, cũng lại một niệm mà tuyết liên tiêu biến trở lại là Thánh Hỏa... Thánh Hỏa diệt tuyết liên sinh, tuyết liên diệt Thánh Hỏa sinh. Lửa chẳng khác sen, sen chẳng khác lửa. Trong lửa có sen, trong sen có lửa, sinh sinh diệt diệt, sinh diệt đều tồn tại trong mỗi sự tình nơi Tam Giới, cũng tại nơi tâm mà thành.

Chỉ vài sát na ngắn ngủi, đã có thể lĩnh hội và thực hiện được Đạo lý này một cách triệt để như vậy, cao nhân ấy chẳng phải đơn giản! Ta hoan hỷ vô cùng...”

Nói đến đây, Tiên Tử lại ngừng một chút, rồi nhẹ nhàng đưa tay về phía Tế Đàn kết Bảo Châu Ấn, tức thì ngọn Thánh Hỏa nơi Tế Đàn liền bốc lên không trung, đại phát kim quang, rồi nhanh chóng biến hóa thành một chiếc Hỏa Liên Đăng nhỏ gọn có thể cầm vừa trong tay với ánh lửa bập bùng nhẹ nhàng. Hỏa Liên Đăng ấy bay về phía Tiên Tử, từ từ hạ xuống lòng bàn tay của ngài, kim quang lãng đãng ảm áp vô cùng. Tiên Tử lại quay sang vương tử ra hiệu đưa tay ra. Vương tử liền khẽ gật đầu, đưa hai tay ra đón nhận Hỏa Liên Đăng từ Tiên Tử truyền sang, ánh sáng lung linh

diệu dàng làm khung cảnh ấy trở nên vi diệu lắm thay. Tiên Tử quay về phía đại chúng nơi Tế Đàn hô lớn:

“Kể từ lúc này, Tuệ Không vương tử chính thức trở thành tân Thánh Hỏa Sứ của Thánh Hỏa Cung!

Ta cầu chúc cho Tam Giới nơi nào còn u minh che lấp sẽ sớm được ánh sáng từ bi âm áp soi rọi, trở nên quang minh chân thật. Ta mến chúc chư hiền sĩ hữu duyên có mặt nơi đây đều sớm được tịnh tấn về miền an lạc trong từng hơi thở, trong mỗi niệm thiện lành của chư hiền.”

Nói xong, Tiên Tử lại nhìn về phía Tuệ Không vương tử cùng đạo trưởng. Tất cả nhìn nhau, khẽ gật đầu cúi chào một lượt, rồi Tiên Tử lại nói:

“Bần giả hồi cung!”

Dứt lời, Tiên Tử lại hóa thành luồng hồng quang bay về chánh điện bên trong Thánh Hỏa Cung. Tuệ Không vương tử nhẹ nâng chiếc Hỏa Liên Đăng lên ngang mặt, ngưng thần trong vài sát na thì Hỏa Liên Đăng ấy liền hóa thành đạo kim quang hòa nhập vào tử quang ần ần hiện hiện quanh người vương tử.

Chương 20

Thánh Hỏa Cung

Sau khi Tuệ Không vương tử được Hỏa Phụng Tiên Tử truyền Hỏa Liên Đăng, Tiên Tử hồi cung an vị, Hỏa Liên Đăng đã hóa thành ánh kim quang hòa nhập vào đạo quang của vương tử.

Boong... boong... boong...

Lúc ấy, từ trong chánh điện Thánh Hỏa Cung lại vang lên tiếng chuông ngân vang, làm cho tất cả mọi âm thanh ồn ào náo nhiệt của đại chúng đang bàn tán về việc tân sử giả Thánh Hỏa Cung lần này đều lặng thinh. Sau ba hồi chuông vang vọng khắp thiên địa, khắp đất trời đều tịnh lặng. Liền sau đó là tiếng ngân vang trầm ấm từ trong Thánh Hỏa Cung

truyền ra, ngâm nga bài kệ U Minh Chung vi diệu
vô cùng:

“Đàn tràng viên mãn, chúc sắc quy nguyên
Vĩnh mục từ ân, phong điều vũ thuận...”

Boong...

“Thiên phong hải chúng, quốc thái dân an
Hội hướng đàn tràng, tận thâm pháp giới...”

Boong...

“Om Trayaya Svaha...”

Boong...

“Lễ thành...”

Boong... Boong... Boong...

Sau những câu ngâm nga bài kệ cùng các tiếng
chuông báo hiệu buổi lễ kết thúc, trưởng lão lại nói
trước đại chúng:

“Buổi lễ Truyền Hỏa Đăng đêm nay đã hoàn
thành viên mãn. Mến chúc chư hiền sĩ khắp nơi đều
luôn an lạc, tịnh tâm, tịnh tấn, chúng thiện thường
hành.

Xin mời quý hiền hồi cung...

Bãi đàn!”

Tất cả mọi người đều ra hiệu chào nhau tạm biệt
hẹn lần sau tái ngộ. Đoàn người vừa lao xao rời
khỏi Tế Đàn thì có những âm thanh xoẹt xoẹt vang

lên. Tức thì bầu trời đêm với ánh trăng sáng bỗng nhiên tối sầm lại, mọi người chỉ còn nhìn thấy ánh sáng từ Thánh Hỏa Cung và ánh hào quang từ một vài vị cao nhân tỏa ra như những ngọn đèn thiên nhiên trong đêm tối mà thôi. Trên không trung, mấy đám mây ám khí cùng với những dải lụa đen che kín khắp bầu trời, chẳng còn thấy được ánh trăng rục rở nữa. Đại chúng lại một phen lao xao chưa biết chuyện gì đang diễn ra thì âm thanh sắc lạnh xé gió vang lên:

Xoẹt xoẹt...

Một dải lụa đen từ trên không trung phóng thẳng xuống quán lấy vương tử. Vừa chạm đến thân thể vương tử, dải lụa ấy liền bốc cháy. Mọi người nhìn theo hướng của dải lụa thì thấy một thân ảnh hắc y đang lơ lửng giữa không trung. Xung quanh có mấy dải lụa tung bay phấp phới.

“U Vương lại dám đến Thánh Địa lộng hành sao!”

Vương tử nhìn về phía thân ảnh hắc y ấy kêu lớn, đoạn đưa tay lấy một hạt châu tử sắc long lanh trên mái tóc của mình búng tay về phía thân ảnh ấy. Hạt châu vừa bay đến gần U Vương chừng một thước thì xung quanh U Vương liền xuất hiện những vòng dây nho nhanh chóng quấn chặt toàn thân. Liền đó có một luồng khí đen bay thoát khỏi

lớp hắc y trước khi hắc y ấy rơi phịch xuống đất, nơi hắc y rơi xuống chỉ vài sát na đã mọc lên một cây nho cành lá sum xuê trĩu quả, tươi tốt vô cùng. Thoảng trong không trung tiếng cười quái ác lại vang lên:

“Ha ha ha... Dưới chân đèn là nơi tối nhất...”

Ta đã nương theo bóng dáng của đám hành giả mà đến đây, chẳng lẽ lại dễ dàng về tay không như vậy sao... Ha ha ha!”

Roạt roạt... ào ào...

Sau tràng cười bí hiểm của U Vương, từ dưới đất vọt lên vô số khô lâu chiến sĩ với khí giới trên tay đồng loạt tấn công chư hiền sĩ đang lần lượt rời khỏi Tế Đàn. Từ trên không trung, hằng hà sa số trùng độc cùng với ám khí lần lượt lao xuống khắp nơi tạo nên một trận mưa bão dữ dội của ám khí chứa đầy độc tính và sát khí. Trận mưa tàn độc ấy bao phủ khắp từ chỗ Thánh Hỏa Cung đến cả khu vực Tế Đàn, nơi mà chư hiền sĩ đang phải đối mặt với những khô lâu chiến sĩ bất ngờ tấn công họ.

Trưởng lão đang đứng phía trước cổng Thánh Hỏa Cung chỉ vung nhẹ tay một cái, tức thì một lớp hỏa khí bao phủ bảo vệ cho tất cả mọi người từ phía trên không trung để tránh trùng độc và ám khí. Đồng thời trong màn đêm u tối cũng xuất hiện nhiều ngọn lửa cháy sáng bập bùng trên không

trung, thấp sáng cho mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng được những kẻ đang tấn công mình mà chiến đấu tự vệ. Trưởng lão lại ra hiệu cho những người đang đứng quanh mình:

“Tộc trưởng cùng chư thị giả mau bay về phía Tế Đàn trợ lực cho mọi người. Nơi này đã có bản đạo cùng vương tử lo liệu!”

“Vâng, nhị vị bảo trọng!”

Tộc trưởng Bắc Phương Cự Nhân Tộc cùng thị giả của mình, thị giả của vương tử và cả thị giả của trưởng lão đều nhanh chóng bay về phía Tế Đàn trợ lực, để lại hai cao nhân nơi ấy. Sau khi mọi người đi hết, vương tử liền nói lớn:

“Sao còn chưa chịu xuất hiện hơi những kẻ đang ẩn mình sau màn đêm vô minh bất tận?”

Một giọng nói lẳng lơ đầy ma mị vang lên phía trước mặt vương tử:

“Ha ha ha... Mỹ nam tử, sao khẩn trương thế?

Chàng sẽ sớm được vòng tay mỹ tử muội chúng ta chăm sóc thôi mà! Ha ha ha!”

Liền sau đó có ba thân ảnh nữ nhân toàn thân khoác hắc y, nhưng áo choàng phủ từ trên đầu xuống chân mỗi người mỗi khác, một người khăn xanh, một người khăn đỏ và một người khăn vàng, ám khí và sát khí tà ác từ họ phát ra mãnh liệt vô cùng. Không khí quỷ dị lạ thường, nữ nhân khoác

khăn choàng màu đỏ tiến lại gần vương tử khế thì thầm:

“Này hỡi vương tử anh tuấn ưu việt, để vương trong lòng ta... Chàng hãy cùng ta dựng xây tổ ấm yên ương cho hai ta nhé!”

Tuy gương mặt ôn nhu khả ái, xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt như thu hút tất cả mọi vật trên đời phải hướng về mình, lại thêm mấy lời đường mật có cánh đầy mị lực, từ người của Si Tình Phu Nhân vẫn toát lên vẻ tà ác khiến cho những bậc chánh nhân quân tử phải giữ khoảng cách với nàng. Vương tử vẫn lặng yên nhìn những biểu tình của mấy người vừa xuất hiện, tâm tình chẳng hề dấy động xao xuyến. Cao nhân ấy trong lúc này đây thân tâm đều như mặt hồ phẳng lặng chẳng hề gợn sóng, tịnh lặng vô cùng. Sự thanh tịnh, tịch tĩnh vô nhiễm ấy khiến cho kẻ muốn dùng mị lực mê hoặc đang dần tiến đến gần ngài phải e dè mà chùn chân, chẳng thể tiến thêm một bước nào được nữa khi đã cách vương tử chỉ chừng ba bước chân mà thôi.

Chánh khí thanh tịnh từ vương tử đã khiến cho mị lực tà ác không thể xâm phạm được. Vương tử tả thủ kết Thí Nguyện Ấn, hữu thủ kết Niêm Hoa Ấn, từ tay của vương tử liền xuất hiện một đóa hồng liên tươi đẹp. Ngài nhẹ nhàng mỉm cười đưa

mắt nhìn thẳng vào phu nhân đang đối diện mình, lúc này đã có phần hơi run sợ, đoạn tuyên thuyết:

“Ngày hồi Si Tình Phu Nhân, cô gia nghe danh đã lâu, nay mới được diện kiến. Quả thực... danh bất hư truyền!

Đáng tiếc, độc mê tình cô gia không hảo. Với ta, sắc hương của phu nhân chẳng khác chi một làn gió nhẹ thoảng trong không khí, có đó rồi mất đó như bọt nước giữa thiên không.

Tài sắc kia, như đóa hoa rạn vỡ khoe mình trong ánh ban mai, tươi xinh vô cùng. Nhưng hồi ôi, hoa nở rồi hoa tàn... Nếu không để lại trong lòng người một cảm tình chân thật từ những việc thiện lương, hoa kia phải chẳng đã uổng phí sắc hương mà chẳng hữu ích chi cho đời?

Cũng chỉ là hư ảo phù du mà thôi!

Lẽ vô thường rõ ràng như thế, sao phu nhân còn chưa chịu hồi tâm phục thiện?”

Hương sen dịu ngát lan tỏa xung quanh theo từng làn gió nhẹ cuốn xoáy vào lòng Si Tình Phu Nhân những điều chân thật vương tử vừa thuyết. Phu nhân ấy tâm tình dần trở nên thanh tịnh, bất động quán chiếu những gì đã trải qua trong suốt một quãng thời gian dài, những hành tàng của mình với chúng sinh trong Tam Giới.

Nhìn thấy tiêu muội của mình đã bị vương tử kia cảm hóa phần nào, nhị vị phu nhân còn lại liền quát lên:

“Tiêu muội đừng nghe lời hấn, mau tỉnh lại!

Những lời hấn nói đều là giả dối. Muội luôn là đóa hoa rạng rỡ nhất, xinh đẹp nhất, thơm nhất mà chúng ta được biết trong khắp Tam Giới này!”

Những lời ấy như mật ngọt rót vào tai nhưng đã chẳng thể thấm vào lòng của Si Tình Phu Nhân được nữa. Phu nhân ấy chỉ đứng lặng yên nhìn về phía vương tử mà thôi. Thấy vậy, cả hai tỷ muội còn lại nhìn nhau, khễ gật đầu liền xông lên cùng tấn công vào vương tử nhằm hóa giải sự chiêu cảm từ ngài đang tác động đến tâm thức của Si Tình Phu Nhân. Một người cầm đoản kiếm, một người cầm trường kiếm cùng nhau xông tới nhưng vương tử vẫn lặng yên, tâm tình bất động. Hai phu nhân kia vừa lao đến chưa kịp chạm vào vương tử đã bị một lực vô hình đánh bật ra không thể tiếp cận được.

“Đao kiếm vô tình!

Thiện tai! Thiện tai!

Hồi đầu thị ngạn!”

Trưởng lão đứng gần đó chỉ nhẹ nói mấy lời với hai phu nhân đang hung hăng sát phạt vương tử,

ngài cũng chẳng hề động thủ. Từ phía sau trường
lão, giọng nói của U Vương lại vang lên:

“Lão yêu lắm lời, chịu chết đi!”

Những dải lụa đen phóng ra từ không trung phía
sau trường lão liền biến thành bầy hắc xà to lớn dị
thường. Chúng lao tới như những mũi tên xé gió
nhắm mục tiêu là lão nhân trước mắt...

Một luồng hồng quang liền bộc phát mạnh mẽ
từ phía sau trường lão, những chiếc lông vũ màu đỏ
hồng cũng nhanh chóng xuất hiện che chắn cho
ngài. Đám hắc xà vừa lao đến chạm vào hồng vũ ấy
tức thì bốc cháy, trở lại nguyên dạng là mấy dải lụa
bị lửa thiêu thiêu rụi, tiêu biến trong không trung.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Hỏa Phụng Thần Châu đã thuộc về ta... Ha ha
ha!”

Tiếng cười mang thập phần đắc ý của U Vương
vang vọng từ phía bên trong chánh điện Thánh Hỏa
Cung, khiến cho đại chúng đang chiến đấu với khô
lâu chiến sĩ đều một phen thất kinh. Sau vài sát na,
cũng chính âm thanh ấy lại vang vọng lên thống
khổ.

Aaaaaa...

Một luồng hồng quang đỏ rực từ trong chánh
điện phóng thẳng ra ngoài, mang theo thân ảnh U
Vương với những tia lửa đang bốc cháy trên hắc y

của mình văng ra. Hai phu nhân đang đứng gần cổng thấy vậy liền lao lên đỡ lấy U Vương, đồng thời dập tắt ngọn lửa đang thiêu đốt nam nhân ấy.

“Tại sao...”

Chẳng phải Hỏa Phụng Hoàng đã biến ra ngoài bảo vệ cho lão yêu kia ư? Sao trong chánh điện lại còn có Hỏa Phụng Hoàng bảo vệ cho Hỏa Phụng Thần Châu nơi chánh điện... Tại sao...

Là kẻ nào?!!!”

U Vương vừa kinh ngạc vừa uất ức tự hỏi bản thân, lúc này ánh hồng quang phía sau trường lão dần kết tụ lại, thị hiện rõ ràng thân ảnh của một Chu Khổng Tước tuyệt mỹ. Toàn thân vị Linh Thú ấy đều là sắc đỏ tươi thắm, nếu chỉ nhìn xa xa thoáng hiện dễ nhầm tưởng là Hỏa Phụng Hoàng.

“Ta đã sớm biết các người dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn nhằm trộm bảo vật, nên đã cùng Hỏa Phụng Tiên Tử phân định trách nhiệm trấn thủ nơi này. Muốn có Hỏa Phụng Thần Châu, tất nhiên phải đường đường chân chính chế ngự được phụng hỏa của Hỏa Phụng Tiên Tử. Đáng tiếc xưa nay ta chưa may duyên thấy kẻ tà ác nào làm được điều đó tại Thánh Hỏa Cung này.”

Vị Linh Thú vừa xuất hiện ôn tồn thuyết cho U Vương hiểu, lúc này cả đám người bên U Vương đều nhìn rõ và hiểu ra có sự.

“Chu Khổng Tước từ thời Thượng Cổ ư...

Chẳng lẽ... lão yêu kia lại chính là...”

“Om Cale Cule Cunde Svaha!”

Còn đang kinh ngạc chưa phân định rõ thân thể của vị trưởng lão kia, một câu chú niệm ngân vang phá tan không khí hỗn loạn của chiến trường khắp xung quanh Thánh Hỏa Cung. Tất cả mọi ánh mắt đều chú ý về hướng phát ra câu chú niệm ấy trước cổng Thánh Hỏa Cung.

Trưởng lão với đạo bào trắng tinh cảm gậy gỗ đã biến mất tự bao giờ. Trên lưng của Chu Khổng Tước lại có một vị toàn thân màu vàng trắng, gương mặt phúc hậu thanh thoát phi thường, giữa trán có Tuệ Nhãn. Ngài có mười tám cánh tay, mỗi tay đều nắm giữ một món pháp bảo. Một đôi tay đặt trước ngực kết Thánh Hỏa Ấn, một đôi tay đặt ngay đan điền kết Thiền Định Ấn. Đôi mắt của ngài nhắm lại vô ưu vô tư, thanh tịnh, bất khả tư nghị. Trên lưng Chu Khổng Tước lại có một đóa hồng liên mãn khai to lớn nâng đỡ ngài tọa thiền theo thể Cát Tường trên ấy, toàn thân phát xuất điểm quang đỏ vàng rực rỡ.

“Chuẩn Đề Vương Phật Mẫu!”

U Vương cùng hai phu nhân kia đều thất kinh khi nhìn thấy thị hiện hình tướng ấy của trưởng lão. Thiên không lúc bấy giờ sáng rực, hỏa quang thiêu

đốt xóa tan hết tất cả những đám mây hắc ám cùng dải lụa đen đang che kín bầu trời. Ánh nguyệt quang nhẹ nhàng soi rõ những tia sáng vàng óng xuống sa mạc mênh mông. Chư Thiên Ca, Thiên Nhạc thoát ần, thoát hiện trên bầu trời trong veo đầy ánh sao. Hào quang ngũ sắc chiếu diệu khắp nơi, tiếng nhạc reo vui hoan hỷ, những cánh hoa được rải đầy trời, hương thơm ngào ngạt. Chư Thiên ngâm nga mấy câu vang vọng khắp thiên địa:

“Chuẩn tắc vô ưu thanh tịnh truyền
Đề cao hiếu hạnh khả tùy duyên
Phật tâm hỷ xả, từ bi khuyến
Mẫu giải mê tâm hướng Đạo thiên...”

Khắp toàn bộ chiến trường liền được ánh kim quang từ Đức Chuẩn Đề bao phủ. Dưới mặt đất khô cằn xuất hiện những đóa sen ngũ sắc. Những khô lâu chiến sĩ được tịnh hóa, họ buông bỏ khí giới, trở về với cát bụi. Trùng độc, ám khí đang bay lượn trong không trung đều hóa thành những đóa hoa tươi đẹp thơm ngát. Nhìn thấy chiến trường hỗn loạn của mình cố dày công tạo dựng chỉ trong chớp mắt đã tiêu biến thành một vườn sen ngũ sắc, U Vương liền giục nhị vị phu nhân:

“Mau chạy thôi trước khi quá muộn!”

“Còn tiểu muội thì sao?”

“Nàng ấy không còn là người của chúng ta nữa rồi, đi thôi!”

“Nhưng...”

“Mau đi!!!”

Tuy hai phu nhân kia chẳng cam tâm đành lòng để Si Tình Phu Nhân ở lại, nhưng U Vương đã dùng dải lụa đen cuốn họ biến mất trên không trung chạy thoát khỏi pháp giới nơi này. Lúc bấy giờ, Đức Chuẩn Đề chiếu một luồng bạch quang từ Tuệ Nhãn trên trán của mình phủ khắp người của Si Tình Phu Nhân, ngài lại nói:

“Này hỡi nữ thí chủ, sao còn chưa chịu tỉnh ngộ!”

Si Tình Phu Nhân cúi đầu đánh lễ Đức Chuẩn Đề rồi nói:

“Tiểu nữ đã thông suốt được lẽ vô thường của thế tục. Tranh tranh đấu đấu trong vòng mê ảo khiến cho bao kẻ làm than đau khổ...”

Nay nguyện sám hối nghiệp chướng của mình, hồi hướng về Chánh Đạo. Nguyện hộ trì Chánh Pháp, cứu chuộc những tội lỗi xưa nay của mình!

Xin ngài từ bi thu nhận đệ tử...”

Dứt lời, toàn thân Si Tình Phu Nhân phát xạ hồng quang, hắc y trên thân ảnh nàng chuyển thành

màu hồng nhạt. Đức Chuẩn Đề lại nói với giọng âm áp:

“Này nữ thí chủ!

Từ thời khắc này, pháp danh thí chủ là Hồng Liên. Thường hành Chánh Đạo, luôn lấy từ bi và trong sạch làm gốc trong mọi hành tàng của mình. Buông xả mọi chấp niệm với những sự tình đã trải qua trước đây, sớm tịnh tâm an lạc!”

“Tiểu nữ xin đa tạ ngài đã từ bi hóa độ!”

Đức Chuẩn Đề lại quay sang vương tử đang cúi đầu đánh lễ ngài rồi nói:

“Thiện nam tử, có thể để tâm mình tịnh lặng chẳng hề động tình trước cám dỗ của sắc mê ma chướng, thật đáng quý. Lại còn cảm hóa được tâm tình của một người trầm luân trong khổ ái tình si, khiến họ hồi tâm hướng thiện quay về Chánh Đạo, công đức ấy thật chẳng thể nghĩ bàn.

Ta chúc Thánh Hỏa Sứ sẽ hoàn thành tốt trách nhiệm của mình trong việc lưu truyền Đạo Pháp!”

“Đa tạ Đại Sĩ đã để lời khuyến thiện và chúc phúc!

Đệ tử nguyện đem ánh sáng từ bi soi rọi những nơi đang còn vô minh che lấp.”

Đức Chuẩn Đề lại nhìn về phía đại chúng tuyên thuyết:

“Nạn kiếp hôm nay khiến cho nhiều hiền sĩ phải vùi thân nơi đại mạc này!

Ta nguyện tịnh hóa, dẫn độ toàn thể chư linh về miền an lạc, sớm ngày thành Đạo.

Nam mô Chân Hỏa tiêu trừ oan nghiệt chướng!”

Từ trong chánh điện Thánh Hỏa Cung, tiếng chuông vi diệu lại ngân lên vang vọng khắp đất trời cùng với bài kệ U Minh Chung trầm âm của Hỏa Phụng Tiên Tử:

“Can qua vĩnh tức, giáp mã hưu chinh
Trận bại thương vong, cụ sanh Tịnh Độ...”
Boong... boong... boong...

Nơi Tế Đàn, những chùm hỏa quang rực rỡ liên xuất hiện, chư âm linh đã tử nạn khi chiến đấu với khô lâu chiến sĩ cùng trùng độc, ám khí liền bay lên không trung theo chư Thiên, dần khuất theo ánh trăng sao. Mọi người hoan hỷ đưa tiễn chư linh về miền Tịnh Độ. Không khí bi thương bao trùm Tế Đàn lúc tử chiến cùng thể lực tà ác đã trở nên tươi vui.

Trưởng lão trở lại là một lão ông râu tóc bạc phơ, toàn thân khoác đạo bào bạch y, tay cầm quyền trượng bằng gỗ mộc thô, ngài nói với Hồng Liên:

“Nay hiền nữ đã hồi tâm về nẻo chánh.

Tuệ Không vương tử đây thân mang trọng trách Thánh Hỏa Sứ, cũng nên có thị giả đạo hạnh cao thâm. Thôi thì hiền nữ theo chân vương tử trợ duyên hành Chánh Đạo, cũng là việc thiện hành đáng trân quý trên bước đường đem ánh sáng từ bi chân thật đến với những nơi còn vô minh che lấp.”

“Thưa vâng ạ. Tiểu nữ đã hiểu, nguyện hoan hỷ nương theo sự chỉ điểm của ân sư.”

Trưởng lão mỉm cười gật đầu hài lòng. Ngài chào tạm biệt mọi người, hóa thành luồng bạch quang bay vào chánh điện Thánh Hỏa Cung. Sự yên bình, thanh tĩnh lại ngự trị nơi đây.

Vàng trắng sáng tỏ soi đường cho chư hiền sĩ trở về nơi trú xứ của mình. Sắp xếp mọi việc với đoàn thị giả của mình, vương tử cùng Hồng Liên hóa thành hai luồng tử quang, hồng quang rời khỏi đại mạc. Họ bắt đầu một hành trình mới trên con đường truyền Đạo hóa độ chúng sinh khắp Tam Giới.

Chân tâm định lối dẫn đường tu
Hỏa tánh phàm phu khá diệt trừ
Tiêu tán oan khiên bồi gốc Đạo
Tai nguy bi khổ luyện công phu

Chú trì tâm niệm gieo linh dục
Thánh cốc trọn duyên ắt bội thu
Hỏa luyện tu nhân nên thượng phẩm
Cung Thiên Phật xứ ngự thiên thu.

Những câu chuyện liên quan đến nhị vị này
được kể thêm trong Cửu Thiên Ký - Mộng Vật
Ngữ.

Chương 21

Địa Linh Cung

Đêm hôm ấy, không gian tĩnh lặng, khắp bình nguyên xung quanh Địa Linh Cung trong bán kính chừng mười dặm đã thấp lên những ngọn linh đăng cầu an cho muôn sinh, cầu siêu cho chư âm linh khắp Tam Giới.

Những cánh đồng bát ngát hương lúa vừa chín vụ hè thu, những đồi hoa cúc vừa trở hoa khoe sắc cũng góp chút hương thu đặc trưng, những xưởng mộc vẫn còn ngổn ngang các thân gỗ lớn đang cắt dở dang, hương tinh dầu từ gỗ phẳng phát trong gió thu. Ánh nền lung linh từ các ngọn linh đăng làm ấm lên không khí hơi se lạnh của sự u tịch đang bao trùm khắp bình nguyên, đồng thời hơi ấm ấy cũng làm hương cúc, hương lúa, hương gỗ được

lan tỏa khắp nơi một cách đều đặn, nhẹ nhàng. Hương thơm tinh tế ấy được lưu giữ từng chút một ở khắp mọi ngõ ngách của bình nguyên này. Từ những lùm cây, bụi cỏ, cho đến những hồ nước mênh mông êm đềm. Từng con sâu, cái kén của muôn loài côn trùng. Từng ngôi nhà dân khắp nơi cũng đều có ánh nến lung linh, cũng được xông hương thơm ngát. Nhưng lạ một điều là chẳng có ai, chẳng có một loài động vật nào trong khoảng không gian lung linh ánh nến ấy. Sự yên tĩnh đến lạ lùng bao phủ toàn bộ khu vực này. Duy chỉ có Bảo Sanh Đường ở Địa Linh Cung là có tiếng chuông, tiếng mõ, tiếng tụng niệm những bài kinh, chú cầu an, cầu siêu.

Tất cả mọi người, gồm chư hành giả tu Đạo nơi Địa Linh Cung, dân làng trong bán kính mười dặm quanh cung và các loài động vật từ lớn đến bé đều tập trung tại nơi Bảo Sanh Đường cùng nhau cầu nguyện. Giữa không gian lung linh ánh nến ám áp, hương thơm ngào ngạt, tiếng kinh, chú ngâm nga vẫn đều đều nhịp nhàng. Nhóm đạo nhân ở đây khoác đạo bào bạch y điểm xuyết sắc vàng nơi tay áo, viền cổ áo. Họ đứng tịnh tâm, định thần giữ vững pháp giới đã được thiết lập. Trong nhóm đạo nhân ấy, có một vị đạo trưởng khoác đạo bào ba lớp, phục trang toàn thân trắng tinh khôi. Viền áo

là hoa văn những đóa sen hàm tiếu trải dài từ cổ áo đến vạt áo, nơi chân ngài có mang một đôi giày cỏ gọi là Vô Ưu Thảo Hải. Mái tóc dài được búi cao gọn gàng, từ đỉnh đầu thả xuống một lọn tóc dài qua khỏi lưng. Búi tóc ấy có một chiếc trâm cài hình đóa sen hàm tiếu. Ở giữa ngay trung tâm trên đỉnh đóa sen có một biểu tượng Minh Triết, là Thiên Nhân với ba vòng minh khí bao quanh đang tỏa ánh bạch quang dịu dàng.

Sau một hồi chuông trầm âm ngân vang kết thúc, vị đạo trưởng nói với mọi người:

“Hồi chư hiền đệ muội!

Cùng chư chúng sinh có mặt nơi đây!

Những gì chúng ta có thể làm đều đã cố gắng hết khả năng của mình. Pháp Giới Thiên Đẳng Linh Hỏa thiết lập đến hôm nay là ngày thứ ba, ta nghe trong hơi gió thoang thoảng mùi ám khí, sát khí.

Có lẽ kiếp nạn chẳng thể tránh khỏi...

Nếu ta không làm thì đêm nay sẽ có cuộc đại công kích của U Minh Giới đến Địa Linh Cung này. Mọi người nên xuống tầng hầm lánh nạn. Pháp giới này ta sẽ bày thêm trận pháp ám thị, yểm khí, chắc chắn dù là cao nhân nơi U Minh Giới cũng chẳng thể đánh hơi được.

Ta ở đây đợi bọn họ đến, giải quyết kiếp nạn của Địa Linh Cung cho trọn vẹn.”

Từng câu, từng chữ của vị đạo trưởng nói ra, mọi người, vật đều lặng yên lắng nghe chẳng sót từ nào. Tâm tình của họ bình yên, chẳng hề dao động. Một đạo nhân khác liền hỏi vị đạo trưởng:

“Tôn huynh, đệ sẽ ở đây trợ chiến cùng huynh.

Dù sao, có hai người vẫn sẽ tốt hơn một mình huynh, mong huynh ưng thuận cho đệ ở lại.”

“Muội cũng muốn được ở lại với các huynh!”

Một nữ đạo nhân khác cũng lên tiếng xin ở lại. Vị đạo trưởng có gương mặt thanh tú, dung mạo cỡ chừng ba mươi, đôi mắt đen huyền, lấp lánh ẩn hiện những tia sáng như các vì sao giữa bầu trời đêm. Vị ấy khẽ lay động đôi mắt uy nghiêm ấy nhìn về phía hai người vừa nói, nhẹ gật đầu hồi đáp:

“Ừm... được! Nhị vị đệ muội có thể ở lại.

Chỉ những ai từ Đệ Thất Phẩm tính lên mới được phép ở lại đây. Còn lại, từ Đệ Lục Phẩm đều phải vào địa đạo lánh nạn. Ta đã nói từ trước với mọi người về trận đại chiến lần này, mong mọi người hoan hỷ tạm lánh.”

“Vâng ạ! Mọi việc xin nghe lời huynh trưởng chỉ dạy!”

Cả hai người ấy đồng thanh đáp lời. Lúc bấy giờ, người muốn được ở lại tuy nhiều, nhưng đạo

trưởng chỉ cho phép những ai đủ tư chất mới có thể chung tay với chiến sự nguy hiểm lần này. Cuối cùng chỉ còn năm người ở lại mà thôi. Tất cả người và vật đều lặng lẽ rời khỏi Bảo Sanh Đường, đi xuống tầng hầm Địa Linh Cung lánh nạn. Tuy hằng hà sa số người, vật đông vô cùng nhưng tuyệt nhiên mọi sự di chuyển đều yên lặng, có hàng lớp trật tự nghiêm túc chẳng hề gây nên một sự huyên náo nào cả.

Sau khi chúng sinh đã di chuyển xuống tầng hầm, chỉ còn lại năm người bao gồm cả vị đạo trưởng và bốn người ở lại với vị ấy. Đạo trưởng nói với mấy người còn lại:

“Đa tạ chư hiền đệ muội đã ở lại với ta.

Tuy rằng một mình ta hoàn toàn có thể giải quyết ổn thỏa hết mọi chuyện sắp tới... Dù sao, tinh thần đoàn kết, dám hy sinh thân mình của chư hiền đệ muội khiến ta mến phục lắm vậy.”

Mọi người hơi ngượng ngùng một chút khi nghe huynh trưởng của mình nói vậy.

“Kìa, tôn huynh lại quá lời nữa rồi!

Chúng ta có thể đồng lòng, cùng đi qua những đoạn nhân duyên sinh tử với nhau trên bước đường tu Đạo là điều đáng quý. Đó là vinh hạnh của đệ muội khi được chung lưng đấu cật với tôn huynh vào thời khắc như thế này.”

Đạo trưởng lại tiếp lời, vẻ mặt trầm ngâm đôi chút, ánh mắt của ngài sáng suốt vô cùng:

“Ta thấy, nên tháo gỡ pháp giới. Để cho bọn họ cùng xông vào một lượt đến đây mau lẹ.

Trước sau gì họ cũng vào được, làm khó nhau như thế này, thật không cần thiết nữa.”

“Vâng, đại huynh tính như vậy cũng phải.

Chúng ta đã chuẩn bị từ mấy hôm nay, luôn trong tư thế sẵn sàng ứng phó rồi ạ.”

Nói xong, đạo trưởng liền giơ tay phải lên cao rồi hô lớn:

“Thiên Đãng Linh Hỏa Trận thu hồi!”

Vừa dứt câu niệm, ánh sáng bập bùng của những ngọn đèn ở khắp nơi trên bình nguyên quanh Địa Linh Cung đều bay về phía lòng bàn tay của đạo trưởng. Chỉ vài khắc sau, nơi tay ngài, hỏa quang đã tích tụ thành một quả cầu rực rỡ chiếu sáng cả Bảo Sanh Đường. Không gian bình nguyên bên ngoài Địa Linh Cung chỉ còn mấy đám lửa lớn ở vài nơi đặt làm cột mốc pháp giới. Pháp giới vừa thu hồi, liền có những tiếng gầm rú vang lên. Mùi tử khí, sát khí, tà khí nặng nề bao trùm khắp nơi, lẫn át hoàn toàn hương thơm ấm áp trước đó.

Bầu trời đêm thanh tĩnh trong veo đầy tinh tú đã chuyển sang màu xám, ẩn hiện những sắc đỏ thẫm. Thiên không nổi lên những tia sấm chớp giạt liên

hồi vô cùng quỷ dị. Trong căn gác nhỏ trên Bảo Sanh Đường, các đạo nhân đã nhìn thấy tà khí ngùn ngụt từ mọi hướng xông lên cao, đang di chuyển đổ dồn về Địa Linh Cung như vó ngựa phi nước đại.

Đạo trưởng liền nhắc nhở:

“Mọi người định thần nhìn kỹ!

Lần này U Minh Giới đem đội quân khô lâu chiến sĩ cùng bầy quỷ tăng muốn càn quét nơi này thành bình địa. Lửa và ánh sáng là pháp để khắc chế họ!”

“Vâng, chúng đệ muội hiểu rồi ạ!”

Chẳng mấy chốc, đám âm binh ấy đã xông vào nội cung, cả năm vị đạo nhân anh dũng đối phó. Ánh sáng và hỏa diễm tung bay khắp nơi. Cát bụi mịt mù, những trận mưa tên như trút nước từ khắp nơi nhắm về nội cung. Những tiếng la hét đòi chém giết của âm binh càng thêm hỗn loạn. Hết lớp này đến lớp khác, âm binh tiêu tán về với cát bụi chẳng ít. Xương cốt và những bá nạp y rách nát, quyền trượng, binh khí của đám quỷ tăng cùng âm binh vương vãi đầy dẫy trên mặt đất.

Sau vài canh giờ hỗn chiến từ đêm khuya đến gần sáng, những đợt âm binh vẫn cứ ào ạt như sóng triều đại dương hết lớp này đến lớp khác. Cả năm vị đạo nhân đã thấm mệt, họ nương tựa vào nhau, để mắt canh chừng cho nhau chẳng rời. Giữa lúc

hồn chiến ấy, một thân ảnh hắc y bất ngờ xuất hiện phía sau vị đạo trưởng với thanh đoản đao ám toán từ phía sau. Có tiếng hét lên:

“Đại sư huynh!!!”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh của đạo trưởng đã biến thành một chùm sáng trắng lấp lánh, tránh khỏi lưỡi đao ám toán kia. Tất cả mọi ánh mắt đều không khỏi ngạc nhiên trước những gì vừa diễn ra. Trong vài sát na, đạo trưởng đã thị hiện lại rõ ràng thân ảnh bạch y của mình cách chỗ vừa rồi vài bước, nhìn mọi người mỉm cười rồi thuyết:

“Vừa rồi là Dịch Chuyên Tức Thời.

Ta sẽ mô phạm lại một lần nữa cho chư hiền đệ muội trải nghiệm bằng chính bản thân mình nhé!”

Vừa nói, vị ấy vừa phát tay áo của mình. Ngay tức thì cả bốn vị đạo nhân toàn thân đều biến thành những chùm sáng trắng nhỏ li ti. Cả bốn chùm sáng ấy bay ra khỏi nơi chiến trận tàn khốc trong cung, họ được đưa ra khỏi Địa Linh Cung chừng vài trăm thước. Cả bốn chùm sáng đều tích tụ lại, thị hiện thành thân ảnh bốn vị đạo nhân đứng trên một cánh đồng lúa đang trở bông gần cung. Họ nhìn về phía Địa Linh Cung, không khỏi bàng hoàng khi thấy âm binh vẫn còn vây quanh đông nghẹt từ trong ra ngoài vài chục thước.

“Đại sư huynh! Sao lại như thế?”

Cả nhóm bọn họ chạy về phía Địa Linh Cung ứng cứu vị đạo trưởng kia, một tiếng nổ lớn vang lên:

Ầm...

Cả Địa Linh Cung bừng sáng trong ánh hỏa quang rực rỡ. Ánh sáng vàng óng chói chang ấy bốc thẳng lên không trung, xua tan lớp ám khí dày đặc nơi bầu trời đầy sấm chớp quỷ dị khi pháp giới được tháo gỡ. Cả bốn đạo nhân chạy vào đến nội cung thì thấy mọi nơi trong cung đã được dọn sạch hoàn toàn. Tàn tích còn sót lại của hằng hà sa số âm binh, quỷ tăng là một lớp tro bụi trắng xám. Ánh hỏa quang dần dịu lại, mọi người chạy lên chỗ đạo trưởng, thấy ngài vẫn đang tịnh tâm, toàn thân hỏa quang rực rỡ bập bùng tỏa hơi ấm vi diệu. Gần đó là thân ảnh hắc y, đang thiết lập pháp giới thủy tính tự vệ trước hỏa quang của đạo trưởng. Một đạo nhân vừa nhìn thấy cảnh ấy liền ngạc nhiên hỏi:

“Huynh trưởng không sao chứ? Còn kẻ này là...”

“Ta không sao. Đó là Minh Vương, một trong U Minh Giới Tứ Vương danh chấn thiên hạ!”

Đáp lời xong, vị đạo trưởng đã thu lại hỏa quang, không để hỏa khí bộc phát mãnh liệt nữa. Hắc y nhân kia cũng thu pháp giới lại, rồi cười lớn:

“Ha ha ha...”

Lý đạo trưởng quả tuệ nhãn tinh thông. Tuy bản vương ân mình thận trọng, không để lộ chân khí dưới lớp hắc y này nhưng vẫn bị ngài phát hiện.

Bội phục, bội phục!”

Đạo trưởng lặng yên nhìn thẳng vào Minh Vương rồi thuyết:

“Xưa nay ít khi có dịp gặp nhau, nhưng có thể điều động một lượng lớn âm binh cùng với ám khí nặng nề đặc trưng như vậy, chỉ có hàng vương tử nơi U Minh Giới mới có. Thêm nữa, pháp giới Huyền Thủy có thể chống đỡ lực thanh tủy của Diễm Hỏa Kim Quang ta phát ra thì chỉ có Minh Vương là đủ tư chất. Ta dễ dàng nhận ra có gì là đáng bội phục.

Các người chuẩn bị lực lượng hùng hậu, lại toàn dùng những mưu kế ám toán, lôi kéo các âm binh và sinh linh vô tội vào mưu đồ thâm nhập thôn tính Cửu Thiên Cung bấy lâu... Chúng ta đều đã dự liệu được tất cả.

Ta khuyên các người nên từ bỏ ý định ấy đi. Trở về cai quản U Minh Giới tốt hơn!”

“Ha ha ha!

Hôm nay các người may mắn thoát khỏi kiếp nạn tại Địa Linh Cung này trước đội quân âm binh tinh nhuệ của ta, nhưng đó chỉ là đợt công phá đầu

tiên thôi. Ngươi hãy nhìn lại đám môn nhân của ngươi xem? Ha ha ha!!!

Lúc này đạo trưởng định thần nhìn lại bốn vị đạo nhân kia, xung quanh họ tự bao giờ đã xuất hiện trăm ngàn mũi phi đao và kim châm lớn nhỏ có đủ, đang chĩa thẳng những mũi nhọn lấp lánh đầy sát khí. Mọi người chưa khỏi ngạc nhiên thì một tràng cười khác lại vang lên:

“Ha ha ha! Dù là đạo nhân từ Thất Phẩm đi chăng nữa, khi đã thấm mệt, yếu khí, mất cảnh giác đề phòng thì vẫn dễ dàng trở thành con mồi trong lưới của ta một cách dễ dàng. Ha ha ha...”

Sau lưng Minh Vương xuất hiện thêm hai thân ảnh khoác hắc y khác, ám khí lan tỏa từ họ cũng chẳng thua kém Minh Vương bao nhiêu. Nhìn thấy họ, đạo trưởng lại nhẹ nhàng nói:

“Thì ra là nhị vị phu nhân trong Tam Độc.

Sao nhị vị còn chưa chịu hồi tâm sám hối như tiểu muội của mình?

Giờ đây Hồng Liên sư muội đang thông dong tự tại khắp nơi độ duyên, chẳng phải chịu khổ não phiền muộn, lo toan bày mưu tính kế thao túng kẻ khác như nhị vị đây... Ôi phiền não!

Nhị vị chẳng thấy tâm mình chất chứa đầy khổ não ư?”

Vừa xuất hiện, đã được cao nhân thuyết giáo một hồi khiến cho Sân Hận Phu Nhân chẳng kiềm nén được, phu nhân tức giận quát:

“Hừ! Bọn ta làm gì mặc kệ ta. Không phải việc của ngươi, ngươi không cần phải quản!

Chuyện của tiểu muội tử, ta tạm thời không truy cứu y. Bọn ta sẽ tìm được kẻ khác nhập bọn cho đủ bộ ba Tam Tuyệt sớm thôi.

Ngươi lo tính cách giải nguy cho đám môn nhân của mình, hoặc giao Địa Linh Cung cho bọn ta nếu không muốn bọn chúng tan xương nát thịt dưới trăm ngàn mũi phi đao của ta. Ha ha ha!”

Tuy tình thế hiện tại vô cùng nguy cấp, nhưng đạo trưởng chỉ lặng lẽ nhìn nhị vị phu nhân cùng Minh Vương rồi mỉm cười, chẳng có chút biểu tình nào lo lắng cả. Thái độ bình thản trước sự việc hiện tại của ngài khiến cho bọn Minh Vương có mấy phần e ngại, dù họ đang nắm thế chủ động.

Chương 22

Tri Túc

Sau trận hỗn chiến với hàng hà sa số âm binh, quý tăng suốt mấy canh giờ đến tận gần sáng ở Địa Linh Cung, cả bốn vị đạo nhân ở lại bên cạnh đạo trưởng đều thấm mệt. Cả tinh khí thần đều tổn thất nhiều, nhất thời mất cảnh giác trước sự có mặt của Minh Vương và cạm bẫy của nhị vị phụ nhân Tam Độc. Họ trở thành con tin trong Phi Dao Kiếm Trận ngàn cân treo sợi tóc.

Trước sự uy hiếp của thế lực U Minh Giới, đạo trưởng vẫn bình tâm chẳng hề lay động khi nghe những lời đe dọa của họ. Nhìn thái độ đạo trưởng điềm tĩnh, Minh Vương không khỏi hoài nghi, bất an, nhưng vẫn cố lấy lợi thế từ việc đang có con tin uy hiếp ngài:

“Đạo trưởng, ta nhắc lại một lần nữa!

Ngươi muốn giao nộp Địa Linh Cung cho bọn ta hay muốn đám môn nhân của ngươi phải vùi thân tại đây?”

“Tôn huynh đừng lo lắng cho chúng đệ muội.

Hôm nay dù có phải hy sinh tại đây, chúng ta nhất định không khuất phục trước thế lực tà quái!”

Đạo trưởng chỉ lặng lẽ nhìn một lượt các môn nhân, rồi lại nhìn qua Minh Vương đáp lời:

“Đáng tiếc cho Minh Vương, ta vốn dĩ đã chẳng còn biết đến chữ muốn là gì từ lâu rồi. Nên hôm nay ngài hỏi bản đạo muốn giao Địa Linh Cung hay muốn chư môn nhân nơi này hy sinh, có phải chẳng vô nghĩa với ta lắm vậy?”

Chi bằng các vị muốn làm gì thì cứ theo ý nguyện của mình. Còn làm được hay không... có ta ở đây, chỉ e các vị chẳng thể thỏa lòng dạ được.

Xin quý vị hoan hỷ, ta thất lễ chẳng đáp ứng được gợi ý nào của Minh Vương cả!”

Nghe đến đây, Sân Hận Phu Nhân nổi cơn thịnh nộ, liền hét lớn:

“Thiên Dao Tru Diệt!!!”

Vừa dứt lời, cả trăm ngàn mũi phi đao liền lao thẳng vào bốn vị đạo nhân, Sân Hận Phu Nhân đắc ý cười mỉa mai:

“Do các ngươi ngoan cố, đừng trách ta độc ác.

Có trách hãy trách sư huynh các ngươi không muốn cho các ngươi đường sống! Ha ha ha!”

Tiếng cười hả hê của Sân Hận Phu Nhân chưa dứt, mọi người đã nghe tiếng leng keng va chạm nhau của kim loại. Các mũi phi đao vừa chạm vào thân ảnh của bốn vị đạo nhân liền bật hết ra ngoài, như chạm phải những pho tượng bằng kim loại rắn chắc.

“Tại sao vậy?”

Tại sao lại như vậy...”

Biểu tình của Sân Hận Phu Nhân kinh ngạc vô cùng khi nhìn thấy phi đao của mình rơi rụng lả tả thành một đồng trên mặt sàn. Nàng ta còn chưa hiểu được chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình. Minh Vương tinh ý liền thốt lên:

“Kim Cang Bất Hoại Thể!

Chẳng lẽ cả bốn đạo nhân này đều đã luyện được đến cảnh giới thân tâm thanh tịnh, bất thương, bất hoại như vậy? Phi đao của Sân Hận Phu Nhân dù sắt thép kiên cố cũng đều phải chịu khuất phục...”

Đạo trưởng nhẹ nhàng mỉm cười thuyết cho họ hiểu rõ:

“Đa tạ Minh Vương đã quá khen, đánh giá cao chúng ta. Đúng là phi đao của Sân Hận Phu Nhân

đây vô cùng ảo diệu, nguy hiểm khôn lường. Dù cho có Kim Cang Bất Hoại Thể cũng khó lòng bình yên vô sự hoàn toàn.

Quý vị chắc đã quên mất rằng vị Hộ Pháp Trấn Cung nơi này là Kim Ngu. Chỉ cần Kim Ngu trợ lực một chút thì toàn thân thể họ đã có thể sánh ngang với vàng ròng, chẳng có thứ binh khí kim loại nào xâm hại được. Các vị nhìn lại xem nơi bốn đạo nhân ấy có gì khác biệt chẳng?”

Tất cả mọi người, từ bốn vị đạo nhân đến Minh Vương và nhị vị phu nhân đều không khỏi ngạc nhiên. Bao phủ xung quanh bốn vị là một lớp ánh sáng vàng kim lấp lánh nhẹ nhàng, thân ảnh Kim Ngu to lớn mờ ảo lúc ẩn lúc hiện đang bao phủ cả bốn người bọn họ.

“Đa tạ tôn huynh! Đa tạ Hộ Pháp sư huynh!”

Cả bốn người đều cúi đầu đáp lễ, đa tạ vị Hộ Pháp đã cứu nguy cho họ thoát khỏi kiếp nạn. Bây giờ, Tham Quyền Phu Nhân không giấu được vẻ phấn khích bộc lộ hết ra ngoài:

“Ha ha ha... Được nghe danh Kim Ngu đã lâu, hôm nay may duyên được diện kiến.

Chỉ cần ta thu phục ngươi, thì còn lo gì việc chiêu mộ đám tham quyền, tham tài lộc làm tay sai cho ta! Ha ha ha!

Tòa Linh Thăng! Mau mau phát huy uy lực, bắt lấy Kim Ngu cho ta!!!”

Tham Quyền Phu Nhân tung một sợi dây vàng óng lên không trung. Nó bay đến chỗ Kim Ngu quấn chặt lấy toàn thân, Kim Ngu chẳng thể cử động được. Tham Quyền Phu Nhân đắc ý cười lớn:

“Ha ha ha! Ta đã có Kim Ngu trong tay!

Hộ Pháp Trần Cung ư? Cũng chẳng thoát được Tòa Linh Thăng do ta dày công tu luyện! Ha ha ha!”

Lúc ấy, đôi mắt Kim Ngu lóe lên ánh bạch quang, toàn thân Kim Ngu minh quang đại phát. Ánh sáng chói lóa, làm mọi người chẳng nhìn thấy được gì trước mắt mình. Chỉ vài cái chớp mắt sau đó, ánh sáng tắt hẳn. Mọi người nghe thấy tiếng la thất thanh của Tham Quyền Phu Nhân:

“Aaaa... Thả ta ra, mau thả ta ra!

Tòa Linh Thăng mau mau thu hồi về chủ nhân!!!”

Mọi người chú ý nhìn về hướng Tham Quyền Phu Nhân, lúc bấy giờ đã bị chính pháp bảo của mình trói chặt toàn thân, chẳng thể cử động được. Phu nhân đang ở chỗ của Kim Ngu lúc nãy, bên cạnh bốn vị đạo nhân.

“Phu nhân chẳng thể ra lệnh cho pháp bảo ấy được nữa đâu! Hiện giờ pháp bảo ấy chỉ nghe theo lời ta mà thôi, phu nhân đáng mền!”

Giọng nói trầm lắng đầy uy nghiêm làm mọi người hướng ánh nhìn từ chỗ phu nhân sang phía phát ra tiếng nói ấy. Bên cạnh Minh Vương, từ bao giờ đã xuất hiện một Chiến Thần oai phong hùng dũng. Toàn thân vị ấy khoác hoàng kim giáp, đầu đội kim khôi có cặp sừng to uốn cong sắc bén, đôi tay cầm khiên cùng bảo kiếm đều là vàng ròng sáng loáng. Mọi người còn đang ngạc nhiên, chưa kịp hiểu chuyện gì đã diễn ra thì đạo trưởng lại thuyết:

“Vừa rồi Kim Ngưu Hộ Pháp đã dùng đến Kim Thiên Thoát Xác và Thế Thân Thuật trong lúc hóa thân, thị hiện hình tướng Chiến Thần dạng như hiện giờ. Nên Tham Quyền Phu Nhân và Kim Ngưu đã hoán đổi vị trí thân ảnh với nhau. Đồng thời Thế Thân Thuật cũng hoán đổi luôn vị trí chủ nhân của pháp bảo, thế nên phu nhân chẳng thể sai khiến pháp bảo của mình được nữa.

Minh Vương và nhị vị phu nhân đây, có còn muốn thôn tính Địa Linh Cung nữa chẳng?”

Vừa thuyết xong, đạo trưởng ngưng thần, toàn thân ngài đại phát ánh bạch quang rực rỡ. Trước tình thế ấy, đoán biết phe mình đã chẳng còn cơ hội,

Minh Vương liền đưa song thủ kết Hiệp Chương Ấn, xung quanh Minh Vương cùng nhị vị phu nhân liền xuất hiện những luồng khí quang thủy tính. Thân ảnh Minh Vương cùng Sân Hận Phu Nhân liền biến mất khỏi Địa Linh Cung. Còn Tham Quyền Phu Nhân, do đang bị Tỏa Linh Thăng của chính mình trói buộc, nên thuật pháp Độn Thủy đào thoát của Minh Vương thi triển lên phu nhân không có hiệu quả.

Nhìn thấy cả hai người kia đã biến mất, còn lại chỉ một mình ở lại Địa Linh Cung giữa các cao nhân tu Đạo, Tham Quyền Phu Nhân không khỏi thất vọng và đau khổ trước tình cảnh ấy mà cười khổ:

“Ha ha ha...”

Hảo tử muội...

Hảo đồng minh...

Vào sinh ra tử bên nhau được mấy trăm năm. Cuối cùng, họ cũng bỏ mặc ta giữa hiểm nguy khổ nạn mà chạy thoát thân...

Ta...

Rốt cuộc vì tham chút quyền lực thao túng chúng sinh làm tay sai cho mình, cũng chỉ là thỏa mãn tánh tự cao ngã mạn của mình trong phút chốc...

Giờ đây, vì muốn có Kim Ngưu để xưng bá thiên hạ mà phải chuốc khổ... Ha ha ha...

Đáng đời cho kiếp nạn này của ta!

Vì hại người mà thành tự tàn hại chính mình...

Ha ha ha..."

Nhìn thấy biểu tình như điên loạn của phu nhân ấy, vừa đau khổ, vừa cười mỉa mai thân mình trước tình cảnh nghiệt ngã chẳng lối thoát. Thân ảnh của nàng, lúc bấy giờ cũng đã tiêu tụy hẳn, trở nên tối sầm lại, chẳng còn tươi vui đắc chí nữa. Đạo trưởng nhìn về phía Kim Ngưu, Kim Ngưu hiểu ý của ngài, liền đưa tay thu hồi pháp bảo Tỏa Linh Thằng, để cho phu nhân ấy được tự do.

Tất nhiên, đối với môn nhân nơi Địa Linh Cung này, việc đó hết sức bình thường và hoan hỷ. Nhưng với vị phu nhân ấy, đang trong tình thế chẳng lối thoát lại được tự do thì vô cùng kinh ngạc:

"Các người... vì sao các người lại thả ta ra?"

Các người có dụng ý gì... không sợ ta đại náo gây hại nơi đây sao?"

Kim Ngưu đến bên cạnh phu nhân ấy, nhẹ nhàng đưa trả lại sợi dây bảo bối cho phu nhân rồi nói:

"Chỉ có một mình nàng ở đây, liệu nàng có thể làm hại được mọi người sao?"

Nếu nàng muốn rời khỏi đây, cứ tự nhiên. Chúng ta không muốn bắt giữ nàng làm chi cả. Tôn huynh xưa nay vốn dĩ bình thản trước mọi sự, hành xử mọi việc đều lấy lẽ từ bi làm gốc, thông dong tự tại chẳng gì vướng bận. Việc nhìn nàng bị trói buộc như thế chẳng hay ho gì, để nàng tự do là lẽ hiển nhiên nên làm!”

Lúc này, đưa tay nhận lại pháp bảo của mình từ tay Kim Ngưu, Tham Quyền Phu Nhân cảm nhận được rõ ràng sự chân thành của mọi người nơi đây. Từ tận sâu thẳm bên trong nàng đã có những biểu tình cảm mến nơi này. Nàng nhìn mọi người một lượt, rồi cuối đầu nức nở, giọng đứt quãng từng khúc:

“Ta... thực cũng chẳng biết đi đâu, về đâu nữa...”

Ta chán ngán bọn họ lắm... thâm tình mấy trăm năm... chỉ vì an toàn của bản thân... Hic hic...

Họ sẵn sàng bỏ rơi ta...

Quyền lực tư lợi lại vô tình... tàn nhẫn như vậy sao...

Đến giờ ta mới thấu hiểu một cách thâm thía... Chân tình... Hic hic...

Chẳng hay...

Ta... có thể xin... hic hic... được nương tựa... tá túc lại nơi Địa Linh Cung này chẳng...”

Đạo trưởng nhìn nàng mỉm cười nhẹ nhàng thuyết:

“Thí chủ tự do mà.

Nơi này là nơi cho bá tánh nương tựa. Vậy nên, nếu thí chủ chẳng biết nơi nào để đi, thực lòng muốn ở lại chốn này, mọi người đều hoan hỷ đón nhận, xem thí chủ là một phần của Địa Linh Cung kể từ bây giờ.”

Nghe vậy, Tham Quyền Phu Nhân mừng rỡ đa tạ đạo trưởng cùng chư môn nhân:

“Đa tạ đạo trưởng cùng chư huynh đệ nơi đây đã cho ta cơ hội được ở lại...”

Ta hy vọng có thể góp chút công sức của mình cho việc làm nơi này phồn thịnh, bình yên.”

Lúc bấy giờ, bình minh cũng dần hé lộ những tia nắng ban mai nhẹ nhàng, tinh khôi. Ánh nắng ấm áp xua tan bầu không khí ảm đạm nơi Địa Linh Cung từ đêm trước. Đạo trưởng lại truyền âm ba vi diệu của mình vang vọng khắp cung:

“Pháp sự viên mãn, kiếp nạn đã qua.

Chư môn nhân cùng chúng sinh đã có thể trở về với sinh hoạt thường nhật của mình.”

Sau lời thông báo của đạo trưởng, từ bên dưới tầng hầm, chư môn nhân cùng chúng sinh lần lượt kéo lên. Họ di chuyển thật nhẹ nhàng, yên tĩnh, có trật tự trước sau rõ ràng. Mọi người đã lên hết thì

hỏi thăm nhau, lúc ấy đạo trưởng lại nói với mọi người:

“Từ hôm nay, Địa Linh Cung chúng ta có thêm một tân môn nhân mới, là Tri Túc hiền muội.

Mọi người cùng đón chào muội ấy nhé.”

Tất thấy đều vui mừng khi biết rằng Địa Linh Cung vừa có thêm một môn nhân mới. Ánh bình minh rạng rỡ, tiếng nói cười vui vẻ bên nhau. Không khí thanh bình đã xoa dịu những nỗi đau của Tri Túc Phu Nhân, quá khứ từng là Tham Quyền Phu Nhân của nàng đã hoàn toàn khép lại. Giờ đây, nàng chung tay cùng mọi người chăm sóc những cánh đồng hoa màu xung quanh Địa Linh Cung, tự tay mình xây dựng một cuộc sống bình yên, biết đủ và an vui với hiện tại.

Địa tác phàm thân, Thiên tác linh
Linh căn cảm ứng gắng công gìn
An nhiên lạc thú vui mùi Đạo
Thổ tịnh hồi tâm, Đạo khả minh
Chú niệm thân an, thần khí hiệp
Địa hoàn thông đặng vạn chư linh
Linh quang dẫn lối miền an lạc
Cung Ngọc thanh tâm kiến Chí Linh.

Chương 23

Dược Trì Cung

Sáng hôm ấy, bình minh rạng rỡ soi rọi những tia nắng ấm áp trên mặt hồ nơi Dược Trì Cung. Nơi đây quy tụ rất nhiều y sinh cùng bá tánh trong khu vực xung quanh đến sinh hoạt tình nguyện. Họ cùng nhau trồng và thu hái thảo dược, lại còn đi khắp nơi rừng sâu núi thẳm nhằm tìm những loại thảo dược quý hiếm chỉ mọc tự nhiên ở nơi có linh khí đặc biệt, chẳng thể nuôi trồng được.

Toàn bộ Dược Trì Cung đều được tạo tác từ những loại gỗ có hương thơm dịu nhẹ, giúp mọi người nơi đây được thư giãn, tinh thần sáng khoái, đồng thời ngăn ngừa và thanh tẩy các ám khí có thể gây bệnh. Xung quanh Dược Trì Cung là những

mảnh đất trồng thảo dược với muôn màu muôn vẻ. Tuy không nhiều sắc hương như nơi Hoa Sơn Cung, nhưng chính sự mộc mạc giản dị đã tạo nên nét u nhã, đầy chất tiêu dao nơi này.

Phía trước cung có một hồ sen nhỏ, đường kính rộng chừng chín thước, trong hồ có đầy đủ ngũ sắc liên hoa. Nước hồ trong veo, thơm nhẹ và thanh mát vô cùng. Nước hồ ấy, cũng là một loại Thánh Thủy Linh Dược. Chỉ cần người nào bị trúng độc, hoặc tinh thần suy sụp, trúng phải bùa mê ám hại thân tâm thì đến hồ đây lấy một gáo nước uống vào, tự nhiên tiêu tan hết bách độc khí ám hại thân tâm. Vì lẽ đó nên cung này có tên gọi Dược Trì.

Bên trong cung có một gian phòng rộng lớn vô cùng, là Linh Dược Khố. Ở đây có nhiều tủ kệ đựng hằng hà sa số các loại kỳ hoa dị thảo đã được bào chế thành dược liệu. Dược Khố này thường xuyên được mở rộng thêm theo thời gian, có thể tích trữ lượng lớn thảo dược phòng khi hữu sự thì có đủ dùng cho khắp thiên hạ.

Trong ánh bình minh ấm áp, tiếng cười nói vui vẻ với nhau hòa quyện cùng những giai điệu thi ca du dương do các đạo nhân nơi này xướng ngâm với nhau. Hoa cỏ như cười nói với muôn người khi khẽ lay động những cành lá vi vu theo gió. Bất chợt từ thiên không, có một luồng hồng quang nhẹ nhàng

giáng hạ xuống trước công cung. Hồng quang ấy nhanh chóng tích tụ, thị hiện thành một nữ tử. Nàng có gương mặt thanh tú trắng hồng, mái tóc dài qua thắt lưng. Đạo bào bạch y phủ khắp toàn thân, điểm xuyết trên ấy là mấy viên hồng bảo thạch nhẹ nhàng tỏa ánh sáng đỏ hồng lấp lánh. Bên thắt lưng, nàng còn giắt theo một bầu hồ lô nhỏ nhắn cỡ chừng ba ngón tay. Nữ tử ấy nhẹ nhàng lướt vào bên trong nội cung, thái độ hết sức vội vàng trong sự ngạc nhiên của những người gần đó:

“Hồng Linh cô nương sao vội vã thế nhỉ, chẳng kịp chào hỏi nhau đã vào trong mắt tiêu?”

“Nhìn thái độ nàng ấy, chắc hẳn đang có chuyện quan trọng cần gặp tôn huynh...”

Thôi chúng ta làm việc tiếp đi.”

“Vâng ạ!”

Bên trong chánh điện, vị Chương Cung đang ngồi tĩnh tọa giữa gian phòng rộng lớn. Đạo trưởng ấy toàn thân khoác đạo bào bạch y, trên đầu búi tóc có cài một cành mai khảnh khiu, biểu tình an nhiên tự tại chẳng gợn chút nào phiền cỡ tục. Hồng Linh đến trước thiền đường, liền ngừng lại một chút, nhẹ nhàng nói vào bên trong:

“Muội có việc quan trọng cần nói với Đại sư huynh, muội vào nhé!”

Bên trong, vị Chưởng Cung nhẹ nhàng đáp lời, thanh âm trầm ấm vô cùng:

“Hiền muội tự nhiên, ta đã dự liệu mọi việc.”

Hồng Linh đến bên vị ấy, nhẹ nhàng ngồi xuống. Trên gương mặt thanh tú của nàng gọn chút lo lắng, nàng nhanh chóng nói với vị ấy:

“Sáng nay khi muội đang tìm thảo dược trên sườn núi thì thấy xa xa có đám khói bụi dày đặc, lại có làn ám khí bộc phát nặng nề, nên có đến đó xem thử. Thì ra đó là đội quân của Thiên Lạc Thành.

Muội thấy bất an...

Khí thế họ hùng dũng và hướng về Dược Trì Cung. Muội e có điềm chẳng lành...”

“Hiền muội lo lắng không sai!

Khoảng nửa năm nay... khắp nơi Cửu Cung đều xảy ra những biến cố lớn. Chúng ta vẫn đang là mục tiêu tấn công của U Minh Giới.

Thiên Lạc Thành...

Ta được tin cách đây vài tuần trăng, ở Lôi Âm Cung vừa tiếp nhận một tân môn nhân. Hiền muội ấy cũng có chút liên quan đến Thiên Lạc Thành...”

Hồng Linh không giấu được sự tò mò của mình, hỏi tiếp vị Chưởng Cung:

“Tôn huynh có dự liệu ứng phó với tình hình hiện tại chẳng?”

“Việc này, các vị Cửu Cung Chương Quân đều đã dự liệu từ lâu. Hiện tại, chúng ta nên chủ động đến đó xử trí để giữ khoảng cách an toàn cho nơi đây. Tránh ám khí xâm hại bệnh nhân và các vườn thảo dược xung quanh.”

“Từ chỗ mọi người thấy họ hành quân chắc chỉ mất khoảng vài canh giờ nữa sẽ đến được đây.

Chúng ta khẩn trương đến đó thôi ạ!”

“Mọi người thông báo với mọi người cùng nhau nhập cung để tránh việc bất trắc.”

“Vâng, mọi người báo cho mọi người ngay.”

Dứt lời, Hồng Linh liền đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi thiên đường ra ngoài thông báo. Ra đến ngay cổng cung, nàng ngưng thần rồi dùng pháp âm nói với mọi người, âm ba vang vọng khắp xung quanh Dược Trì Cung đều có thể nghe rõ:

“Tôn huynh thông báo, tất cả mọi người cùng nhập cung. Nếu có bất kỳ chuyện gì diễn ra bên ngoài cũng phải giữ tâm ý thanh tịnh, không vọng động, mọi việc sẽ ổn.”

Mọi người nghe xong, tất cả đều gật đầu đồng thanh với Hồng Linh:

“Vâng, chúng tôi đã rõ!”

Hồng Linh nói với mọi người thêm nữa:

“Nếu có sự chi bất trắc, mọi người nhớ triệu thỉnh vị Hộ Pháp Trấn Cung giải nguy.”

Bây giờ Hồng Linh cùng tôn huynh ra ngoài có pháp sự cần giải quyết, sẽ sớm hồi cung. Mọi người nhanh chóng nhập cung đừng chậm trễ!”

Dứt lời, Hồng Linh liền hóa thành quang sáng trắng hồng nhẹ nhàng lơ lửng trước cổng cung. Từ trong nội cung, một đạo bạch quang phóng ra ngoài, rồi cả hai đạo hào quang ấy trong chớp mắt đã biến mất vào thiên không. Những người ở lại cũng nhanh chóng sắp xếp hết mọi việc, cùng nhau nhập cung, trở về thiên đường, tịnh tâm an tọa chờ nhị vị hoàn thành phận sự trở về...

Ở vùng bình nguyên cách Dược Trì Cung chừng hai mươi dặm, đoàn quân của Thiên Lạc Thành đang tiến về hướng Dược Trì Cung. Binh lính được trang bị khôi giáp và khí giới đủ đầy, khí thế hùng hực càng quét hết thảy những gì cản đường họ. Từ trên không trung, cả vị Chưởng Cung lẫn Hồng Linh đã nhìn thấy ám khí, khói bụi mù mịt do quân đoàn này gây ra. Chưởng Cung nói với Hồng Linh:

“Muội nhìn xem, đội quân này cũng phải hơn ba ngàn tinh binh. Ta chưa biết chắc họ có ý định gì khi hành quân về hướng Dược Trì Cung, nhưng với số lượng và khí thế như thế này, ta e có điềm chẳng lành...”

Nếu họ đi ngang qua địa phận Dược Trì, các vườn thảo dược chúng ta dày công chăm sóc bấy

lâu cũng khó tồn tại được. Hơn nữa, những bệnh nhân cần sự yên tĩnh nghỉ ngơi cũng nguy hiểm cho họ.”

“Vâng, tôn huynh nói phải!

Chúng ta cùng xuống đây gặp tướng quân hỏi rõ ngọn ngành xem sao?”

“Được, chúng ta tìm gặp vị thủ lĩnh hỏi rõ sự tình.”

Dứt lời, cả hai đạo hồng quang, bạch quang đều nhẹ nhàng giáng hạ đến trước quân đoàn khoảng chừng hơn trăm thước. Cả hai đều thị hiện thân ảnh đạo nhân đứng chặn ngay đường đi của họ. Hồng Linh ngưng thần vận khí, dụng pháp âm nói chuyện với họ. Tuy khí thế tiến quân của đoàn quân hùng hậu này gây náo động cả một vùng, nhưng pháp âm kia từng câu, từng chữ vẫn có thể nghe rõ được từ chỗ của nhị vị đạo nhân vang vọng đến khắp hết quân đoàn:

“Xin thứ lỗi đã cản bước đường của quý vị.

Chúng tôi là môn nhân nơi Dược Trì Cung cách đây chừng mười dặm. Đường tiến quân của quý quân đoàn đang thẳng hướng về phía cung của chúng tôi. Nơi ấy có các vườn thảo dược và rất nhiều bệnh nhân cần tịnh dưỡng, e là bất tiện nếu quý quân đoàn băng ngang qua...

Cảm phiền quý vị, vui lòng báo với ngài tướng quân một lời để chúng tôi được gặp mặt. Chúng tôi cần diện kiến ngài tướng quân, hỏi thăm để hiểu rõ hơn sự tình hiện tại.”

Những lời thương thuyết ấy của Hồng Linh, tuy có thể nghe rõ từng câu từng chữ, nhưng dường như cả quân đoàn đều không có phản ứng, họ vẫn tiếp tục tiến thẳng về phía trước. Tiền quân tiên phong là đội kỵ binh với những chiến mã giáp trụ đen tuyền, trên đầu có khôi giáp độc giác. Bên cạnh đó, xen kẽ phía sau một chút là bộ binh với đầy đủ các loại khí giới bát bộ. Phía trên có không quân là đội thiên ưng kỵ sĩ với những chiến binh cưỡi trên chim ưng to lớn uy dũng. Họ vẫn nhịp nhàng đều bước, tiến thẳng về phía nhị vị đạo nhân đang chắn đường trước mình.

Vị Chưởng Cung nhẹ nhàng nói với Hồng Linh:

“Dường như họ không nghe thấy lời muội nói...”

“Dạ, chúng ta tránh thôi!”

Cả hai liền phi thân tránh khỏi sự càn quét ấy. Từ trên không gài sát với quân đoàn, họ quán chiếu đoàn quân được rõ ràng hơn qua lớp bụi mù mịt. Thống lĩnh trung quân là tướng quân khôi giáp hoàng kim, một mình trên lưng dị thú có thân ảnh toàn thân xám đen. Dáng dấp trông giống ngựa,

thân hình to cao, trên trán có độc giác xoắn ốc, toàn thân có tám chi, phát xuất làn ám khí xám đen mờ ảo như sương khói bao quanh mình. Hồng Linh ngạc nhiên hỏi vị Chương Cung:

“Tôn huynh nhìn xem. Tướng quân khoác hoàng kim giáp kia đang cười trên lưng dị thú cổ quái, toàn thân ẩn tàng những làn mê hương dày đặc.

Phải chăng... quân đoàn này có trạng thái vô cảm là liên quan đến vị Linh Thú ấy?”

Vị Chương Cung nhẹ nhàng đáp lời, thuyết rõ cho Hồng Linh hiểu:

“Muội phán đoán không sai! Đó chính là Huyền Kỳ, một cỗ thú nơi U Minh Giới.

Cỗ thú này có thể tạo nên ảo giác, làm cho các sinh linh, linh thể tiếp xúc với làn mê hương quanh thân mất tự chủ thân tâm, thần thức u mê, chịu sự chi phối của vị Linh Thú ấy.

Theo ta thấy... ngay chính hoàng kim giáp tướng quân kia cũng đang chịu dưới quyền sai khiến của Huyền Kỳ.”

Hồng Linh ngạc nhiên vô cùng:

“Huyền Kỳ ư? Trước đây muội từng nghe đến uy danh, không ngờ hôm nay được diện kiến.

Nhưng... Huyền Kỳ sao lại có mặt ở đây, thao túng quân đoàn của Thiên Lạc Thành với mục đích

gì? Là do U Minh Giới phái đến công kích chúng ta sao?”

“Có thể toàn bộ Thiên Lạc Thành đều đã chịu sự chi phối của U Minh Giới, đang trở thành thủ hạ đắc lực của họ.”

“Vậy nguy hiểm quá! Chúng ta cần ngăn chặn quân đoàn này trước khi họ tiến về Dược Trì Cung.”

Vừa dứt lời, chẳng kịp đợi xem biểu tình của vị Chương Cung ra sao, Hồng Linh đã lao về phía trước quân đoàn khoảng chừng trăm thước, nàng nhẹ nhàng giáng hạ. Nàng ngồi xuống tĩnh tọa ngưng thần, lâm lâm mật niệm chú văn, song thủ kết Xúc Địa Ấn khẽ chạm các đầu ngón tay trên mặt đất phủ đầy cỏ xanh nơi bình nguyên rộng lớn, rồi hô to:

“Hồng Liên Trì Trận phát động!”

Nơi tiếp xúc giữa lòng bàn tay Hồng Linh và mặt đất, bạch quang bộc phát. Mặt đất nơi ấy đã hóa thành đất bùn sền sệt, nhanh chóng lan tỏa chạy dài về phía quân đoàn đang hùng dũng tiến bước. Chỉ trong vài cái chớp mắt, toàn thể bộ binh của đoàn quân đã chìm trong đầm lầy ngập đến nửa người. Từ bên trong đầm lầy ấy, những chồi sen nhanh chóng vươn lên. Những cành lá bung nở nhẹ nhàng, các nụ hoa sen nhanh chóng nở rộ tỏa

hương thơm ngào ngạt khiến cho bộ binh chẳng thể nhúc nhích di chuyển gì được giữa đầm lầy đầy hoa ấy. Binh lính cố gắng vùng vẫy, họ dùng vũ khí chặt những cành lá và hoa sen kia. Mỗi lần bị cắt, từ vết cắt lại nảy lên những chồi lá, mầm hoa khác.

Nhìn thấy có phục kích bất ngờ, đội thiên ung kỵ sĩ với hàng trăm quân binh đều đồng loạt nhắm thẳng hướng Hồng Linh tấn công. Thân ảnh Hồng Linh hóa thành luồng hồng quang rời khỏi nơi mình vừa hành pháp. Với tốc độ xé gió, cả đội quân lao xuống chỗ Hồng Linh vừa ngồi, lúc này đã biến thành đầm sen dày đặc. Cả đội quân ấy cũng chịu chung số phận với bộ binh quân đoàn, mắc kẹt giữa những đóa sen to lớn, bên dưới chân là lớp bùn sền sệt chẳng thể di chuyển được nữa.

Hồng Linh đã hoàn toàn làm chủ cục diện chiến trận chỉ trong chốc lát. Nàng chẳng hề gây nên thương tổn nào cho các quân binh đang đắm chìm trong u mê bị thao túng bởi Huyền Kỳ.

Chương 24

Huyền Kỳ

Cả quân đoàn đều đã được không chế, không còn tiến bước nữa. Có vẻ như mọi việc đã được giải quyết nhanh chóng toàn vẹn.

Lúc bấy giờ, từ thiên không phía trên quân đoàn, vị Chưởng Cung ngưng thần, toàn thân đại phát thanh quang. Song thủ ngài kết Dược Trì Ấn rồi lâm lâm mật niệm. Toàn thân ngài ngũ quang chiếu diệu tạo nên một cột sáng, chiếu thẳng từ không trung xuống đầm sen có mấy ngàn quân binh đang có vùng vẫy trong ấy. Toàn bộ khu vực trong vầng sáng xuất hiện làn hơi sương phảng phất nhẹ nhàng hương hoa quả đã lên men thơm ngọt. Những quân binh tiếp xúc với làn hơi sương tinh khiết thanh tịnh ấy liền có những biểu tình tựa hồ dần tỉnh khỏi

con mê. Họ không còn vùng vẫy nữa, tay buông khí giới.

Ngay chỗ cổ thú Huyền Kỳ bỗng nhiên phát xuất luồng tử quang phóng thẳng lên không trung. Những làn khói xám tro trở nên dày đặc, bao phủ toàn thân cổ thú. Một tiếng nổ rền vang, từ chỗ đám khói dày đặc có hai bóng người phóng ra khỏi pháp giới Hồng Liên Trì, lao thẳng đến chỗ vị Chương Cung đang hành pháp.

Keng!!!

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Vị Chương Cung đã kịp thời đưa kiếm khí ra lòng bàn tay của mình đỡ lấy đòn tấn công bất ngờ từ hai bóng đen kia. Ngài bay lùi ra xa khỏi Hồng Liên Trì, nơi có các quân binh đang dần thức tỉnh bên dưới. Hai thân ảnh ấy đuổi theo sau, Hồng Linh cũng bay theo ba người họ rời xa khỏi pháp trận của mình. Khi cách xa đoàn quân chừng một dặm, vị Chương Cung nhẹ mình giáng hạ, đứng đẩy đợi hai thân ảnh kia cùng Hồng Linh. Chỉ trong vài cái chớp mắt, cả ba người ấy có mặt đầy đủ.

Lúc bấy giờ, hai thân ảnh kia đã hiển hiện rõ ràng, không còn bị khói bụi che mắt. Một người chính là hoàng kim giáp tướng quân, ánh mắt đỏ ngầu đầy sát khí, trông vô hồn đến lạ. Hai tay tướng quân cầm thanh đại kiếm sáng loáng, thủ thế

sẵn sàng động thủ. Người còn lại là nữ nhân với gương mặt thanh tú, mái tóc dài đen tuyền bồng bềnh trong gió. Nàng khoác trên mình bộ chiến giáp xám đen gọn nhẹ, ánh mắt sắc bén đầy ma mị. Nàng có sáu cánh tay, mỗi tay cầm một pháp khí gồm đao, kiếm, phi đao, khiên, giáo, linh chung. Hồng Linh nhìn thấy nàng, bất giác buột miệng nghi vấn:

“Cô nương... là Huyền Kỳ khi nãy hóa thân ư?”

Nữ tử đang thị hiện Chiến Thần dạng kia liền lớn tiếng cười đắc ý:

“Ha ha ha... Nàng cũng tinh tường lắm!

Nhưng mà... ta cũng có chút thắc mắc, một xà tinh đạo hạnh cao thâm như nàng lại theo bọn đạo sĩ? Chẳng phải chúng ta có thể thành Thần Tiên thông dong tự tại, cứ gì phải bó buộc thân mình nơi thế tục thường tình?”

Biểu tình của Hồng Linh có chút phần nộ, nhưng rồi nàng nhanh chóng dịu lại, điềm tĩnh đáp lời Huyền Kỳ:

“Thần Tiên ư?

Nàng nhìn lại những việc nàng làm xem!

Thao túng chúng sinh vì tư tình cá nhân của mình, giống Thần Tiên thông dong tự tại lắm sao?

Nàng là bậc thượng thủ nơi U Minh Giới được chúng sinh nể trọng, vì có gì lại lưu lạc đến Thiên Lạc Thành...

Quân đoàn này đang hành quân về đâu? Chính xác mục đích của nàng là gì khi thao túng họ như thế?”

“Ta cũng chẳng ngại cho nàng biết rõ sự tình!

U Minh Đại Đế muốn thao túng Tam Giới. Đây chỉ là một lãnh thổ nhỏ xíu chẳng đáng cho ông ta bận tâm. Nhưng... Dược Trì Cung được xem là kho dược liệu khắp trong thiên hạ không thiếu món gì. Đánh chiếm hoặc càn quét sạch Dược Trì Cung thì dễ dàng tấn công những nơi khác, không phải lo ngại có sự hậu thuẫn cứu trợ linh dược từ Dược Trì Cung.

Còn ta, vì nể mặt U Minh Đại Đế, cũng muốn đến nhân gian vui chơi một chuyến nên có mặt ở đây!”

“Vui chơi sao?”

Nàng đem sinh mệnh của chúng sinh ra làm con rối cho nàng vui chơi ư?

Nàng có thể cười được trên nỗi đau của họ vô tư như vậy sao?”

Hồng Linh thực sự phẫn nộ, hỏa khí bộc phát, một dải lụa đỏ hồng từ người nàng phóng thẳng đến Huyền Kỳ tấn công. Với sáu cánh tay, mỗi tay

một pháp khí, Huyền Kỳ dễ dàng đối phó với dải lụa của Hồng Linh. Lúc này cả Huyền Kỳ lẫn tướng quân hoàng kim giáp kia đều lao đến tấn công Hồng Linh và vị Chưởng Cung. Hai bên giao chiến với nhau bất phân thắng bại suốt hơn một canh giờ.

Cả bốn cao nhân đều có vẻ đã thấm mệt. Lúc này, từ thiên không sát khí trỗi lên dày đặc, hàng trăm ngàn mũi phi đao phóng thẳng về phía nhị vị đạo nhân Dược Trì Cung. Vừa cảm thấy có sát khí, Chưởng Cung đã nghe tiếng phi đao rít gió lao về phía mình. Ngài chẳng hề tránh né, nhẹ nhàng đưa tay trái về phía trước kết Vô Úy Ấn. Ngay tức thì xung quanh ngài và Hồng Linh xuất hiện một quang sáng trắng xanh. Tất cả phi đao nhắm về phía hai người đều được tịnh hóa, biến thành những cánh hoa lá tung bay trong gió khi chạm phải quang sáng ấy. Bầu không khí nặng nề ảm đạm đầy sát khí bỗng chốc thanh tịnh an yên. Làn gió nhẹ nhàng đưa những cánh hoa lộng lẫy thoáng qua mấy vị cao nhân...

Chưởng Cung nhìn thẳng về hướng phi đao tấn công nói lớn:

“Quý vị phu nhân sao còn chưa thị hiện hình tướng của mình?”

Nói xong, ngài lại đưa tay họa hình Ngũ Hành Ấn giữa không trung. Một vòng sáng xanh bên trong có ngôi sao năm cánh nổi bật xuất hiện theo đường vẽ từ tay vị Chưởng Cung. Ngài lại nhẹ nhàng đưa tay nâng pháp trận ấy đẩy về hướng phi đao đã lao ra. Ngũ Hành Trận bay vụt về phía ấy, liền đó có hai thân ảnh khoác hắc y xuất hiện giữa không trung. Trong hai thân ảnh vừa xuất hiện, có một bóng người lao về phía chỗ tướng quân cùng Huyền Kỳ trợ chiến cho họ đấu với các vị đạo nhân. Vừa bay đến chỗ giao đấu, người ấy lâm lâm niệm chú rồi hô lớn:

“Địa Ngục Khai Môn!!!”

Tiếng hô ấy vừa vang lên, trời đất liền tối sầm lại, bầu trời chuyển sắc đỏ thẫm như màu huyết lệ, sấm giãng chớp giạt, cuồng phong gầm thét kinh người. Thân ảnh ấy vừa tiếp đất bên cạnh tướng quân, cũng là lúc trước mặt họ xuất hiện một vùng xoáy không gian lớn chừng ba trượng. Từ bên trong vòng xoáy ấy, muôn ngàn bóng đen lao ra tấn công nhị vị đạo nhân. Nhẹ nhàng lùi lại mấy bước chống đỡ trước đợt đợt kích đẩy uy lực này, Hồng Linh không khỏi ngạc nhiên nói:

“Tôn huynh, cao nhân vừa đến là ai lại có thể thực hiện loại cấm thuật này?”

Theo muội biết, trận pháp này đã được cả U Minh Giới lẫn Thiên Giới cấm chỉ bẻ pháp, nên chắc chắn các nhân vật nơi U Minh Giới cũng chẳng ai luyện nữa!”

Vị Chương Cung vừa đưa Vô Úy Ấn thiết lập pháp giới bảo vệ cho cả hai, vừa đáp lời:

“Muội nói phải, người vừa xuất hiện chẳng phải người của U Minh Giới, là công nương ái nữ của thành chủ Thiên Lạc Thành...”

Đáp lời xong, vị Chương Cung liền song thủ kết Dược Trì Ấn. Ngài tịnh tâm, ngưng thần, an nhiên tự tại giữa không gian đang hỗn loạn bởi tiếng tà quái gào rú vừa xuất hiện trong sấm chớp cuồng phong. Giữa không trung liền có hương trầm nhẹ thoang thoảng hòa quyện với hương sen, bạch quang đại phát từ thân ảnh của vị Chương Cung. Trên mặt đất nơi ngài đang đứng cũng xuất hiện những vòng tròn ánh sáng đồng tâm từ nhỏ đến lớn. Một đồ hình pháp trận có hình ảnh đóa sen mãn khai hiển hiện nơi chân vị Chương Cung, ngài chính là trung tâm pháp trận ấy. Ngài lại lâm râm niệm mấy câu chân ngôn mật chú, rồi nhẹ nhàng hô lên:

“Bạch Liên Thanh Khí Trận phát động!
Thanh tẩy ám khí tà ác nơi này!”

Pháp trận ấy liền lan tỏa ánh sáng rực rỡ, làm
lóa mắt mọi người. Trong thoáng chốc, ánh sáng
dần dịu lại...

Thiên không thanh khiết.

Các âm thanh hỗn tạp đều không còn nữa.

Tà quái cũng không thấy đâu.

Vùng xoáy đen đã tiêu biến tự bao giờ.

Lúc ấy, công nương đã thực hiện đại pháp cấm
thuật cũng chao đảo toàn thân. Sắc mặt nàng bấy
giờ tái nhợt, nàng ngã người về phía trước, tướng
quân lao ra đưa tay đỡ lấy nàng. Ánh sáng của
pháp trận hoàn toàn tắt hẳn. Mọi người đều nghe
thấy âm ba vi diệu trầm ấm, vang vọng khắp cả
thiên địa của vị Chưởng Cung ngâm nga bài kệ:

“Chẳng phải liên hương, chẳng phải trầm
Làn hương diệu pháp Đạo cao thâm
Tuy thân giữa cõi trầm luân khổ
Tịnh ý, hoa khai kiến Đạo tâm.”

Nhóm Huyền Kỳ nghe xong bài kệ, trong lòng
có những biểu tình phát khởi. Ánh mắt đầy sát khí
của cả ba người đã dịu lại phần nào. Dường như
bức màn vô minh che lấp thần thức của họ đã được
vén lên. Ngâm dứt bài kệ, vị Chưởng Cung lại nhẹ

nhàng lướt thân ảnh của mình đến gần bọn họ rồi thuyết:

“Quý vị đã thức tỉnh chăng?”

Vì duyên có gì lại thống lĩnh quân binh Thiên Lạc Thành yểm trợ cho dã tâm của U Minh Đại Đế?”

Công nương của Thiên Lạc Thành đáp lời, sắc mặt nàng tái nhợt nhưng ánh mắt sáng ngời, chẳng còn nét u u mê mê đầy sát khí như lúc vừa xuất hiện:

“Ta... vì sao có mặt ở đây...”

Ta cũng chẳng rõ...

Ta nhớ là ta từng đi du hành nơi khu rừng gần thành, bị bọn xấu tấn công, được vị ân nhân này cứu mạng...

Rồi sau đó... ta muốn phân đòi còn lại nương tựa nơi ân nhân...

Sau đó nữa... ta chẳng còn nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra... vì sao ta lại ở đây...”

Xoạt xoạt!!!

Tiếng ám khí cắt vào da thịt, từ phía sau lưng công nương cùng tướng quân đã bị mấy mũi phi đao ám khí tấn công gây tổn thương. Cả hai người bọn họ ngất lịm đi ngã gục xuống đất trước ánh mắt sững sờ kinh ngạc của cả Huyền Kỳ lẫn nhị vị

đạo nhân đang có mặt nơi đó. Từ xa xa, một giọng nói đầy sát khí vang lên:

“Bọn phàm nhân vô dụng!

Tuy được đánh thức tà tâm tiềm ẩn cùng với pháp lực của bọn ta gieo vào. Cuối cùng vẫn ủy mị yếu đuối!

Phát động một trận pháp hắc ám đã không còn sức lực, chịu không nổi một trận pháp thanh tủy của các người! Vô dụng quá sức!!!”

Vừa nhìn thấy bóng dáng thấp thoáng đằng xa ấy, Hồng Linh lớn tiếng:

“Sân Hận Phu Nhân!

Các tỷ muội của nàng đã hồi tâm hướng Đạo, sửa đổi những lỗi lầm của mình.

Sao nàng còn chưa chịu hồi tâm?”

“Hồi tâm ư?

Tỷ muội ta bị các người mê hoặc, ta hận các người đến tận xương tủy!

Bảo ta hồi tâm bỏ qua được sao? Mộng tưởng giữa ban ngày à? Ha ha ha!!!”

Sân Hận Phu Nhân đay nghiến đầy căm phẫn đáp lời, hỏa khí bộc phát toàn thân, đốt cháy hết cả lớp áo choàng bên ngoài của phu nhân. Toàn thân phu nhân nhanh chóng hiển hóa thành ngọn lửa đỏ rực lao về phía Hồng Linh. Hồng Linh thấy thế liền thu dải lụa đỏ che chắn bảo vệ trước mặt mình

không để ngọn lửa sân hận kia tiếp cận. Kỳ lạ thay, ngọn lửa đỏ rực mãnh liệt như thế lại chẳng thể nào xâm phạm dải lụa đỏ hồng đang che chắn cho Hồng Linh. Huyền Kỳ đứng gần đó đã lao ra đẩy ngọn lửa sân hận ấy ra xa mọi người rồi nói với Hồng Linh:

“Huynh muội nàng lo cứu hai người bọn họ kéo muện mắt! Sân Hận phu nhân để ta đôi phó!”

“Ồ... vâng! Đa tạ cô nương đã giúp sức!”

Hơi ngạc nhiên vì sự thay đổi của Huyền Kỳ, Hồng Linh trước tình thế hiện tại cũng nhanh chóng thiết lập pháp giới cứu hai người vừa bị ám khí đá thương nghiêm trọng. Thấy Huyền Kỳ đã đứng về phía địch, chống đối lại mình thì Sân Hận Phu Nhân càng thêm căm phẫn, chỉ trích Huyền Kỳ:

“Hừ! Người cũng là thượng thủ của U Minh Giới, vì sao lại phản bội lại bọn ta?

Ngăn ta tiêu diệt bọn tu Đạo?

Chuyện này mà đến tai mắt của U Minh Đại Đế, ta e cô chẳng còn chỗ dung thân!”

“Ta đúng là người của U Minh Giới, ta không phủ nhận điều đó!

Cô nương hành xử ám toán cả những kẻ mình đang thao túng, chẳng khác nào tự tay tàn hại thủ hạ của mình. Ta không chấp nhận được việc như thế!”

“Ha ha ha... Vậy là ngươi lại quên mất, chỉ cần đạt được mục đích của mình, bọn ta sẵn sàng hy sinh bất kỳ kẻ nào sao?”

Nghĩa khí lắm, ta xem chuyện này mà đến tai U Minh Đại Đế, ngươi còn nơi dung thân không? Ha ha ha!”

Lúc này, Huyền Kỳ lại cười lớn hơn cả tiếng cười của Sân Hận Phu Nhân, nàng thản nhiên đáp lời:

“Phu nhân! Nàng chẳng hiểu gì về ta rồi!

Hay lâu năm không gặp nên quên tính ta mất rồi?

Ta là người của U Minh Giới, nhưng ta không phải thủ hạ của U Minh Đại Đế!

Ta chẳng bận tâm việc ông ta nghĩ gì về ta.

Ta có tự do riêng của mình. Ta không chấp nhận những trò thủ đoạn hạ sách để đạt được mục đích như nàng vừa làm!”

Cả hai sau khi thiệt chiến với nhau, tiếp tục đấu thêm mấy hiệp. Huyền Kỳ đưa tay cầm chiếc linh chung lên cao, rung nhẹ vài cái, miệng lâm lâm niệm chú rồi hô lớn:

“Hỡi Hắc Âm Thần Linh, hãy mau mau phát huy khả năng diệu dụng của mình!”

Tức thì chiếc tiểu linh ấy vang lên mấy tiếng leng keng, thanh âm trầm tịch vô cùng. Nó đảo bới,

khơi gợi lên tất cả những ý niệm bi thương được chôn tận đáy lòng những ai nghe thấy tiếng chuông.

Tất nhiên, với những người thuộc U Minh Giới thì tà tâm, ý niệm bi thương của họ càng nhiều hơn nữa. Sân Hận Phu Nhân khi nghe thấy một hồi chuông ấy, từ tận sâu thẳm bên trong của phu nhân liền đối mặt với những bi thương, sợ hãi mà chính mình đã chôn vùi nó từ lâu.

“Đây là... Huyền Áo Cung!

Ta... lại thất bại rồi ư...”

Trước mắt nàng là cảnh giới tối tăm hoang lạnh đầy mùi tử khí. Nàng thấy bản thân mình trong trận chiến lần này thua cuộc, phải chạy trốn về Huyền Áo Cung ở U Minh Giới. Tại nơi đây tà ác và đau khổ ấy, U Minh Đại Đế ngự nơi chánh điện, dọc hai bên là U Minh Tứ Vương. Đại Đế gần giọng hỏi Sân Hận Phu Nhân:

“Ngươi về đây làm gì?

Sao không lo thao túng, khuấy rối bọn tu hành giả?”

“Dạ... thưa Đại Đế!

Hạ thần về đây vì... cần thêm lực lượng ạ...”

Đại Đế thịnh nộ quát lớn:

“Hừ, bộ ba Tam Tuyệt các ngươi chẳng phải đã cố gắng hết sức rồi sao? Hàng triệu âm binh của ta đã vì các ngươi mà bị hóa độ giải thoát hết cả.

Các ngươi thấy mình còn khả năng sao?”

“Cúi xin Đại Đế rộng lượng...”

Thực ra thì... tử muội chúng tôi... bọn họ đã quy phục theo Cửu Thiên cả rồi...”

Hỏa khí đại phát, âm khí và sát khí dâng trào dữ dội, Đại Đế vung tay về phía Sân Hận Phu Nhân:

“Vô dụng!!!

Lại còn dám phản nghịch ta!

Các ngươi biến hết đi!!!”

Một luồng hỏa quang tím thẫm phóng thẳng về Sân Hận phu nhân, nàng chỉ kịp thét lên một tiếng:

“Áaaaa...”

Xung quanh Sân Hận Phu Nhân chỉ toàn một màu u tối cô độc, trơ trọi và trống rỗng. Bất giác một đốm sáng nhỏ lóe lên trước mắt phu nhân.

“Đây là...”

Dinh... dong... dong...

Tiếng tiêu linh lại ngân lên mấy nhịp. Sân Hận phu nhân bừng tỉnh khỏi những ảo cảnh tự sâu thăm thân tâm sợ hãi, trốn chạy bấy lâu nay. Lúc bấy giờ, vị Chương Cung đã ở trước mặt phu nhân. Ngài nhẹ nhàng thuyết:

“Này hồi thí chủ!

Đối mặt với nỗi sợ hãi thống khổ của bản thân mình, thí chủ đã có thể hồi tâm chăng?”

“Ta... ta...”

“Chúng sinh tàn hại nhau, ức hiếp nhau, muốn được trở nên độc tôn, cũng vì chẳng muốn nhìn nhận sự yếu đuối của bản thân. Muốn phủ nhận nó, muốn khẳng định trước thiên hạ bản thân mình mạnh mẽ... Rốt cuộc, lại vô cùng yếu đuối vậy!

Nhân sinh đa tình, dù nam tử hay nữ nhân cũng đều vướng mắc bởi những ái, hận, tham, si, ác, nộ, dục... điên cuồng tranh tranh đấu đấu, mệt mỏi trong vòng lẩn quẩn của đau khổ, biệt ly...

Biết đến bao giờ mới được tự do, thông dong tự tại hít đầy một bầu thiên không hùng vĩ bao la vô tận...”

“Ta... liệu có thể quay đầu sao...”

Bao chúng sinh bị ta tàn hại... có thể tha thứ cho ta sao...”

Chương Cung lại nhẹ nhàng mỉm cười, song thủ kết Vô Úy Thí Nguyên Ấn thuyết:

“Hồi tâm, sửa đổi những gì bất thiện do bản thân đã từng gây nên khi vô minh, dám đối diện với chính mình thật là dũng cảm. Tự thân mình muốn quay đầu, nhất định thấy được bến bờ an lạc.

Tỷ muội của phu nhân đều đã an trú nơi bến bờ bình yên, phu nhân cũng nên tìm bến đỗ cho mình...”

Dược Trì Cung luôn rộng cửa chào đón phu nhân!”

Lúc này, Sân Hận Phu Nhân đã thực sự bình tâm. Từ tâm thức của nàng chẳng còn hỏa khí bộc phát mãnh liệt. Nàng trở lại nữ nhân dạng, là một thiếu phụ toàn thân khoác hồng y. Nàng nhẹ nhàng cúi đầu trước Chưởng Cung:

“Nếu quả thực... đạo trưởng có thể hoan hỷ tiếp nhận ta... ta xin nương tựa về chốn thanh tịnh, nguyện phụng sự chúng sinh chuộc lại những sai lầm của mình trước đây...”

Chưởng Cung khẽ gật đầu, nói thêm mấy câu:

“Vậy từ nay ta sẽ gọi phu nhân là Diệu Tâm nhé. Mong phu nhân sẽ luôn được thanh tịnh tâm tình, an lạc với hạnh nguyện của mình.”

“Vâng, đa tạ đạo trưởng!

Diệu Tâm nguyện dốc hết tâm lực của mình phụng sự chúng sinh khắp Tam Giới.”

Vị Chưởng Cung lại quay sang Huyền Kỳ hỏi:

“Huyền Kỳ thí chủ thì sao?

Những chuyện xảy ra hôm nay, ta thực sự cảm phục cô nương lắm. Nhờ có thần linh của nàng mà Diệu Tâm đây sớm được thức tỉnh.

Chẳng hay nàng có muốn về với Dược Trì Cung? Bởi sau chuyện này, nhất định U Minh Đại Đế sẽ chẳng để cô nương được yên.”

“Đa tạ sự quan tâm của đạo trưởng, ta cần đưa công nương cùng đoàn quân mau chóng hồi Thiên

Lạc Thành. Ta phải giải hết ám khí đang mê hoặc toàn bộ nơi ấy đã. U Minh Giới, mọi thứ đều tối tăm âm đạm, không được sống động, muôn màu muôn vẻ như nơi đây.

Ta thích ngao du sơn thủy, tham thú khắp Tam Giới. Sau này hữu duyên lại hội ngộ vậy!”

Cả ba người cùng quay lại chỗ Hồng Linh, tướng quân và công nương Thiên Lạc Thành. Lúc này Hồng Linh đã cứu chữa cho hai người kia hoàn toàn bình phục và tỉnh táo. Vị Chương Cung nhìn công nương rồi hỏi nàng:

“Công nương có thể dẫn quân đoàn của mình trở về thành được chăng? Có Huyền Kỳ cô nương đây hộ tống.”

“Được, ta sẽ cùng quân đoàn hồi thành ngay.

Tự dung xuất quân gây chấn động trong khu vực như vậy... ta thật áy náy quá.

Thành thật xin lỗi quý vị. Ta rất tiếc về việc này...”

Nói xong, công nương lại nhìn về phía tướng quân, hai má nhẹ ửng hồng, có chút e ngại, nàng hỏi:

“Còn tướng quân thì sao...”

Chàng sẽ về Thiên Lạc Thành cùng ta chứ?”

Tướng quân nhìn công nương, cương quyết đáp lời:

“Ta vốn dĩ là một tiểu phu, chỉ muốn sống bình dị mỗi ngày với thê tử của mình. Ta đưa công nương hồi thành lâu như vậy, nàng ấy ở nhà chắc đang lo lắng lắm.

Đa tạ công nương cùng thành chủ đã đón tiếp ta trọng hậu. Ta cần về nhà sớm, không thể đi cùng công nương hồi thành lần này.

Đây quân lệnh, ta xin gửi lại công nương...

Hữu duyên sẽ tái ngộ!”

Nghe ân nhân nói xong, nhận lấy quân lệnh từ tay tráng sĩ ấy, công nương lặng người một chút, nàng nói mấy lời hơi khó khăn:

“Vâng... ta xin lỗi chàng...

Vì ta mà phu thê chàng cách biệt lâu nay...

Ta... thành thật xin lỗi...”

Lúc này Hồng Linh lại nhanh nhẹn hỏi tráng sĩ ấy:

“Thất lễ, ta xin phép ngắt lời một chút!

Thê tử của tướng quân đây, có phải là Từ Ái cô nương, sống tại cánh rừng gần Lô Âm Cung?”

Ngạc nhiên vô cùng, tướng quân hỏi Hồng Linh:

“Vâng, đúng vậy, chính là nàng ấy!

Vì sao cô nương lại biết đến thê tử của ta?”

Hồng Linh vui vẻ đáp lời:

“Mấy tuần trước, ta có ghé qua Lô Âm Cung gửi đan dược cho họ. Được nghe về câu chuyện

của cô nương ấy. Hiện giờ nàng đang tịnh dưỡng ở Lôi Âm Cung, nàng nhớ tướng quân nhiều lắm.

Nếu muốn gặp nàng, ta có thể đưa tướng quân đến đây dễ dàng nhanh chóng.”

Tướng quân nghe vậy vui mừng khôn xiết, chàng liền cúi đầu nhờ Hồng Linh giúp đỡ:

“Đạo cô từ bi!

Nếu có thể, ta mong có được đến bên nàng ấy ngay bây giờ. Xin nhờ cô nương thi ân, giúp cho chúng tôi đoàn tụ.”

“Được, ta đưa tướng quân đi ngay!”

Dứt lời, Hồng Linh tung dải lụa đỏ hồng lên không trung, dải lụa liền cuốn lấy tướng quân. Cả hai hóa thành hai luồng hồng quang bay về Lôi Âm Cung. Vị Chưởng Cung lại nói với công nương:

“Cho bản đạo gửi lời hỏi thăm phụ thân của công nương, cũng lâu rồi bản đạo không gặp ông ấy.

Còn công nương, căn lành với Đạo Pháp cũng sắp đủ đầy, ngày sau nếu công nương có ý định trở thành một hành giả, lúc ấy cứ đến tìm bản đạo.”

Công nương nghe thấy thế, lòng vui mừng lắm. Nét u buồn khi vừa chia tay với ân nhân của mình đã trở nên bình yên, chẳng còn nặng nề nữa:

“Đa tạ đạo trưởng!

Tiểu nữ sẽ chuyển lời hỏi thăm của ngài đến phụ vương. Sự việc lần này, nếu không nhờ có ân đức của ngài cùng chư vị đã ra tay ứng cứu, cả Thiên Lạc Thành đã trở thành tay sai của tà ác mất rồi.”

Vị Chương Cung nhẹ nhàng mỉm cười, gương mặt từ bi, rạng ngời như mây đóa sen hàm tiếu nơi mặt hồ thanh tĩnh. Song thủ của ngài kết Hiệp Chương Ấn rồi hô lớn:

“Hong Liên Trì Trận thu hồi!”

Tiếng chú niệm vừa dứt, từ xa xa nơi chỗ quân binh đang bị đầm lầy giữ chân liền có một quang sáng trắng bốc lên không trung. Vị Chương Cung lại nói với công nương cùng Huyền Kỳ:

“Bản đạo đã thu hồi pháp trận đang giữ chân quân binh. Bây giờ, họ có thể tự do đi lại như bình thường.

Bản đạo hồi Cung, tạm biệt nhị vị, hữu duyên tái ngộ!”

Cả hai người bọn họ đồng thanh:

“Tạm biệt đạo trưởng!”

Vị Chương Cung hóa thành luồng bạch quang bay về Dược Trì Cung. Huyền Kỳ lúc ấy cũng hóa thân thành một vị Linh Thú to lớn hơn người, là một kỳ mã toàn thân trắng tinh với một chiếc sừng

xoắn ốc trên đỉnh đầu. Huyền Kỳ cúi người xuống đất, nhìn công nương rồi nói với giọng trầm ấm:

“Công nương mau leo lên lưng ta. Ta đưa nàng về thành cùng với quân đoàn của mình nè!”

Công nương có hơi e ngại một chút, nhìn Huyền Kỳ hỏi lại:

“Ta có thể ngồi trên lưng cô nương sao? Thật phiền cho nàng quá...”

“Nàng tính tự mình đi bộ về thành? Hay đi chung với một quân binh nào đó sao?”

“Ừm... Thôi để ta đi chung với nàng. Đa tạ!”

Công nương leo lên lưng Huyền Kỳ, cả hai cùng hướng về phía quân đoàn. Họ nhanh chóng dẫn đầu đoàn quân trở về Thiên Lạc Thành.

Bầu trời bao la, hoàng hôn dần buông xuống. Lòng người bình yên sau một ngày hỗn chiến mệt mỏi.

Hoàng hôn lặng lẽ rơi
Chim muông bay về tổ
Tiều phu chất đầy củi
Bếp chiều gạo thơm nồng...

Chương 25

Tái ngộ

Cách Thiên Lạc Thành chừng vài trăm dặm, ánh hoàng hôn nhẹ nhàng len qua từng hàng cây bao phủ quanh Lôi Âm Cung. Bóng chiều tà làm tâm cảm người ta cảm nhận rõ nét yên bình nơi rừng thiên thanh tĩnh.

Nơi đây, mỗi buổi sáng sớm, các hành giả công phu thiền tịnh rồi rèn luyện thể chất và tự trồng cây, hái quả. Họ tự cung cấp cho các nhu cầu thực phẩm thiết yếu của môn nhân trong cung lẫn bá tánh quanh vùng. Chiều về, chư hành giả tĩnh tọa điều hòa tâm thân. Mỗi người lựa cho mình một góc nhỏ dưới tán cây, độc hành công phu nhập định. Một số khác thì tu luyện pháp âm, ngâm nga những bản thiên ca, kinh thi và chân ngôn cổ chú. Chư Thiên

Ca, Thiên Nhạc cũng thường xuyên thị hiện thành từng nhóm ở nơi này, cùng nhau hòa tấu với chư hành giả các giai điệu cho các bài thi ngâm, thần chú thêm phần du dương vi diệu.

Giữa vầng dương rắng chiều vàng óng ánh, bất chợt có hai luồng hồng quang từ thiên không hướng thẳng đến phía trước cổng Lô Âm Cung giáng hạ nhẹ nhàng. Quầng sáng ấy nhanh chóng thị hiện rõ ràng thân ảnh của Hồng Linh và tướng quân với giáp phục hoàng kim lộng lẫy. Chư hành giả ở gần đấy vừa nhìn thấy liền reo mừng chào đón:

“Hồng Linh cô nương, sao hôm nay ghé đây vào buổi chiều muộn thế? Có việc gì gấp chãng?”

Còn vị huynh đệ này là...”

Hồng Linh nhẹ nhàng mỉm cười đáp lời mọi người:

“Vâng, muội có chút việc gấp liên quan đến vị huynh đệ này!”

Cho muội hỏi thăm, Từ Ái cô nương hiện đang ở đâu thế ạ?”

“Từ Ái thí chủ hiện đang ở trù phòng chuẩn bị bữa tối cho mọi người. Nàng ghé qua đó sẽ gặp ngay!”

“Đa tạ chư huynh đệ. Muội cùng vị này đến trù phòng ngay ạ!”

Dứt lời, Hồng Linh cùng tướng quân cúi đầu cảm ơn mọi người. Nàng nhanh chóng đưa tráng sĩ ấy hướng về trù phòng. Không gian nơi đây thanh tĩnh nhẹ nhàng khiến lòng người cũng thanh tịnh trước những thể sự thương tình... Bẵng qua mấy gian nhà được dựng nên từ tre trúc, Hồng Linh cùng tráng sĩ đã có thể ngửi thấy mùi hương thơm nhẹ nhàng từ gian bếp lan tỏa ra ngoài. Vừa chạy đến gần cửa trù phòng, Hồng Linh đã lớn tiếng gọi:

“Từ Ái cô nương! Từ Ái cô nương!”

Tuyệt thế giai nhân bên trong gian bếp, đang rửa rau quả cùng với mấy tỷ muội khác. Nàng nghe thấy tiếng người quen í ới gọi mình từ xa vọng vào, liền hướng ánh nhìn về phía cửa. Bóng dáng Hồng Linh đã xuất hiện trước mắt nàng. Nhìn Hồng Linh, nàng hơi ngạc nhiên, đôi mắt to tròn ngơ ngác hỏi:

“Hồng Linh tỷ! Có việc chi mà gấp gáp vậy?”

“Ta có tin vui cho nàng!

Nàng nhìn xem ai đến đây với ta nè!”

Lúc bấy giờ, phía sau Hồng Linh, bóng dáng nam nhân bước qua cửa gian bếp đã làm Từ Ái cô nương sững sờ kinh ngạc. Đôi mắt nàng, những biểu tình vui mừng, hạnh phúc đều nhanh chóng thể hiện rõ ràng chẳng thể che giấu được. Nước mắt nàng chực tuôn rơi chẳng thể dừng lại được, không thốt nên lời.

“Từ Ái...”

Nam nhân ấy, vừa nhìn thấy nàng, liền chạy đến ôm chặt lấy. Mọi người có mặt ở đây đều cảm động vô cùng. Không gian lặng yên một chút, cả hai buông tay ra, Từ Ái lúc này mới hỏi thăm được:

“Thiện Chánh, từ khi huynh đưa công nương ấy hồi thành, muội ngày đêm nhớ trông...”

Tin tức của huynh thì chẳng nghe thấy đâu cả...”

“Là lỗi của ta, đã để muội hao mòn tâm trí như thế... Vì duyên có gì muội lại có mặt nơi đây?”

“Có chút việc đã xảy đến khi huynh đi xa...”

Muội nhờ có đạo trưởng cùng mọi người nơi đây cứu giúp nên vẫn bình yên vô sự...”

Vì sự an toàn của muội, đạo trưởng nói muội yên tâm ở đây nghỉ ngơi chờ đợi... nhất định sẽ sớm gặp huynh...”

“Ta... có thể gặp lại muội như thế này...”

Ta hạnh phúc lắm!

Cũng nhờ Hồng Linh cô nương và một vị đạo trưởng khác giúp đỡ chúng ta mới đoàn tụ được...”

Hồng Linh đứng gần đó, liền đáp lời ngay:

“Có chi đâu nè! Giúp đỡ mọi người có được niềm an lạc hạnh phúc là việc mà hành giả chúng ta nên làm. Chúng ta vui lắm khi giúp được nhị vị, cả hai không cần phải khách sáo.”

Từ Ái nhìn Hồng Linh, ánh mắt đầy lòng biết ơn cảm tạ:

“Đa tạ tử. Thời gian ở đây, muội cũng được học hỏi nhiều điều...”

Nàng lại nhìn tri kỷ của mình rồi hỏi:

“Huynh nè, sao huynh lại mặc khôi giáp như vậy? Thời gian qua huynh đã ở đâu và làm gì?”

“Ta được thành chủ Thiên Lạc Thành giao trọng trách tướng quân thống lĩnh toàn bộ quân binh nơi ấy... nhưng giờ thì hết rồi.

Chỉ cần có thể bên cạnh muội, chúng ta sống những ngày bình dị là đủ.”

Từ Ái dịu dàng nói mấy lời với chàng:

“Mấy tháng nay, muội ở đây phụ giúp các việc nhỏ nơi này, tin tưởng và chờ đợi một ngày có thể gặp lại huynh.

Từng ngày trôi qua, nhìn thấy mọi người tu tập công phu và giúp đỡ bá tánh quanh vùng, muội cũng làm chút công phu kiên trì nhẫn nại khiến muội cảm thấy cuộc sống rất có ý nghĩa.

Cho nên... muội hy vọng huynh có thể ở đây cùng muội dành những ngày còn lại của mình phụng sự cho bá tánh... Cũng xem như là sự cảm tạ ân đức của đạo trưởng cùng quý vị đã cứu giúp chúng ta có được ngày hôm nay bình yên vô sự...”

Nghe thấy tâm tình của nàng, mọi người cũng đều im lặng. Thiện Chánh lặng yên suy ngẫm một chút rồi đáp lời:

“Chỉ cần muội thấy an vui, ta nhất định sẽ ủng hộ muội. Ta cũng sẽ xin phép đạo trưởng nơi này cho ta được tá túc, góp chút sức lực cho nơi đây cùng hành thiện nghiệp vậy!”

“Thật tốt quá!”

Nghe mấy lời đó xong, cả Từ Ái lẫn Hồng Linh và các tỷ muội khác có mặt ở đây đều hoan hỷ vô cùng, Hồng Linh liền nói:

“Được vậy thật tốt quá!”

Thôi chúng ta cùng làm bữa tối cho mọi người kéo trễ giờ mất.”

“Vâng!”

Mọi người vui vẻ cùng làm bữa tối. Tối hôm ấy sau khi dùng bữa cơm đạm bạc xong, Thiện Chánh xin phép vị Chưởng Cung cho mình được ở lại Lôi Âm Cung cùng với Từ Ái cô nương, Chưởng Cung lúc ấy nhẹ nhàng đáp lời:

“Thiền môn luôn rộng cửa đón tiếp mọi người có tâm thành ý nguyện, ta đương nhiên hoan hỷ đồng ý. Và lại, ngày nay nhị vị đệ muội trở thành đồng môn với chư hiền nơi Lôi Âm Cung này, là điều đã được định sẵn khi ta nhìn thấy Từ Ái hiền muội lần đầu đặt chân đến đây.”

Từ Ái cảm động nói với Chưởng Cung:

“Thì ra... tôn huynh đã đoán biết được tất cả mọi việc của tiêu muội từ trước.

Muội thật áy náy khi đã từng gây nguy hiểm đến mọi người lần đầu tiên gặp mặt.”

“Ha ha ha. Không sao! Không sao!

Đối diện với thử thách cũng là việc thường tình của chư hành giả cần làm.

Quan trọng là lúc này tại đây, chúng ta được ngồi cùng nhau trên một chiếc thuyền cứu khổ muôn sinh.”

“Vâng, tiểu đệ cảm kích vô cùng trước tấm lòng của tôn huynh cùng chư huynh tỷ.

Phu thê tiểu đệ được đoàn tụ... lại có thể tá túc chung tay góp chút công sức với mọi người trong việc hành phước thiện. Thật vui lắm ạ.”

Thiện Chánh được Chưởng Cung chấp thuận việc mình ở lại thì vui mừng lắm. Tiếng cười nói hoan hỷ của mọi người làm tiêu tan hết sự mệt nhọc cả ngày. Ai nấy đều vui mừng cho phu thê Thiện Chánh và Từ Ái được sum họp. Lôi Âm Cung lại có thêm một người mới nhập cung tu tập nữa.

Nhìn về phía vị Chưởng Cung, Hồng Linh nhẹ nhàng hỏi thăm:

“Tôn huynh có thể minh bạch cho muội, vì sao U Minh Đại Đế muốn thao túng Thiên Lạc Thành?”

Hơi trầm ngâm một chút, vị ấy đáp lời:

“Ừm... Thật ra giữa Thiên Lạc Thành và Cửu Thiên Môn chúng ta có chút liên quan với nhau, lại thêm phần ở gần nhau nữa...”

“Có chút liên quan ư...”

Tôn huynh có thể cho muội hiểu rõ thêm được chăng?”

“Khoảng chừng hai trăm năm trước... lúc bấy giờ thành chủ Thiên Lạc Thành vì muốn luyện Trường Sinh Thuật nên có mời kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ đến đàm đạo, luyện đan dược.

Nhưng đáng tiếc, ý nguyện bất thành... Ông ấy dùng quá nhiều loại đan dược bổ dưỡng nguyên khí lẫn thể chất trong thời gian ngắn. Không đủ thời gian cho thân tâm hấp thụ hết trọn vẹn nên phản tác dụng, bị rối loạn cả tinh khí thần. Lúc bấy giờ, nhờ Tam Tịnh Thần Y của Dược Trì Cung ra tay trợ trợ, truyền cho tâm pháp Hồi Sinh Chú của Dược Trì Cung. Từ đó hóa giải các độc tính đang phát tác trên người ông ấy...

Sau khi luyện thành tâm pháp, ông ấy lại truyền cho ái nữ của mình là Linh Lan cô nương. Chính là công nương đã sử dụng cấm thuật khi quyết đấu

với Hồng Linh muội và Tam Tịnh sư huynh ban sáng...”

Hồng Linh nghe tới đấy, liền ngắt lời vị Chương Cung với vẻ ngạc nhiên:

“Địa Ngục Khai Môn... muội từng nghe nhắc đến.

Cấm thuật ấy đã thất truyền hoàn toàn, vì sao Linh Lan công nương lại có thể tu luyện được. Điều này muội thật không thể hiểu được?”

“Đúng vậy, đó là bí thuật thất truyền đã lâu.

Do nữ tử ấy đã luyện đắc thành Hồi Sinh Chú, tự thân tâm đã thanh tịnh vô cùng. Nhưng cuối cùng vì một niệm động tình lưu luyến ân nhân, bị Tam Độc phu nhân thao túng. Cấm thuật ấy do Sân Hận phu nhân dựa vào chấp niệm của Linh Lan làm đường dẫn truyền cho tâm pháp.

Nhưng... sức của phàm nhân, dù đã tu Tiên Thuật, được đả thông kinh mạch toàn thân, tiến giai vào Kim Đan Kỳ toàn mãn... vẫn là khí lực khó lòng giữ được thông đạo Âm Dương Nhị Giới ấy.

Khi thông đạo khai mở, âm khí nặng nề, oán hận và ác trược dày đặc tương tác vào tâm thức của hành giả, khiến họ khó lòng tịnh tâm định thần trụ pháp. Nếu hành giả mở thông đạo lâu, chính âm khí ấy cũng sẽ tiêu trừ hết khí lực công phu của hành giả, cạn kiệt đến mức tuyệt mệnh... Khi ấy,

thông đạo không có người chế ngự, có thể làm Tam Giới hỗn loạn vì tà khí tung hoành quấy phá.”

“A... vậy là U Minh Giới muốn mượn đao hại người, để cho nhân gian tàn hại nhau...”

“Đúng vậy, nguyên do U Minh Giới chọn Thiên Lạc Thành ở Đông Thắng Thần Châu này vì thành chủ là người có uy danh trong lục địa. Nếu ái nữ ông ấy có mệnh hệ gì khi giao chiến với Dược Trì Cung, e là khắp cả lục địa sẽ xem chúng ta như thù địch... Những hiểu lầm như thế, rất khó có thể giải quyết...”

Hồng Linh nghe đến vậy, mừng rỡ vô cùng:

“Thật may mắn khi mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa. Nếu không, bây giờ nhân gian đã xảy ra đại họa mất rồi...”

Chưởng Cung tiếp lời, hơi trầm ngâm một chút:

“Từ thuở Hồng Hoang, Đức Từ Phụ cùng Đức Từ Mẫu tạo dựng Thiên Địa, Đức Từ Tôn Hồng Quân Lão Tổ truyền Đạo cho chư Thiên Tiên.

Cửu Thiên Cung ở Thượng Giới được ba vị thiết lập nơi cõi Phi Tướng Diệu Thiên, nhận sự bảo hộ của ba vị ấy cùng chư Thiên Tôn tối cổ. Từ Cửu Thiên Cung nơi cõi Phi Tướng Diệu Thiên, chư vị lại lưu truyền Đạo Pháp đến các cõi giới khác nhau.

Trải qua bao sóng gió, đương đầu với tà quái quấy phá, khảo đảo, Cửu Thiên Cung ở các cõi Hạ Giới cũng nhiều lần hoại diệt, rồi lại được tái sinh hoàn toàn mới mẻ.

Được yên bình như ngày nay, đã có biết bao Hiền Nhân, Thánh Giả phải hy sinh qua nhiều kiếp nạn. Lần này, U Minh Đại Đế tấn công hết thảy Cửu Thiên Cung ở Đông Châu, chỉ là khởi đầu cho một trận chiến trường kỳ. Tam Độc Phu Nhân và kỳ nhân dị sĩ nơi U Minh Giới chỉ là những con cờ thí của U Minh Đại Đế...”

“Huynh nói tất cả Cửu Thiên Cung...”

Vậy Hư Vô Cung cũng sắp xảy ra biến cố ư?”

“Đúng vậy, gần lắm rồi...”

Hồi tuần trăng trước, ta đã biết có người tự xưng môn nhân Cửu Thiên Cung, đi khắp nơi dùng Trường Xuân Thuật và Huyền Thuật làm mọi chiêu mộ kỳ nhân dị sĩ trong lục địa.

Thiện tai, ta dùng Minh Triết Ấn quán chiếu xem người ấy là ai... Rốt cuộc lại chính là môn nhân đã xuất môn khỏi Cửu Thiên Cung, thoái ẩn từ lâu...”

“Trường Xuân Thuật và Huyền Thuật...”

Vậy người ấy chắc hẳn có liên quan đến Hoa Sơn Cung và Hư Vô Cung phải không tôn huynh?”

Qua những gì vị Chưởng Cung vừa thuyết, cùng với mấy lời của Hồng Linh về thân phận của di nhân kia, mọi người có mặt ở đây đều không khỏi kinh ngạc. Chưởng Cung thấy vậy, liền trấn an mọi người:

“Ta cùng huynh trưởng đã có dự tính từ trước, mọi việc sẽ ổn cả thôi. Chư hiền đệ muội không cần hoang mang tổn hại thân khí. Kiếp nạn lần này, tuy nhiều người bị tổn thương, nhưng mỗi thâm tình nghĩa nặng càng thêm gắn kết...”

Mọi người nghe vậy nên yên tâm, cùng nhau chuyện vãn đôi chút rồi giải tán đi nghỉ ngơi. Hồng Linh cũng từ biệt ra về:

“Thôi muội xin phép tạm biệt mọi người.

Trời tối rồi, muội không muốn để các huynh đệ khác nơi Dược Trì Cung phải bận tâm.”

“Tạm biệt tiểu muội. Hẹn sớm tái ngộ!”

“Tạm biệt Hồng Linh tỷ. Đa tạ... hẹn sớm tái ngộ!”

Nói xong, Hồng Linh mỉm cười, toàn thân hóa luồng hồng quang nhanh chóng rời khỏi Lôi Âm Cung. Bầu trời đêm trong xanh, ánh trăng non thấp thoáng sau những bóng tùng cao to nhẹ nhàng mỉm cười hàm tiếu. Tiếng bước chân lặng lẽ, thân ảnh của vị Chưởng Cung hướng về Tịnh Tâm Đường,

vừa khẽ mỉm cười với ánh nguyệt quang, vừa trầm ngâm mấy câu:

“Linh quang rạng rỡ chiếu thiên môn
Dược tính hoàn lương cứu tội hồn
Hồi hướng Tam Quy cùng Ngũ Giới
Sinh tồn trọn Đạo giữa Càn Khôn
Chú trì diệu pháp trường sinh đắc
Dược phát uy linh trừ nghiệt oan
Trì niệm chú kinh cầu diệu lý
Cung thiên hành giả ngộ chân ngôn...”

Chương 26

Hư Vô Cung

Hư Vô Cung nằm tọa lạc ở khu vực thanh vắng, xung quanh là quang cảnh thiên nhiên tươi đẹp với những đồi hoa ngũ sắc bốn mùa đều tỏa ngát hương thơm. Ong bướm, chim muông cầm thú đều thường đến đây vui đùa, nghỉ ngơi và xây dựng tổ ấm. Xen kẽ những đồi hoa bát ngát ấy còn có những ao hồ lớn nhỏ khác nhau. Ở đó đều có các loài thủy sinh, lưỡng cư an trú.

Mùa hạ đến thì hoa sen trong các ao hồ ấy liền tỏa hương ngào ngạt khắp vùng.

Mùa thu thì ngập tràn hoa cúc nở rộ.

Mùa đông lại có những đóa hoa tuyết đủ màu đơm chồi nảy lộc giữa tiết trời giá rét.

Mùa xuân muôn hoa nở rộ khắp đồi với đủ sắc hương của thiên nhiên hùng vĩ.

Hư Vô Cung tuy nằm giữa cảnh sắc tuyệt mỹ, bốn mùa đều có những nét đẹp riêng biệt đặc trưng, nhưng môn nhân cung này lại không nhiều như các cung khác của Cửu Thiên Cung. Một phần vì nằm ở khu vực hẻo lánh giống Hoa Sơn Cung, nên hầu như bá tánh rất ít khi ghé đến. Hầu hết các cư sĩ nơi đây đều là những hành giả chuyên tâm tu tập tịnh luyện thân tâm, không náo nhiệt bởi những sinh hoạt đời thường, ít tiếp xúc với bá tánh tục gia. Chủ yếu công phu của môn nhân nơi này đều là tham thiền nhập định, quán chiếu, chiêm nghiệm các giáo điển, kinh văn, điển tịch được truyền từ cổ chí kim khắp trong Tam Giới. Nhằm kết tập những tinh hoa, cô đọng lại thành các pháp phương tiện hữu dụng, lợi lạc cho chúng sinh, cho chư môn nhân của Cửu Thiên Cung.

Vì lẽ đó, nơi đây thường yên tĩnh vô cùng. Thỉnh thoảng, vắng vắng trong không trung xa xăm những lời ca ngâm, thi thơ của chư Thiên Ca, Thiên Nhạc ghé thăm và ban bố pháp điển, kinh thư cho chư hành giả điển ký ghi chép lại. Qua đó mà hành giả biết các phương thức hành thiện, tích phước độ duyên, lưu truyền khắp nơi theo thời gian đến vô cùng vô tận.

Kiến trúc nơi cung này được dựng nên từ những cây tre, trúc, tùng bách và mai đào. Thêm vào đó là những loài hoa quả, dây leo cũng bao phủ khắp nơi, tất cả đều sinh trưởng tươi tốt. Vì lẽ đó, chính hai chữ Hư Vô của cung này cũng được thể hiện theo bốn mùa. Mỗi mùa tiết khí, cung lại có một sắc thái diện mạo riêng biệt bởi các loài hoa quả được trồng dựng nên kiến trúc nơi đây.

Trong cung có hai khu vực đặc biệt là Tàng Kinh Các và Bảo Pháp Đường. Tàng Kinh Các lưu trữ những kinh sách, văn thơ, điển chú các loại được thu thập khắp trong thiên hạ, và các tác phẩm do chính môn nhân Cửu Thiên Cung sáng tác. Bảo Pháp Đường là nơi gìn giữ và ban hành các phép tắc cư xử, phương thức công phu bảo thủ được chân truyền Đạo Pháp. Ngoài ra nơi này còn giữ trọng trách giải quyết các vấn đề trọng yếu của Cửu Thiên Cung khi hữu sự loạn pháp.

Chiều tối hôm ấy, khi hoàng hôn vừa tắt sau những đóa hoa thơ mộng, những tia lửa âm áp từ trong nội cung được thắp lên. Ngoài trời, những chú đom đóm làm các ngọn đèn thiên nhiên bay lượn khắp nơi, ánh huỳnh quang nhẹ nhàng huyền ảo làm cảnh đêm thêm phần lunh linh, tĩnh lặng hơn so với ban ngày.

Giữa không gian thanh tịnh ấy, ngoài âm thanh của các loài côn trùng rả rít gọi bầy ở những đồi hoa, bất chợt có tiếng niệm chú thì thâm vang lên. Tuy tiếng chú vẫn cổ ngữ mật niệm âm thầm rất nhỏ, hòa lẫn trong tiếng côn trùng, nhưng tất cả các môn nhân từ trong nội cung đều có thể cảm nhận và nghe thấy rõ ràng. Mấy huynh đệ chỉ lặng lẽ nhìn nhau hiểu ý, chẳng ai nói câu nào. Một tiểu đệ liền nhanh chóng đến chánh điện báo tin.

Lúc bấy giờ, trong chánh điện có một thân ảnh đang ngồi tịnh tọa, toàn thân khoác đạo bào bạch tuyết tinh khôi, ánh bạch quang nhẹ nhàng lan tỏa quanh thân ảnh ấy. Vừa chạy đến chánh điện, tiểu đệ kia liền khẩn cấp:

“Đại sư huynh, có nhóm người đang xâm nhập địa phận bổn cung. Họ đã ở rất gần rồi ạ.

Mọi người đều cảm nhận rõ ràng sát khí tà ác lưu chuyển trong không khí cùng với chú văn của họ...”

Khẽ gật đầu chào tiểu đệ kia, vị Chưởng Cung nhẹ nhàng nói với thái độ điềm nhiên chẳng để lộ một biểu tình nào trên gương mặt của mình:

“Việc này ta và các vị Chưởng Cung khác đều đã dự liệu từ trước, hôm nay đủ duyên...”

Đệ nhìn xem, ngoài kia trời đêm đã chuyển sắc.”

Vừa nói, vị ấy vừa hướng ánh nhìn về phía cửa. Tiểu đệ kia chạy đến bên cửa ngó ra ngoài, không giấu được vẻ ngạc nhiên:

“Aaaa... Toàn bộ đều đã chuyển màu đỏ nâu quỷ dị... Sát khí, ám khí dày đặc quá...”

Vị Chương Cung đưa tay nhẹ nhàng kết Hiệp Chương Ấn giữa ngực, đoạn hô lớn, âm ba vang vọng khắp cung:

“Hỡi chư hiền đệ muội!

Mọi người nhanh chóng tập trung về chánh điện!”

Hiệu lệnh ấy vừa dứt, các môn nhân liền chạy đến chánh điện. Họ đến gần bên vị Chương Cung, tất cả đều được bao phủ bởi pháp giới bạch quang lung linh, ấm áp dịu dàng. Mọi người đều an tâm khi ở trong vùng bao phủ của pháp giới linh diệu ấy.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, gió bụi mù mịt, cây cối gãy đổ văng tung tóe khắp nơi. Toàn bộ tòa tịnh thất rung chuyển kèm theo tràng cười đắc ý đầy sát khí:

“Ha ha ha!

Mau giao Cửu Thiên Ngọc Sách ra đây trước khi ta biến tất cả nơi này thành cát bụi!”

Dứt lời, trước mắt mọi người xuất hiện một nhóm hắc y nhân thái độ hung hãn, trên tay có các pháp khí cường bạo với sát khí mãnh liệt sẵn sàng tấn công mọi người. Dẫn đầu nhóm dị nhân ấy là một dị nhân trông rất trẻ, khoảng chừng hơn hai mươi. Toàn thân dị nhân ấy tỏa ra ám khí dày đặc, thấp thoáng vẫn có chút linh khí ẩn hiện trong thân ảnh u ám. Đôi mắt đỏ ngầu dường vô hồn, thần sắc xám xịt. Vừa nhìn thấy dị nhân ấy, vị Chưởng Cung khẽ thở dài lắc đầu ngao ngán, rồi nhẹ nhàng thuyết:

“Này Chân Tâm hiền đệ, xuất cung đã lâu chẳng lời từ biệt, nay hồi cung lại trở thành bộ dạng như thế này...”

Phải chăng uổng phí công phu tu luyện, đạo hạnh bao kiếp sinh may duyên gặp Đạo?”

Mấy lời hỏi thăm của vị Chưởng Cung chẳng thể lọt vào tâm tư của Chân Tâm. Trong mắt Chân Tâm, có lẽ vị sư huynh trước mặt mình cũng chẳng có chút giá trị nào, dị nhân ấy lớn tiếng quát:

“Đừng nhiều lời! Mau giao Ngọc Sách ra đây!

Nếu không, ta san bằng nơi này để tìm cho được!”

“Ngông cuồng vô lễ! Đây không phải là nơi các người có thể tùy tiện tác quái được!

Ta thu phục các người ngay đây!”

Một tiểu đệ hét lớn, lao ra khỏi pháp giới đang bảo vệ họ nhằm thu phục người đó. Các môn nhân khác thấy thái độ ngông cuồng ngạo mạn của Chân Tâm, nên chạy ra tương trợ huynh đệ đồng môn. Đám dị nhân cùng xông lên hỗn chiến với mấy đạo nhân đang lao vào họ. Lúc bấy giờ, Chân Tâm vận khí, song thủ kết Kim Cang Ấn, miệng lâm lâm niệm chú văn, đoạn vung tay về phía trước mặt hô lớn:

“Phi Hoa Loạn Vũ!”

Tức thì, những mảnh gỗ vỡ trên mặt sàn cùng mấy người đang hỗn chiến với nhau đều bị một lực vô hình nâng khỏi mặt đất, lơ lửng chới với trên không trung. Chân Tâm cũng nhẹ nhàng nâng mình bay lên cao, song thủ vung vài cái đã khiến cho môn nhân đang bị thao túng mất thăng bằng bay loạn xạ khắp nơi, chẳng tự chủ được hành động của thân thể. Họ bị va chạm vào nhau, va vào mấy mảnh gỗ vỡ gây thương tích đầy mình.

“Ha ha ha! Tu hành giả ư?”

Đạo nhân chánh phái chẳng tranh chẳng đấu sao?

Ta cười vào mặt các ngươi! Há há há!

Chẳng qua cũng chỉ là một đám phàm nhân sân si! Không chịu nổi một chiêu của ta đã trở nên mê loạn, thân bất do kỷ. Ha ha ha!”

Nhìn thấy mình dễ dàng làm chủ cục diện trận đấu, Chân Tâm cười lớn đắc ý. Những môn nhân còn lại đang ở trong pháp giới thấy mấy huynh đệ bị thương cũng nóng lòng lao ra tiếp cứu:

“Chúng ta đến đây, chớ làm càn!”

Vị Chưởng Cung đưa tay ra ngăn lại:

“Các đệ muội bình tâm, không được động thủ!

Mọi việc sẽ ổn! Ở yên đây chờ ta giải quyết!”

Dứt lời, vị Chưởng Cung ngưng thần, toàn thân đại phát bạch quang mãnh liệt, song thủ kết Hư Vô Ấn rồi hô lớn:

“Nam mô Hư Không hiệp nhập vô nhất vật!”

Câu tâm chú vừa vang lên, một luồng khí quang từ vị Chưởng Cung lan tỏa ra xung quanh. Tất cả mọi người, vật đang bị pháp lực chi phối bay lơ lửng loạn xạ liền ngưng động tức thì. Vị Chưởng Cung lại đưa tay vẫy nhẹ một cái, tất cả đều hạ xuống mặt đất an toàn nhẹ như những chiếc lá thoảng theo cơn gió rồi cành đáp xuống mặt đất. Kể cả Chân Tâm đang thi triển pháp thuật khinh công cũng bị hạ xuống, không bay được nữa.

Chân Tâm tức giận, toàn thân đại phát hỏa khí, song thủ kết Phần Nộ Ấn thét lớn:

“Lưu Tinh Vũ!”

Sau tiếng thét ấy, mấy đạo nhân có mặt ở đó đều hoang mang. Không gian lặng yên, mọi người

đưa mắt nhìn nhau chờ đợi điều gì đó sắp xảy đến. Nhưng không như mọi người tưởng tượng, chẳng có chuyện gì xảy ra sau lần kết ấn chú này. Thực tế trước mắt mọi người đã làm nhóm dị nhân phải thất vọng. Chân Tâm cũng kinh ngạc vô cùng, song thủ liền thay đổi ấn quyết, chuyển thành Hoa Sơn Ấn rồi hô lớn:

“Hàn Băng Lãnh Tuyết Trận phát động!!!”

Một làn gió nhẹ nhàng chợt lướt qua trước mắt mọi người, cuốn đi mấy mảnh hoa lá và giấy vụn vương vãi trên mặt đất, để lại không gian lặng yên thông thoáng. Lần này cũng vậy, chẳng có gì xảy ra. Cũng chẳng có chút xíu dị khí nào phát tán từ người của Chân Tâm. Lúc này, các môn nhân ở đây đã thật sự an lòng, thở phào nhẹ nhõm. Mấy người vừa bị thương khi nãy cũng đã tự gắng gượng ngồi dậy, lùi về phía pháp giới của vị Chương Cung, tránh xa Chân Tâm đang tỏ ra nguy hiểm kia. Tất cả dị nhân đi chung Chân Tâm đều hoang mang, lùi lại phía sau bàn với nhau:

“Ta thấy có vẻ không ổn... Dường như đạo trường đã không thể hành pháp được nữa.

Hay chúng ta rút lui chờ dịp khác...”

“Chắc phải vậy... không thể thắng được họ. Nếu ở lại chiến đấu thêm nữa... e là không còn đường trở về!”

“Chạy thôi!!!”

Dứt lời, tất cả bọn họ đều tháo chạy khỏi Hư Vô Cung, để lại Chân Tâm vẫn đang hoang mang một thân một mình đối diện trước chư môn nhân. Lúc bấy giờ, tâm trí Chân Tâm dường như trở nên điên loạn, phần nộ khi nhìn thấy đám kỳ nhân dị sĩ thủ hạ của mình tháo chạy hết chẳng lời từ biệt. Hỏa khí, ám khí trong người của Chân Tâm lúc này càng bộc phát mạnh mẽ, song thủ vận khí vào hai lòng bàn tay. Tả thủ là khí quang đỏ rực, hữu thủ thì khí quang trắng xám lạnh buốt, cả mười đầu ngón tay lúc này đã mọc lên những móng vuốt dài nhọn hoắc như những mũi đao kiếm sắc bén. Chân Tâm hét lớn lao về phía các đạo nhân:

“Không hành pháp được thì ta liều tử chiến với các ngươi bằng chính đôi tay này!

Hãy ném mùi Âm Dương Trảo!!!”

Trong cơn cuồng nộ hoảng loạn, không còn làm chủ được thân tâm mình, Chân Tâm vì không hành pháp tắc được nữa, quyết tử chiến bằng quyền trảo. Cuồng nhân ấy vận khí lên song thủ, lao vào tấn công mấy vị đạo nhân. Vẫn với thái độ điềm tĩnh an nhiên, vị Chưởng Cung liền họa hình Ngũ Hành Trận Pháp trước mặt mình. Ngài đưa tay đẩy Ngũ Hành Trận Pháp ấy về phía Chân Tâm. Từ chỗ vị Chưởng Cung, một đạo quang sáng trắng tinh khôi

phóng về phía Chân Tâm. Vừa chạm vào người Chân Tâm, hình ảnh một ngôi sao năm cánh nội tiếp vòng tròn, chính giữa trung tâm ngôi sao là bạch quang chữ Khí xuất hiện. Đồ hình pháp trận ấy lại chụp lấy toàn thân Chân Tâm, in hình ảnh Ngũ Hành Trận xuống mặt sàn bên dưới chân Chân Tâm. Từ dưới mặt sàn gỗ, một cột sáng ngũ sắc phóng thẳng lên không trung, bao phủ toàn thân Chân Tâm. Chân Tâm hét lên thất thanh:

“Aaaaaa...”

Chỉ trong chớp mắt, một người hung hãn cuồng loạn toàn thân tỏa đầy sát khí chỉ muốn tiêu diệt đối phương đã trở nên lặng yên. Dị nhân ấy đứng khựng lại trước mặt mọi người, âm dương khí nơi song thủ cũng tắt hẳn, toàn thân không nhúc nhích cử động được nữa. Vị Chương Cung cùng mọi người tiến lại gần Chân Tâm. Vị Chương Cung nhẹ nhàng đặt tay phải của mình lên giữa trán Chân Tâm rồi nhẹ nhàng thuyết bài kệ:

“Có cũng là không, không cũng là không
Có có không không, có không không có
Vì có gì cứ muốn lấy cái có lấp đầy cái không
Lại nữa, sao muốn lấy cái không để che đậy
chấp kiến?
Đều là hư ảo mộng tưởng điên đảo.
Vô thường!

Thì thôi, hãy để vạn vật xoay vòng trong cái chu kỳ tự nhiên của nó.

Có hay không, chẳng cần vương bận!

Này hỡi tà tâm... ấy mau yên nghỉ trong mộng ngàn thu!”

Bài kệ vừa dứt, toàn thân Chân Tâm ngã quy xuống. Các môn nhân khác đã ở bên đỡ lấy, đôi mắt Chân Tâm đã nhắm nghiền lại, tất cả mọi tà tâm, sát khí đều không còn nữa. Vị Chương Cung song thủ kết Hồi Tâm Ấn trước ngực, ngâm vang chú vãn:

“Om Kyuten Svaha...”

Này hỡi thần thức của Chân Tâm! Hãy mau mau thức tỉnh!”

Vừa dứt lời, đôi mắt Chân Tâm dần dần mở ra, đệ ấy nhìn mọi người một lượt rồi hỏi:

“Ta... sao ta lại ở đây...”

“Đệ còn nhớ được những chuyện xảy ra với mình suốt thời gian qua không?”

“A... Đại sư huynh...”

Đệ... Thực sự không nhớ nổi...”

“Mọi việc đã qua, đệ cần thời gian nghỉ ngơi. Khi nào đệ đã thực sự bình tâm, nhớ lại rõ ràng, lúc đó chúng ta tâm sự nhiều hơn.

Bây giờ, chúng ta cùng chung tay dọn dẹp gọn gàng toàn cung. Chắc cũng phải mất nhiều ngày

mới hồi phục lại như trước. Ta cần hai người tình nguyện đưa Chân Tâm về phòng nghỉ ngơi.”

“Vâng ạ!”

Hai huynh đệ khác theo lời dặn của vị Chưởng Cung đưa Chân Tâm về phòng. Mọi người cùng chung tay thu dọn những mảnh đồ nát rơi vãi khắp nơi. Bất chợt có nhiều đốm lửa xuất hiện xung quanh mọi người, mấy đốm lửa đồng thanh:

“Chưởng Cung cho chúng ta giúp chút sức!

Các vị an tâm dọn dẹp, không sợ bị tối!”

“Đa tạ chư hiền! Thật tốt quá!”

Với sự có mặt giúp đỡ của các Hỏa Tinh Linh soi sáng giữa màn đêm u tịch, mọi người đã có thể làm việc dễ dàng như ban ngày. Một đêm biến cố xảy ra ở Hư Vô Cung, cuối cùng đã kết thúc trong tiếng cười nói vui vẻ, dọn dẹp lại mọi thứ.

Hư Vô nhất khí buổi sơ khai
Không có vật chi chỉ Ngọc Đài
Hồi hương vô minh truyền Đạo Pháp
Nguyên linh phân tán khắp thiên nhai
Chú truyền vạn pháp đồng quy nhất
Hư huyền tiêu tan giải mộng dài
Vô lậu an nhiên hành thiện phúc
Cung Thiên đã sẵn Cửu Liên Đài.

Chương 27

Đan tâm

Khoảng hai tuần sau...
Sáng hôm ấy, mọi người vừa xong thời khóa công phu thiền tịnh buổi sáng. Tại chánh điện Hư Vô Cung, vị Chưởng Cung đang ngồi tịnh yên ngắm nhìn những đôi hoa thơ mộng cùng muôn chim líu lo. Cảnh sắc nơi đây dễ làm người ta hóa giải được những ưu tư trong lòng mình lắm vậy. Nhìn những sự sinh động tươi vui đời thường, an nhàn thong dong tự tại, có mấy ai là đạo nhân mà không an lạc?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần bên vị Chưởng Cung, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Huynh trưởng!

Đệ đã nhớ lại được mọi việc, muốn tâm sự với đại huynh một chút...”

Nhẹ nhàng quay lại nhìn người vừa đến, vị Chương Cung mỉm cười an nhiên:

“Mừng đệ hồi phục Chân Tâm! Có điều chi cần tâm sự với ta, đệ tự nhiên không cần khách sáo.

Đến đây, ngồi xuống thong thả uống chén trà!”

Chân Tâm tiến lại ngồi gần vị Chương Cung. Lúc này, cả hai đã đối mặt cùng nhau, nhấp vài ngụm trà thanh. Chương Cung chỉ khẽ mỉm cười, chẳng nói gì, người kia dường như muốn mở lời nhưng chẳng được. Lặng lẽ hồi lâu, Chân Tâm mới có thể nói:

“Đại sư huynh...”

Trước đây, việc đệ tự ý rời khỏi Hoa Sơn Cung chẳng lời từ biệt, đệ có lý do riêng của mình. Sau nhiều năm lưu lạc giang hồ, nếm trải những bi khổ tình trường... đệ thực sự cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn tự tận cho xong. Bây giờ, được một người xa lạ cứu giúp, chia sẻ nhiều điều, cả hai dần trở thành bằng hữu, tri kỷ với nhau...

Cuối cùng, người ấy bị bệnh lạ mà qua đời. Đệ cố gắng mọi phương thức đều chẳng thể cứu chữa. Lúc đó, có mấy công nương đến viếng thăm trong lúc đệ đau khổ tuyệt vọng vô cùng, họ nói Cửu

Thiên Ngọc Sách ở Tàng Kinh Các nơi Hu Vô Cung có phương thức giúp người chết hồi sinh. Đệ vì mê muội nên đã không chế ngự được tà tâm của mình, gây loạn nơi này...

Mong tôn huynh lượng thứ...”

Vị Chương Cung lại lặng yên, nhìn Chân Tâm một hồi, trầm ngâm mấy câu:

“Một chén trường xuân ấm tạnh lòng
Giữa đời dâu bể mặc thong dong
Mắt, tai, mũi, lưỡi, thân cùng ý
Duyên khởi, duyên tan cũng hiệp không...”

Thực ra, gặp lại người đã khuất không khó, nhưng giúp người chết hồi sinh thì không nên...

Vạn vật đều có lý do sinh tồn.

Sinh lão bệnh tử là lẽ thường tình!

Đệ thấy đó, những hành giả lãnh ngộ đắc thành Trường Xuân Thuật... Dù có thọ mệnh trường sinh bất lão, có khi vài thiên niên... rồi cũng có ngày phải buông bỏ xác thân Tứ Đại này về với Đạo.

Sống một đời, chết một lần...

Sống cũng được, chết cũng chẳng sao.

Quan trọng là khoảng thời gian một đời đã làm được những gì để không phải hối tiếc khi chết.

Những việc đã qua, hãy để nó là những kỷ niệm đẹp.

Sinh tử...

Cũng chỉ là chia ly tạm thời, rồi đệ cũng phải về với hư không gặp lại người ta. Thời gian sẽ xoa dịu những nỗi đau, biến nó thành sức mạnh, động lực để chúng ta sống hữu ích hơn.

Trân trọng những phút giây hiện tại hơn với niềm tin, yêu thương và lễ sống thường ngày...”

“Vâng... đệ đã hiểu!”

“Mấy công nương mà đệ từng gặp, là Tam Độc Phu Nhân của U Minh Giới.

Thời gian vừa rồi, họ cũng đã đi khắp nơi gây nhiễu loạn, nhắm vào Cửu Thiên Cung. Họ lôi kéo được nhiều lực lượng từ Trung Giới tham chiến, giúp mưu đồ thống lĩnh Tam Giới của U Minh Đại Đế sớm thành hiện thực.

May thay, cuối cùng tỷ muội họ đều đã hồi tâm, chúng ta cũng không tổn thất gì nghiêm trọng...”

“Được vậy thật may quá!”

“Nhưng mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

U Minh Tứ Vương đã xuất hiện tham chiến lần này. Xem ra cả Tam Giới sẽ đại loạn trong thời gian tới...”

“Hôm nay... đệ muốn nói lời từ biệt huynh trưởng.

Đệ sẽ trở về Hoa Sơn Cung tiếp tục tâm nguyện của mình trên bước đường nghiên cứu y dược thuật.”

“Đó là điều tuyệt vời, nên làm!”

“Vâng ạ!

Một lần nữa... xin tôn huynh lượng thứ cho những phiền não đệ đã gây ra nơi này.”

Vị Chưởng Cung liền cười lớn, tiếng cười ấy phá tan bầu không khí u tịch nơi này:

“Ha ha ha! Đệ không cần phải e ngại việc ấy.

Chúng ta, bất kỳ ai cũng đều có thể vướng mắc sai lầm. Chung quy những chuyện đã qua, có nhìn thấy được nó và sửa cải sám hối mới là điều cần thiết.

Đệ an tâm trở về Hoa Sơn Cung, mọi người cũng nhớ đệ lắm đấy.”

Nghe mấy lời như vậy, Chân Tâm đã nhẹ lòng hơn. Biểu tình căng thẳng, buồn chán không còn hiển lộ trên khuôn mặt đạo nhân ấy nữa. Chân Tâm khẽ cúi đầu nói với vị Chưởng Cung, giọng nói đã có phần thoải mái hơn, không còn ngập ngừng e ngại với nhiều phiền não:

“Tạm biệt Đại sư huynh, đệ hồi cung!”

“Tạm biệt, sớm ngày gặp lại!”

Chân Tâm nói xong, toàn thân mờ nhạt, biến thành một chùm sáng màu vàng nhẹ như ánh nắng ban mai, bay ra khỏi cửa sổ nơi chánh điện Hư Vô Cung, nhắm hướng Hoa Sơn Cung thẳng tiến.

Nơi chánh điện, ánh mắt vị Chương Cung dõi theo luồng kim quang vừa rời đi. Trước mắt ngài là thiên không thanh tịnh, một màu xanh trong thăm thẳm vô cùng vô tận chẳng gợn áng mây bông bèo nào. Bất chợt, có đàn chim câu trắng tinh bay vụt ngang qua bầu trời bình yên ấy. Từ cửa sổ nơi chánh điện Hư Vô Cung có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng sinh động đó. Vị Chương Cung mỉm cười nói thắm:

“Số phận đã an bài.

Vòng xoay của pháp luân đã khởi động, chuyện gì đến ta cũng hoan hỷ đón nhận vậy!

Chỉ e nạn kiếp sắp tới, chúng sinh khắp Tam Giới phải chịu khổ não vô biên...”

Chư vị Thiên Ca, Thiên Nhạc chợt ẩn hiện giữa thiên không. Trên tay các vị đều có cầm theo các pháp khí tạo nên pháp âm thanh tịnh và an lạc như pháp loa, đàn, linh chung. Những cánh hoa tung bay nhẹ nhàng theo từng làn gió. Hương thơm dịu dàng lan tỏa khắp nơi cùng với thanh âm vang vọng rung động thiên địa, như khắc họa vào tâm

cảm của người đang ngắm nhìn thương thiên tịch
tĩnh kia:

“Phong hoa nguyệt tuyết chẳng còn chi
Tứ thú phiên ưu đã mãn thì
Hỷ ái căn gieo miền Cực Lạc
Dứt tình tục thế dứt sâu bi...”

Chung

Mục lục

Chương 1	Tam Độc.....	1
Chương 2	Lôi Sư.....	20
Chương 3	Lôi Âm Cung.....	30
Chương 4	Hoa Sơn Cung.....	44
Chương 5	Hắc Quả Phụ.....	61
Chương 6	Mạn Châu Sa.....	73
Chương 7	Tịnh Thủy Cung.....	92
Chương 8	Cổ Độc Thiềm.....	104
Chương 9	Huyền Vũ.....	121
Chương 7	Hồi ức.....	137
Chương 8	Thiên Hỷ Cung.....	166
Chương 9	Sứ Giả U Minh Giới.....	176
Chương 10	Giải nguy.....	183

Chương 11	Nhất niệm vô ưu.....	192
Chương 12	Hồi tâm thị ngạn.....	203
Chương 13	Thanh Phong Cung.....	216
Chương 14	Vũ khúc cầu an.....	228
Chương 15	Tế Đàn.....	247
Chương 16	Tâm Hỏa.....	256
Chương 17	Thánh Hỏa Cung.....	262
Chương 18	Địa Linh Cung.....	279
Chương 19	Tri Túc.....	291
Chương 20	Dược Trì Cung.....	302
Chương 21	Huyền Kỳ.....	313
Chương 25	Tái ngộ.....	334
Chương 26	Hư Vô Cung.....	347
Chương 27	Đan tâm.....	360

Chân thành cảm ơn các mạnh thường quân, quý bạn hữu, chư huynh đệ tử muội đã cùng chung tay đem ấn phẩm này đến với mọi người.

Chân thành cảm ơn quý độc giả đã dành thời gian thưởng thức Tam Độc Ký. Thân mời quý độc giả cùng ghé thăm Tam Độc Ký và các tác phẩm khác từ Cửu Thiên Môn tại:

Ứng dụng Cửu Thiên Toàn Chí

Người bạn đồng hành trên bước đường tu Đạo
bit.ly/cuuthientoanchi

Facebook, sách giấy và file pdf

facebook.com/TangKinhCac

facebook.com/TamDocKy

Bước đường tu Đạo của chư hành giả Cửu Thiên Môn còn nhiều câu chuyện ly kỳ biến cố, xin hẹn mọi người ở những câu chuyện khác. Mến chúc quý vị cùng thân quyến thân tâm an lạc, thường tinh tấn.
